karl may

NELEGIUITUL

EDITURA PALLAS

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY
DER LIEBE DES ULANEN (1–5 Bände)
Roman
Druck und Verlag H.G. Münchmeyer
Dresden, 1905–1906

La pregătirea pentru tipar a romanului s-a folosit ca text de baza romanul foileton Sub vulturul imperial, apărut sub semnătura LIEI HÂRSU, la editura Cosmos (1934–1935). Confruntarea cu textul original şi traducerea fragmentelor omise în versiunea română, aparţin ILINCĂI PANDELE, redactarea finală NEDEEI BURCĂ.

KARL MAY

Opere – 42

NELEGIUITUL

Din ciclul

Dragostea ulanului

****

Roman

EDITURA EDEN
Bucureşti, 1999

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

I.S.B.N. 973-98587-4-0

CUPRINS

1. În cârciuma din Thionville

O dimineaţă minunată la Ortry. Soarele băuse roua de pe frunze şi spice, şi numai ici, colo mai sclipea o picătură argintie în potirul adânc al unei flori.

La ora aceasta Marion de Sainte-Marie obişnuia să participe la lecţiile pe care doctorul Müller le dădea fratelui ei. Făcea asta din dragoste de soră, sau pentru că o interesau obiectele pe care le preda germanul? Poate că nici ea însăşi nu ştia.

În vremea asta, Nanon obişnuia să se plimbe singură prin pădure. Acolo era mai multă libertate şi mai frumos decât în odaie, în tovărăşia cărţilor... erau fel de fel de plante şi ierburi şi, din când în când, cineva venea să le culeagă şi să-şi umple tolba cu ele.

Mai ales era acolo un locşor unde-i plăcea să stea, căci şezuse pe dânsul prima oară cu Fritz. Şi ori de câte ori venea acesta în pădure, nu se întindea nici el în iarbă până nu ajungea la locul acela.

Mergea încetişor printre copaci, fredonând:

Departe în miazăzi e frumoasa Spanie.
Spania e patria mea.
Acolo castanii umbroşi
Freamătă pe ţărmul Ebrului.

Ea se opri şi ascultă. Ecoul nu-i răspundea, iar ei îi plăcea atât de mult ecoul; îl asculta cu atâta drag! Îşi urmă drumul şi cântă mai departe.

Iar se opri să asculte, şi deodată un zâmbet fericit îi lumină faţa, căci de data aceasta ecoul se auzi. Dar venea din munţi sau dintr-un perete de stâncă? Desigur că nu, căci

tonurile erau cu o octavă mai jos şi apoi şi cuvintele cântecului erau altele, iar glasul care le cânta era de bariton.

Nanon ascultă şi, abia când ultimul sunet se pierdu, porni iar la drum, dar mai repede ca înainte. Se apropia tot mai mult de locul cu pricina, şi când ajunse la el... îl văzu în iarbă pe Fritz, cu sacul său. Culegătorul de buruieni stătea întins la pământ, cu privirea spre cer, ca unul care-şi ţese visuri de fericire.

— Bună dimineaţa, domnule Schneeberg! auzi îndărătul său.

El sări în sus, ca şi cum ar fi fost peste măsură de surprins.

— Ah, dumneata eşti! zise apoi. Bună dimineaţa, domnişoară Nanon. Credeam că sunt singur.

— De aceea cântai atât de frumos?

— De, frumos cum poate cânta un culegător de plante.

— Eşti foarte modest. Şi cântai tocmai cântecul meu favorit.

— Serios? Ar fi trebuit să ştiu.

Cu toate astea, ştia deja de mult.

— Înainte de a te auzi, am cântat şi eu două strofe din acelaşi cântec, spuse ea.

— Aha! De aceea mi se părea că aud ceva de departe, ca şi cum venea din cer. Ce frumos era!

— Zău?

— Nu eşti obosită, duduie Nanon?

— Nu prea.

— Nu vrei să iei loc?

— Iar pe sacul cu buruieni? Cu vremea o să ţi-l rup şi o să te certe doctorul dumitale.

— Ce-mi pasă mie de doctor, numai dumneata să te simţi bine.

Nanon se aşeză pe sac.

— Mă răsfeţi prea mult.

— Aş vrea să-ţi fiu mult mai mult de folos decât sunt în stare acum.

— Te cred. Şi tocmai pentru că eşti atât de amabil, nu mă lasă inima să-mi exprim o rugăminte.

— Încearcă fără teamă!

— Închipuie-ţi, tatăl meu a murit.

— Tatăl dumitale? spuse el, îndurerat. Doamne sfinte, asta e trist, foarte trist.

— Deşi nu era tatăl meu adevărat, ci numai adoptiv.

— Aşadar, n-ai părinţi?

— Nu. Sunt orfană.

— La fel ca mine.

— Da, la fel ca dumneata. Aşadar, tatăl meu adoptiv a murit şi urmează să fie înmormântat poimâine. Vreau să plec într-acolo, unde va veni şi sora mea.

— Ai o soră?

— Da. I-am telegrafia! şi va fi mâine la gară. O întâmpin acolo şi plecăm împreună mai departe, la Metz, apoi la castelul Malineau de lângă Etain. Închipuie-ţi, atât de departe, numai noi două!

— Da, e cam neplăcut. Două doamne singure...

— Nu mă tem de nici o primejdie, dar nu poţi să ştii niciodată ce se poate întâmpla. Gândeşte-te la nenorocirea aia de pe Mosel!

— Da, cine şi-ar fi putut închipui că vom naufragia...

— Şi tocmai dumitale ţi-a fost scris să mă salvezi. De atunci... ei, da, asta mă face să-ţi adresez rugămintea de azi, dragă domnule Schneeberg... Dar zău că-mi vine greu s-o exprim.

El zâmbi şi spuse:

— Ştii dumneata ce m-ar face pe mine vesel şi felicit?

— Ce anume?

— Să te pot însoţi. Dar unei dudui ca dumneata nu-i şade bine să fie însoţită de un biet strângător de buruieni, ca mine.

— La ce te gândeşti, omule! Tocmai asta vroiam să te rog. Ai avea timp?

— Berechet. Îi voi spune stăpânului meu şi apoi totul e în bună regulă.

— Bun! Vei putea pleca cu trenul de amiază?

— Fireşte.

— Atunci ne întâlnim în gară. Cât de mult mă bucur c-am s-o revăd pe sora mea! Sunt ani întregi de când ne-am despărţit. Ştii că i-am scris despre dumneata şi despre dintele de leu? Mă gândeam că s-ar putea interesa, căci locuieşte la Berlin.

— La Berlin? întrebă el, devenind atent. E măritată?

— O, nu! E damă de companie, ca şi mine. Îi merge foarte bine. Stăpâna ei e contesa de Hohenthal.

— Hohen... Hohenthal? repetă el, dându-şi osteneala să-şi ascundă surprinderea.

— Da. Fiul ei e căpitan de husari.

— Aşa! Şi cum o cheamă pe sora dumitale?

— Madelon. Vii, deci?

— Fireşte.

— Atunci mă grăbesc. Marion m-o fi aşteptând.

Se ridică şi-i întinse mâna.

— Cu bine, bunule domn Schneeberg!

— Cu bine, domnişoară Nanon!

Ea plecă şi el rămase pe loc. După ce o văzu dispărând, Fritz clătină din cap şi-şi zise:

„Ce-o să iasă din toate astea? Madelon de la Hohenthal e sora ei. Aia mă cunoaşte bine şi va bănui îndată de ce ne aflăm aici. Ce-i de făcut? Cel mai bun lucru e să-l întreb pe domnul doctor Müller. Ce va spune el, aceea se va face. Nu-mi pot lua singur răspunderea.”

Trecuse de amiază când Fritz ajunse la Thionville. După ce îşi goli sacul, se duse la hanul unde locuiseră odinioară artiştii trupei lui Abu Hassan, şi unde avusese discuţia cu

dansatoarea.

Străbătând strada, îl zări pe Müller mergând agale. Un semn scurt între cei doi fu de-ajuns ca să se înţeleagă şi Fritz intră în local. În sala de mese nu se afla nimeni: totuşi el se îndreptă spre odaia cunoscută, ca să nu fie tulburaţi de eventuali clienţi. Müller fu destul de precaut să meargă înainte şi să se întoarcă prin două străduţe lăturalnice. Intră şi el în odaia cealaltă, deoarece nu văzu pe nimeni în sală. La un pahar de vin, stătură de vorbă în şoaptă.

— Ai ceva să-mi spui?

— Da, domnule doctor. Am nevoie neapărat de un scurt concediu.

— Pentru ce?

— Pentru că tatăl adoptiv al domnişoarei Nanon a murit.

— Nu pricep.

— Să vedeţi: pe lângă Elain, la castelul Malineau, trăia tatăl ei adoptiv, care a murit acum. Vrea să se ducă la înmormântare şi mă roagă s-o însoţesc.

— Tu, tu? zise Müller, ameninţându-l cu degetul. Ce să cred eu despre asta? Nu cumva...

Se întrerupse şi Fritz interveni repede:

— Vreţi să spuneţi că nu-s omul potrivit să însoţesc o duduie şi s-o ocrotesc?

— Pe una bătrână, da. Însă una tânără şi frumoasă, nu.

— Mă iertaţi! Un sergent-ma...

— Psst!

— Aşa e! Vroiam să spun un culegător de buruieni, care se pricepe la plante şi flori, va şti şi să umble delicat cu o duduie. Dar, din păcate, îmi lipseşte ce-i mai important pentru a impresiona o femeie.

— Ce anume?

— Cocoaşa dumneavoastră.

— Eşti o pacoste, dar cunoştinţa ta cu Nanon Köhler ne-ar putea fi de folos. Cât timp vei lipsi?

— Asta nu ştiu. Dar cred că până poimâine seară…

— Când plecaţi?

— Mâine cu trenul de amiază.

— Bine, îţi dau concediu şi bani de drum. Ţine!

Scoase punga şi-i dădu lui Fritz câteva piese de aur.

— Foarte mulţumesc, domnule doctor. În felul acesta pot face şi eu impresie bună. Asta mi-e cu atât mai plăcut cu cât va fi cu noi şi o veche cunoştinţă din Berlin.

— Cine anume?

— Să vedeţi, domnule doctor, asta e o istorie a dracului. Cine s-ar fi putut gândi la aşa ceva!

— Ei, spune odată!

— Cunoaşteţi, cred, familia domnului căpitan de husari Hohenthal?

— Fireşte că o cunosc. Sunt chiar bun prieten cu căpitanul. Ne vizităm adesea.

— Ştiu asta. O cunoaşteţi atunci şi pe dama de companie a mamei domniei sale?

— Pe mica Madelon? Da.

— Nu vă bate la ochi că se numeşte tocmai Madelon?

— De ce mi-ar bate la ochi? Pentru că e nume franţuzesc, poate?

— Da. Nanon şi Madelon, Madelon şi Nanon. Cunoaşteţi numele de familie al acestei fete?

— Cred că l-am auzit cândva. Da… da, căpitanul îi zicea „domnişoara Köhler”.

— Aşa e. Şi Nanon tot Köhler se numeşte. De aici urmează că…

— …sunt înrudite.

— Ba sunt chiar surori.

— Ei asta! E adevărat?

— Foarte adevărat. Nanon singură mi-a spus-o. Madelon va sosi mâine cu trenul de amiază la Thionville, ca să se întâlnească cu sora ei.

— Asta e neplăcut.

— Aşa e.

— N-o voi putea însoţi pe Nanon.

— Asta mi-am spus şi eu. De fapt, nici n-ar trebui să mă arăt, dar, hm!, am chibzuit bine şi am ajuns la concluzia c-ar fi totuşi mai bine să mă arăt ei. Cele două surori nu s-au văzut de ani întregi, şi, cu siguranţă, după înmormântare, Madelon va veni la castelul Ortry, să stea câteva zile cu Nanon; atunci nu veţi putea scăpa să fiţi văzut de ea.

— Din păcate, asta e foarte adevărat.

— Şi în felul acesta totul poate fi trădat. Gândiţi-vă numai că, în surpriza ei, tânăra v-ar spune pe numele adevărat!

— Ar fi prost de tot.

— Aşa cred şi eu; de aceea gândesc că e mai bine să dau ochii cu ea şi s-o pregătesc.

— Foarte bine, dar cum explicăm prezenţa noastră aici?

— Asta o las pe seama dumneavoastră. Adevărul nu trebuie spus în nici un caz.

— Fireşte că nu. Tu cunoşti unele amănunte din trecutul familiei mele?

— Ce-am prins pe ici, pe colo.

— Bătrânul căpitan joacă un rol însemnat...

— Ştiu. Vreţi să spuneţi să-i explic în felul acesta prezenţa noastră aici?

— Asta ar fi cel mai bun lucru.

— Dar ce să-i spun?

— Las pe seama ta. Eşti destul de inteligent şi precaut să găseşti ceva potrivit.

— Poate auzi şi Nanon?

— Nici un cuvânt!

— Aşadar, nu trebuie să ştie că sora ei mă cunoaşte. Asta îngreuiază lucrurile.

— O socot pe Madelon fată inteligentă şi tăcută.

— Şi eu. Şi sper că nu va flecări nici măcar în faţa surorii

sale. Dar ceea ce mă îngrijorează e clipa întâlnirii.

— Ţi-ai dat întâlnire cu Nanon în gară?

— Da. Sora ei ştie că e aşteptată acolo de dânsa. Va deschide compartimentul, cele două fete îşi cad în braţe, apoi Madelon mă va recunoaşte şi mă va striga în gura mare pe nume şi atunci voi fi demascat.

— Chiar aşa.

— Dar nu-mi vine nici o idee cum să scap.

— Ca să eviţi asta, nu există decât un singur mijloc: trebuie să-i ieşi în întâmpinare Madelonei. Trenul ajunge aici după ora douăsprezece, într-o staţie mică, unde opreşte puţin, n-ai timp s-o descoperi. Trebuie deci s-o întâmpini la Trier şi asta se poate numai dacă pleci cu trenul de dimineaţă.

— Bine. În Trier trenul opreşte zece minute. De ajuns pentru a găsi un călător. Dai de dânsa şi, până ai ajuns aici, totul e pus la punct. Ştiu că mă pot bizui pe tine.

În momentul acela intrară doi clienţi în sala mare. Uşa nu era închisă de tot, aşa că se putea auzi ce vorbeau.

— E acasă patronul? întrebă un glas.

— Da, răspunse chelneriţa.

— Dă-mi un rachiu şi cheamă-l! De tine însă n-avem nevoie…

Fata plecă.

— Ceva secret, după cât se vede, şopti Müller.

Se apropie de uşă, aruncă o privire prin crăpătură şi văzu un bărbat cu o barbă mare, neagră. Purta îmbrăcăminte obişnuită, dar făcea o impresie milităroasă. Luase loc pe un scaun şi sorbea din rachiul pe care i-l adusese fata.

Trecu cam multişor până sosi patronul.

— Mă laşi să aştept prea mult, spuse omul către el. Timpul mi-e măsurat.

— Ce-s eu de vină? Ce e?

— Adunare.

— Aha! Şi ai alergat, cred. Vin toţi?

— Nu, numai şefii.

— Când?

— Precis la ora unsprezece.

— La ruine?

— Nu. Acolo nu se mai poate, de când am fost spionaţi atunci. Aş vrea să ştiu cine a izbutit să se furişeze înăuntru. O bănuială avem.

— Zău? Cine e?

— Un individ străin de pe aici, care colindă toată ziua prin pădure, culegând buruieni. A fost zărit şi la ruine. Poate că acela a fost.

— Aş! spuse patronul. Ăla nu putea să fie.

— Îl cunoşti?

— Ba bine că nu. E culegătorul de plante al doctorului Bertrand. Vine adesea pe la mine.

— Ce fel de om e?

— E tot atât de prost pe cât de lung şi de voinic. De pilit pileşte în draci. Altminteri, însă, nu e nimic de el. Nu deschide gura, nu joacă nici biliard, nici cărţi. E bun doar pentru meseria lui.

— Norocul lui! Dacă şi-ar vârî nasul în secretele noastre, nu i-ar merge deloc. bine. De unde e?

— Din Geneva, cred. De ăsta nu trebuie să ne îngrijorăm.

— Căpitanul a intrat la bănuială, însă, şi vrea să-l pună sub observaţie. Îl voi linişti pe bătrân.

— Da, da, poţi s-o faci fără grijă. Dar dacă nu ne mai adunăm la ruine, nu ne mai rămâne decât *Trou du bois*.

— Da. Astă-seară la ora zece, la *Trou du bois*. Acum trebuie să plec.

— Trebuie adus ceva?

— Nu. Vom primi câteva ordine şi atâta tot. Într-un sfert de ceas, treaba e gata. La revedere!

Plecă însoţit de patron, care nu se mai întoarse.

— *Bien!* Asta a fost minunat, nu? zise Fritz în şoaptă.

— Foarte bine!

— Patronul pare să nu ştie nimic de prezenta noastră.

— Aşa e. De aceea să închidem uşa, atunci când ne va observa să nu bănuiască cumva că i-am putut auzi.

Fritz închise încetişor uşa, se aşeză iar şi zise:

— Aşadar, pe mine mă bănuiseră domnii. Ce bine că ştiu! Mă pot orienta în consecinţă.

— Şi eu mă bucur că nu m-au luat pe mine la ochi. De când m-a zărit căpitanul la ruine, mă tem mereu că bănuiala s-ar putea îndrepta asupra mea.

— Astă-seară iar o adunare! De-am putea spiona!

— Locul îl ştim. *La Trou du bois*.

— Asta înseamnă: *Groapa pădurii*. Ştiţi cumva unde vine, domnule doctor?

— Nu, însă trebuie să aflu.

— Vom descoperi noi. Mă luaţi cu dumneavoastră?

— Trebuie să te odihneşti.

— Pentru călătoria de mâine?

— Bineînţeles.

— Asta mai lipsea. Vă rog din tot sufletul să mă luaţi şi pe mine.

Müller nu-l putu refuza.

— Bine! Dacă vrei neapărat.

— Şi încă cum. Unde ne întâlnim?

— La ora zece fix, la locul unde o potecuţă duce de la castel la pădure.

— Bun. Între timp vom afla unde trebuie căutat locul.

— Fireşte. Dar vii înarmat.

— De la sine înţeles. Şi acum să mă retrag?

— Nu. Mai aşteptăm. Dacă plecăm acum şi ne zăreşte patronul, intră la bănuială. Dacă ne vede însă mai târziu, va crede că am sosit de curând. Dar ia spune: l-ai mai întâlnit pe Abu Hassan? Din noaptea aceea a dispărut fără urmă.

— Dar lucrurile sale se mai află aici, la han.

— Atunci cu siguranţă se va reîntoarce.

— Precis? Altfel riscă să se emită mandat de arestare pe numele lui, căci trebuie să-şi facă depoziţia cu privire la moartea dansatoarei.

— Dacă-l vezi, îmi dai de ştire îndată. Trebuie să mă lămurească în privinţa unor lucruri, şi-mi pare rău, acum, că n-am fost mai sincer cu el.

Uşa se deschise şi patronul vârî capul înăuntru. Zărindu-i pe cei doi, făcu o mutră surprinsă.

— De mult eşti aici? întrebă el.

Fritz îşi luă o mină de prostănac şi răspunse:

— Ştii doar.

— Eu nu te-am văzut intrând.

— Ba, totuşi. Când am venit pentru prima oară aici, la dumneata, stăteai colo după uşă.

— Dar cine te întreabă de asta?

— Păi chiar dumneata. Întrebaseşi de cât timp sunt la Thionville.

— M-ai înţeles greşit. Te-am întrebat de când eşti aici, astăzi.

— Ah, aşa! Păi nu m-am uitat la ceas.

— A fost cineva în odaia din faţă?

— Chelneriţa.

— Vreun client?

— Nici unul.

Patronul păru că se linişteşte şi i se adresă lui Müller:

— Dumneata n-ai fost încă aici, domnule. Pot întreba cine eşti?

— Pentru care motiv mă întrebi? Ca să poţi bea un pahar de vin la dumneata trebuie să te legitimezi?

— Asta nu, dar îmi place să-i cunosc pe cei care vin la mine. Ştii şi dumneata, domnule, că datoria unui patron de local e să servească clienţii după pretenţiile lor.

— Se poate să fie cum zici dumneata. În ce mă priveşte, pretenţiile mele nu-s mari. Sunt educator la castelul Ortry.

Cârciumarul tresări uşor şi îşi plimbă privirea de la unul la altul.

— Atunci sunteţi desigur domnul doctor Müller? întrebă el. Dumneavoastră aţi salvat-o pe tânăra, baroană? Şi pe domnişorul Alexander?

Müller încuviinţă cu un gest din cap.

— Trebuie să fiţi un bărbat foarte curajos, urmă celălalt, măsurându-l cu privirea.

— Datoria şi nimic mai mult.

— V-aţi întâlnit întâmplător cu dumnealui?

— Întâmplător, da.

— Vă cunoaşteţi cumva?

Asta era prea mult. Müller se ridică şi zvârli o monedă pe masă.

— Întrebări dintr-astea să le pui copiilor de şcoală, nu unui om care e obişnuit să primească el răspunsuri. Ia-ţi plata şi să ne vedem cu bine!

Plecă, petrecut de privirile patronului, care se adresă apoi lui Fritz:

— Un mojic!

— Da, încuviinţă culegătorul de plante.

— Nu găseşti şi dumneata?

— Ba chiar foarte mult. Eu era aproape să-l pălmuiesc.

— Cum asta?

— A intrat aici tocmai când m-am aşezat jos. Îţi închipui poate c-a salutat!

— Nu?

— Aş, de unde! Am încercat să încep o discuţie.

— Şi el n-a vrut?

— Nu. Am început cu vremea de afară, dar nici cu o privire nu m-a învrednicit. Şi tot aşa am atins mereu alte subiecte, care de care mai interesante. Şi ştii dumneata ce mi-a spus?

— Ei, ce?

— Cică să-mi ţin botul.

— Asta e obrăznicie.

— Şi încă ce obrăznicie! Mă miră că nu ţi-a spus-o şi dumitale. Straşnică educaţie o să-i dea individul ăsta tânărului baron Alexander!

— Ai dreptate. Dar e adevărat că n-a fost nimeni în odaia din faţă? N-ai auzit pe cineva vorbind?

— Nici un cuvânt.

— Atunci e bine. Vezi că aşteptam poştaşul, dar se vede că n-a fost. Ai fost şi azi să culegi plante?

— Peste tot: în pădure şi pe câmp.

— Care sunt locurile dumitale preferate?

— Ce vrei să zici cu asta?

— Vreau să zic, unde stai cu mai multă plăcere?

— În pat.

— I-ascultă domnule, vrei să-ţi baţi joc de mine?

— Cum? spuse Fritz, prefăcându-se mirat. M-ai întrebat unde-mi place să stau mai mult şi ţi-am răspuns cu toată sinceritatea.

— Voiam să ştiu dacă nu cumva ai în pădure un locşor unde-ţi place să stai cu deosebire.

— Mă duc acolo unde găsesc plantele mele; alte locuri nu mă atrag.

— Pe la turnul cel vechi te abaţi adesea?

— Brrr! Pe acolo umblă stafii.

— Cine ţi-a spus?

— Toţi oamenii ştiu asta.

— Dar pe la ruinele alea mari din inima pădurii ajungi vreodată?

— Ce să caut eu printre ruine? Acolo nu creşte ceea ce caut eu.

— Dar cunoşti locul numit *Trou du bois?*

— *Trou du bois*? Ce-o mai fi şi asta?

— O groapă în pădure.

— Aşadar, un loc unde nu-s copaci?

— Nu, doar o groapă mare în pământ.

— Păi, sunt multe gropi în pădure pe unde am trecut eu.

— Se află în prelungirea drumului de la marea carieră de piatră spre primul colţ de pădure.

— Ce ştiu eu de carieră de piatră şi colţuri de pădure! Habar n-am.

— Dacă mergi în linie dreaptă de la primul loc la al doilea, ajungi la groapă într-o jumătate de ceas.

— Fie şi aşa! Dar mie nici nu-mi dă în gând să alerg prin pădure, ca să găsesc o groapă. Am de făcut ceva mai bun.

Patronul izbucni în râs.

— Eşti admirabil! zise el. Aşadar, n-ai fost încă la groapa aceea?

— Nu.

— Nu găseşti că pădurea asta este foarte izolată?

— Ca toate pădurile.

— Ba sunt păduri foarte bine cunoscute. Dar a noastră e foarte rar vizitată de oameni.

— O fi.

— Se vorbeşte că noaptea…

— Prostii! Ce om cu scaun la cap umblă noaptea prin pădure?

— Oh! Se spun lucruri ciudate!

— Prostii! Astea-s poveşti de adormit copiii. Dacă ar exista pe aici o graniţă ce trece prin pădure, s-ar putea spune că sunt contrabandişti pe acolo. Dar dacă vorbeşte cineva de oameni care umblă noaptea prin pădure se înşeală cu siguranţă. Ştiu eu mai bine.

Hangiul ezită. Să bănuiască prostănacul ceva?

— Dar cine să fie, dacă nu-s oameni, domnule?

— Hm! Despre asta nu trebuie vorbit decât în şoaptă. Apropie-te!

Fritz îl luă de mână şi îi suflă în ureche:

— Alaiul gălăgios...

Şi dădu drumul hangiului, se scutură ca şi cum ar fi fost înspăimântat, dădu din cap de câteva ori plin de înţelepciune şi adăugă făcându-şi cruce:

— Da, aşa e! Chiar dacă nu se vorbeşte despre asta. În timpul nopţii nici o putere pământeană nu s-ar putea mişca în pădure.

Hangiul îl aprobă pe acest om inofensiv:

— Am auzit şi eu de asta.

— Ştiţi că celui pe care-l prinde vânătorul gălăgios i se suceşte capul?

— Se povestesc fel de fel de lucruri înfiorătoare.

— Şi după aceea nefericitul trebuie să vâneze pe vecie. Dumnezeu să mă apere de aşa ceva.

— Este mai rău decât purgatoriul şi pedeapsa supremă. Te îngrozeşti doar când te gândeşti. Mă întorc mai bine la treabă.

Patronul plecă. Când fu în încăperea vecină şi închise uşa după el, zâmbi pe sub mustaţă şi murmură:

„O, că mare-i grădina lui Dumnezeu. Şi pe omul ăsta idiot, l-am socotit noi primejdios! Ha-ha-ha!”

Şi dincolo, în odăiţă, Fritz zâmbi şi el în sinea sa. Apoi părăsi oraşul, pornind în direcţia carierei cunoscute.

2. Umbrele trecutului

În vremea asta, la castelul Ortry se petrecuse o scenă oarecum furtunoasă.

Acolo se mai aflau încă cei doi conţi Rallion, tatăl şi fiul. Rana pe care i-o făcuse Fritz bătrânului, când fugise de la ruine, fusese neînsemnată, în schimb, aceea pe care i-o provocase tânărului, era mai gravă. Ea îi produse o inflamaţie mare şi dureri, apoi îi desfigura faţa, la care colonelul ţinea atât de mult.

Astfel se întâmplă că cei doi conţi nu erau deloc în bună dispoziţie. Problemele lor secrete erau pe drum bun, după cât se părea, dar în privinţa domnişoarei Marion, nu se vedea nici un progres. De aceea, în dimineaţa când fata era de faţă, la lecţia fratelui ei, Rallion-tatăl se duse la căpitan.

— Ia citeşte vestea asta pe care am primit-o cu poşta de dimineaţă, spuse cel dintâi.

Richemonte luă hârtia, care avea următorul cuprins:

„Contelui Jules Rallion, la Castelul Ortry! Vino imediat! Prezenţa dumitale e absolut necesară pentru a stăvili curentele contrare.

Ducele de Gramont.”

Ordinul venea deci din partea ministrului de externe, care era un favorit al împărătesei şi făcea parte din partidul războinic.

— Ce spui de asta? întrebă Rallion.

— Că trebuie să plecaţi. Aceste curente contrare…

— …nu mă interesează, deocamdată. Dumneata spui că trebuie să plec, dar nu te gândeşti la ceea ce m-a adus aici?

— Fireşte.

— Intenţiile mele nu s-au îndeplinit.

Căpitanul se uită mirat la celălalt. Puse jos tocul şi zise:

— Nu ştiam asta. Aţi putut constata că organizarea conspiraţiei noastre e aproape gata. Apoi aţi văzut depozitele, care se măresc din zi în zi.

— Nu la asta mă refer! îi tăie vorba Rallion. Mă gândesc la interesul nostru personal.

— Şi nu-i în ordine, oare?

— Ce înţelegi prin a fi în ordine, căpitane?

— Starea actuală a lucrurilor.

— E cât se poate de nemulţumitoare.

— Domnule conte, replică Richemonte, sunt motive care ne fac să dorim urgent o legătură între copiii noştri. V-am asigurat că Marion va deveni soţia fiului dumneavoastră. I-am adus pe amândoi aici, ca să se cunoască. Nu-i oare destul?

— Din păcate, nu.

— Hm! spuse Richemonte, zâmbind: vă gândiţi poate la o căsătorie imediată?

— Ba deloc. Însă o siguranţă aş dori, totuşi, să am.

— Aveţi cuvântul meu. Nu vă e de ajuns?

— Cât ţin la cuvântul dumitale ştii prea bine. Ai avut adesea prilejul s-o afli. Dar în cazul de faţă s-ar cere cuvântul unei alte persoane.

— În cine aveţi încredere? În baron? În baroană?

— Aş!

— Vă referiţi la Marion?

— Da!

— Atunci puteţi fi liniştit. Fata va asculta.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc. Observă şi dumneata cum se poartă cu fiul meu. E rece, distantă, aş putea spune chiar dispreţuitoare.

— Ei da, fata are mândrie şi fiul dumneavoastră nu-şi dă nici o osteneală să-i placă. Să-ncerce s-o câştige!

— Pentru asta n-am timp. Am venit încoace la ceva sigur. Acum trebuie să plec. Ce-mi oferi dumneata?

— Vă gândiţi cumva la o logodnă imediată?

— Poate.

— În starea în care se află fiul dumneavoastră? E bolnav în pat, desfigurat.

— Atunci mi-ar fi de ajuns făgăduiala fetei. Pe aceasta trebuie s-o am, însă, ca să pot pleca liniştit.

— Nu-i nevoie, domnule conte.

— Şi totuşi o pretind.

— Nu vă înţeleg! Dar pentru vechea noastră prietenie vreau să vă fac pe plac. Voi vorbi cu Marion. Când plecaţi?

— Mâine dimineaţă.

— Fiul dumneavoastră rămâne aici?

— Da. Starea în care se află nu-i îngăduie să plece.

— Bine! După masă voi sta de vorbă cu Marion şi veţi auzi încuviinţarea ei din propria-i gură.

— Să sperăm.

— Şi acum am să vă dau o veste bună. Printre scrisorile de azi se află una pe care o aşteptam de mult.

— Din New-Orleans? întrebă contele, repede.

— Da.

— Slavă Domnului! E în regulă?

— Da. Întreprinderea ne trimite pe unul din funcţionarii ei, un anume mister Deephill, care are misiunea să încheie afacerea cu noi. Omul are milioane cu dânsul şi va sosi mâine aici cu trenul de amiază.

— Deci, am câştigat. Asta mă face să sper că şi chestiunea personală se va rezolva într-un mod fericit.

— Bazaţi-vă pe mine!

Masa decurse într-o atmosferă posomorâtă. Baronul părea absent şi nu rosti nici o vorbă. Colonelul nu putea lua parte. Richemonte nu uitase că fusese silit să-l rabde la masă pe doctorul Müller. Baroana, Marion şi Nanon erau silite să tacă

şi ele, şi dacă se mai auzea un cuvânt asta se întâmpla numai când profesorul vorbea cu elevul său.

După masă, Richemonte le pofti pe Marion şi pe baroană în odaia sa. Li se adresă în felul acela aspru şi poruncitor, care nu prevestea nimic bun.

Bătrânul căpitan se plimba prin odaie de colo-colo. Baroana apăru cea dintâi. Luă loc şi amândoi aşteptară până veni fata. Ea vru să se aşeze, dar Richemonte o opri cu un gest poruncitor:

— Nu-i nevoie! Ceea ce am să-ţi comunic e important, dar scurt.

Îşi trecu mâna peste frunte şi se întoarse spre baroană:

— Ştii dumneata, doamnă, de ce am chemat-o pe Marion?

— Da, domnule căpitan.

Pe chipul ei pluti un zâmbet de satisfacţie nestăpânită. Ştia despre ce va fi vorba. O ura pe Marion şi se bucura că va scăpa de dânsa, şi tot atâta plăcere resimţea şi la gândul că frumoasa fată va aparţine unui bărbat pe care nu-l iubea.

— Şi pentru ce contele Rallion se află acum cu fiul său la Ortry? urmă căpitanul.

— Ştiu şi asta.

— Cred că n-ai nimic împotrivă?

— Colonelul Rallion va avea un viitor strălucit.

— Perspectivele sunt minunate…

— Auzi, Marion? În scrisoarea prin care te-am chemat acasă, îţi pomenisem ceva despre asta. De la înapoierea ta, îţi vei fi dat seama de interesul pe care ţi-l port, şi sunt convins că-i vei da contelui un răspuns favorabil când te va vizita ca să te întrebe dacă te poate considera, începând de azi, drept logodnica fiului său.

Chipul grav al fetei nu se tulbură deloc. N-o învrednicise cu nici o privire pe mama ei vitregă, însă pe căpitan îl privi deschis în faţă.

— Vrei să mă căsătoresc cu colonelul Rallion? Ce motive

te îndeamnă?

— Multe şi importante.

— Bine. Nu vreau să lungesc zadarnic vorba, îţi voi spune numai că sunt două piedici.

— Ei! Cum adică? se răsti bătrânul.

— Nu e nimic altceva decât că e vorba de drepturile mele de om şi de voinţa mea personală.

— Ce înseamnă asta?

— Că-l resping pe logodnicul care mi-a fost impus. Nu mă voi căsători niciodată cu contele Rallion.

— Ah, asta-i nostim! râse el. Şi cum vei face asta, Marion?

— Mai bine întreabă-te pe tine cum vrei să procedezi pentru a mă sili să devin soţia unui om pe care-l dispreţuiesc.

— Voi proceda foarte simplu: te voi sili. Te voi închide până te vei supune.

— Asta n-o vei putea face. Legea pedepseşte asemenea fapte.

— Ce-mi pasă mie de lege! Aici voinţa mea e suverană. Pe a ta va trebui s-o înfrâng. Răspunde-mi imediat dacă vrei să te supui!

Baroana se aşteptase la oarecare împotrivire, dar nu la un refuz dârz. Ea se ridică, temându-se de ceea ce s-ar putea întâmpla. Căpitanul se apropiase de Marion, dar ea nu se arătă deloc înfricoşată, ci răspunse:

— Rămâne la ceea ce-am spus.

— Aşa! Bine! Ia vino-aici!

Vru s-o apuce cu amândouă mâinile, dar se dădu înapoi, cu un ţipăt. Baroana se refugie şi ea în ungherul cel mai îndepărtat al încăperii. Marion ţinea mâna dreaptă într-o geantă de mână şi, când bătrânul vru s-o înhaţe, ea o scoase repede afară. Un şarpe cu gura deschisă era gata să-l muşte.

— Ce-i asta? strigă el. De unde ai reptila?

— O amintire din Algeria, răspunse ea. Dacă ai curajul, pune mâna pe mine!

— Ah! O ai de la vrăjitorul Abu Hassan?

— Da.

— Unde se află el?

— Caută-l! Şi acum pofteşte de mă sileşte să mă mărit cu Rallion!

Se întoarse şi părăsi odaia.

— Dumnezeule! spuse baroana, respirând anevoie. Ce scandal! Fata asta cutează să atingă o reptilă atât de scârboasă şi veninoasă!

— Nu te mai văita! strigă la ea Richemonte. Fata asta m-a tras pe sfoară. Şarpele nu e veninos; i-au fost scoşi dinţii, altminteri ar fi muşcat-o în primul rând pe ea.

— Atunci de ce-ai fugit?

— De surprindere. Dar nu-i va folosi la nimic. Când şi unde a vorbit cu Abu Hassan? Ce i-a spus? Trebuie să aflu asta.

— Îl cunoşti pe omul acela?

Abia acum băgă de seamă că se dăduse de gol. De aceea se răsti la ea:

— Ce te priveşte pe dumneata? Du-te la Marion şi fă-o să înţeleagă că aştept să-şi schimbe hotărârea până diseară. Dacă nu face aşa, va trebui să recunoască în cele din urmă că eu sunt mai puternic decât ea.

O împinse pe baroană înspre uşă şi se închise înăuntru. Nici chiar când, după câtva timp, bătu contele, nu-i deschise, ci întrebă, doar.

— Cine-i acolo?

— Eu, contele Rallion.

— Ce doriţi?

— Răspuns!

— Aşteptaţi până diseară. N-am timp acum.

Contele se depărtă.

Când Marion intră în odaia ei, o găsi pe Nanon aşteptând-o.

— Dumnezeule, ce palidă eşti! o întâmpină ea. Ce s-a

întâmplat?

— Ce aşteptăm de mult.

— Colonelul Rallion?

— Da.

— Bunicul tău pretindea... Şi ce-ai răspuns?

— Ceea ce mi-am propus: nu voi deveni niciodată contesa Rallion.

— Îţi aduci aminte ce spuneai despre colonel, când l-ai văzut prima oară?

— Ce?

— Că nu e de azvârlit.

— Cu asta n-am făcut decât să exprim prima impresie pe care o făcuse asupra mea!

— Şi această impresie s-a şters?

— Cu desăvârşire. Colonelul e un prostănac, iar acum îmi apare şi ca un om lipsit de inimă şi conştiinţă. Iar tatăl său îmi face o impresie deplorabilă. Gândeşte-te la atitudinea colonelului faţă de doctorul Müller.

— Da, s-a purtat urât de tot.

— Müller a primit cu atâta linişte insulta numai din consideraţie pentru mine. E un om extraordinar şi am cel mai mare respect pentru el.

— Şi unde mai pui asemănarea aceea izbitoare cu... idealul tău, spuse Nanon zâmbind.

— Se poate ca această asemănare să fie un joc al naturii; dar, făcând abstracţie de asta, Müller e un om pe care l-ai putea stima şi chiar... iubi.

— Aoleu! Şi cu idealul ce te faci?

— Nu-l voi atinge niciodată, răspunse Marion, cu privirea în gol. Unde-i cel pe care l-am zărit atunci? E o nebunie să-ţi legi inima de o iluzie. Sunt acum în mine două fiinţe şi nu le pricep pe nici una din ele. Realitatea va fi tristă şi mă tem că mă aşteaptă zile grele.

Nanon o cuprinse cu braţul pe prietena ei:

— Eu nu te voi părăsi.

— Da, scumpa mea, tu nu mă vei părăsi. Din nenorocire, am motive să cred că bunicul plănuieşte ceva rău. E un om fără scrupule şi violent: voia să mă închidă.

— Să te închidă? Şi cum ai scăpat?

— L-am ameninţat... cu rigorile legii.

Adevărul întreg nu vroia să-l spună Marion, căci faptul că avea şarpele rămăsese până acum tăinuit şi faţă de prietena ei.

Marion vroia să-i povestească mai departe, când se auziră bătăi în uşă şi intră baroana.

— Aproape c-am uitat, spuse ea. Mă trimite domnul căpitan.

— Solul e vrednic de cel care-l trimite, răspunse Marion.

Baroana se prefăcu că nu pricepe insulta:

— Mulţumesc. Dacă nu te vei supune până diseară, consecinţele vor fi din vina ta.

— Ba eu le voi pune în sarcina voastră. Cu asta sper că problema e rezolvată pentru totdeauna.

Baroana părăsi camera. Marion se apropie de fereastră şi privi afară.

— Ţi s-a mai dat un răgaz, spuse Nanon, ca să întrerupă tăcerea apăsătoare.

— Zadarnic; nu-mi voi schimba hotărârea.

— Şi ce se va întâmpla atunci?

— Dumnezeu să hotărască! Trebuie să fac o plimbare, ca să mă pot gândi în voie.

— Încotro? Te pot însoţi?

— N-am o ţintă precisă. Dacă vrei să-mi faci un serviciu, lasă-mă să plec singură. Sunt momente când nu te poţi sfătui decât cu tine însuţi.

— Atunci, te rog ca îndată ce te vei înapoia să vii pe la mine.

Marion plecă. Abia acum vârî mâna în geantă şi scoase

şarpele. Femeile au de obicei o mare repulsie faţă de reptile. Era de mirare că fata aceasta nu simţea nici un fel de scârbă. Prin venele ei curgea sângele fiicei deşertului.

— El a avut dreptate; tu m-ai ocrotit, spuse ea. Haide, te voi ascunde la loc.

Se duse la mica ei bibliotecă şi ascunse reptila îndărătul volumelor, unde făcuse un culcuş de vată. Apoi se îmbrăcă de plecare şi părăsi castelul, fără s-o împiedice nimeni.

Se duse în pădure, la mormântul mamei sale. Acolo, pe treptele ruinii, şezuse cu Müller, în ziua aceea furtunoasă.

De ce oare se gândea mereu la educator? O impresiona într-atâta modul în care preda? Existau atracţii sufleteşti pe care nimeni nu le putea înţelege? Se lăsă pradă acestor gânduri, şi izbucni în plâns.

Căzu în genunchi şi începu să se roage. Nu bănuia că groapa fusese deschisă.

Când se ridică, o pace desăvârşită pusese stăpânire pe sufletul ei. Porni mai departe, ieşind din pădure şi ajungând în câmp liber. Drumul cobora şi deodată se văzu jos, la cariera de piatră, ai cărei pereţi urcau vertical. Măsură cu privirea prăpastia şi îşi aduse aminte că de aici era să se prăbuşească fratele ei. Se cutremură. Müller îl salvase. Iarăşi Müller?... Pentru ce?

Se aşeză pe un bolovan din apropiere. Avea atârnată de cordon aceeaşi gentuţă ca atunci, pe vapor. O deschise şi, fără să-şi dea seama, scoase fotografia, pe care o şterpelise cândva la Berlin.

O privi... De câte ori nu făcuse asta în ultima vreme! Dar nu era admirabilul călăreţ cel la care se gândea, ci Müller, educatorul fratelui ei.

Deodată auzi paşi apropiindu-se. Vârî repede fotografia la loc şi se întoarse spre acela care tocmai venea de după colţ. Era Müller...

Ea se ridică. O roşeaţă puternică îi acoperi faţa. El rămase

surprins văzând-o şi îşi scoase pălăria.

— Dumneavoastră, domnişoară? Mă iertaţi! Am trecut întâmplător pe aici şi m-am apropiat de carieră pentru ca…

— …să revezi teatrul unei fapte curajoase, interveni ea. Abia acum îmi dau seama cât trebuie să-ţi fim de recunoscători.

El se înclină şi răspunse oarecum stingherit:

— Omul acţionează numai sub impulsul momentului.

— Da, fiecare face aşa. Dar unii luptă, pe când alţii fug când se iveşte acel moment. Profit de ocazie ca să-ţi cer iertare.

O privi întrebător. Ea urmă:

— Îţi aduci aminte de mirarea mea când ai întâmpinat atât de liniştit insulta colonelului Rallion?

— Fireşte.

— Ceea ce socoteam atunci drept lipsă de curaj, a fost, dimpotrivă, eroism: te-ai învins pe dumneata însuţi.

Ochii lui avură o sclipire de bucurie când spuse:

— Mulţumirile mele, domnişoară. Îmi oferi un dar de mare preţ pentru mine.

— Iar dumneata mi-ai adus o jertfă care te-a costat mult, fără să-mi faci vreo bucurie.

— Cum? Ţi-ar fi fost mai plăcut dacă l-aş fi culcat la pământ pe colonel?

— Zău că nu ţi-aş fi luat-o în nume de rău.

— Asta nu puteam bănui, spuse dânsul, privind-o cercetător. Mi s-a comunicat că dumnealui intenţionează să intre în familia dumneavoastră…

— Ceea ce nu se va întâmpla niciodată, îl întrerupse ea. Aşază-te, te rog, aici lângă mine, domnule! Aş vrea să-ţi pun o întrebare.

El se aşeză. Ea puse mâna în geantă şi scoase o hârtie, dar, odată cu aceasta, căzu jos şi fotografia. Dânsa nu băgă de seamă, însă el se aplecă s-o ridice.

Privirea lui căzu pe fotografie... Chipul său? Cum ajunsese la dânsa?

Abia acum observă fata. Se făcu roşie ca focul şi întinse mâna s-o ia.

— Ah, am scos şi fotografia, fără să vreau. Mulţumesc. Te rog, priveşte-o!

El se prefăcu că n-o văzuse încă şi se uită la propriul său chip.

— Cum o găseşti? întrebă dânsa.

— Hm! Un ofiţer prusac, răspunse el, precaut.

— Da. Eu nu-l cunosc. Crezi că e posibil aşa ceva?

— Dacă o spui dumneata, trebuie să fie adevărat.

— M-am fotografiat cândva la Berlin şi când mi-am scos pozele, fotograful mi-a pus-o şi pe asta printre ale mele.

Un zâmbet fin flutură pe buzele lui Müller. O fotografie pe care o datorezi numai întâmplării n-o porţi în geantă.

— Nu observi nimic bătător la ochi la această poză? întrebă ea.

— Mărturisesc că nu, răspunse el.

— Cum, nu găseşti o asemănare perfectă cu chipul dumitale?

Dânsul se sili că privească fotografia mai atent, apoi zise:

— E drept că sunt unele trăsături asemănătoare.

— Unele trăsături! Asta e prea puţin spus. Seamănă întru totul cu dumneata. Numai părul dumitale e altfel, culoarea e mai închisă, şi nici barbă nu porţi. Dar nu despre fotografie voiam să vorbesc cu dumneata, ci despre hârtia asta. Ia te uită puţin la ea!

Era o coală împăturită şi scrisă mărunt.

— Cunoaşteţi scrierea asta străină?

— Da, e în arabă, răspunse el.

— Pricepeţi această limbă?

— Atâta cât să pot citi rândurile acestea.

Ea avu o privire plină de admiraţie pentru dânsul.

— Domnule Müller, sunt uimită! Până acum n-am găsit nimic care să-ţi fie necunoscut. Cum ai ajuns să înveţi arăbeşte?

— Tatăl meu a călătorit prin Sahara. De obicei, fiii trag foloase din cunoştinţele taţilor.

— Asta e adevărat. Trebuie să-ţi spun mai întâi că aceste rânduri conţin o taină, care anume, nu ştiu nici eu. Vreau s-o cunosc, însă; am motive pentru asta. Dar nu pot ajunge la ea decât prin dumneata. Vei şti s-o păstrezi?

— Te rog să nu te îndoieşti de discreţia mea.

— Bine. Am încredere în dumneata. Vrei să tălmăceşti ce scrie aici?

— Cu plăcere. Dar dă-mi voie să parcurg întâi rândurile.

Ea încuviinţă şi el citi. Scrisoarea avea următorul conţinut:

„Allah îl Allah we Mohammed raşuhl Allah! De mulţi ani de zile şi-a părăsit ţara strămoşilor săi Abu Hassan, care împreună cu fratele său Saadi este singurul supravieţuitor al tribului Beni Aissa. Ed dem b'ed dem — sânge pentru sânge. Astfel glăsuieşte legea deşertului. El a pornit în lume să-i caute pe nimicitorii tribului său, pe răpitorii Liamei, fiica Beni Aissa-ilor, şi să afle dacă soţia fratelui său se mai află printre cei vii. Aceşti doi ticăloşi, pe care Gheena să-i înghită, erau Malek Omar şi Mahmud Ben Ali. Ei s-au dat drept fiii ţării şi credincioşi ai Profetului, deşi erau ghiauri şi spioni ai francezilor. Cel mai bătrân dintre ei, negustorul de fructe Malek Omar, era numit chiar — după cum s-a aflat mai târziu — „Ochiul francezilor”. Dânşii au calomniat faţă de francezi neamul Beni Aissa-ilor, învinovăţindu-l de nelegiuiri pe care ei înşişi le-au făptuit. Soldaţii francezilor au venit şi au măcelărit pe bărbaţii tribului, fără să facă cercetări şi fără pic de milă. Şi Abu Hassan a trecut drept mort, dar rana pe care o căpătase la umăr era uşoară şi neprimejdioasă. În timpul nopţii, el s-a ridicat şi a început să caute prin nisipul

deşertului după alţii, care ar fi fost numai răniţi. Erau însă toţi morţi, ucişi prin răutatea a doi ticăloşi. Dar ajungând la fratele său Saadi, în pieptul căruia era înfipt glontele, băgă de seamă că viaţa nu părăsise însă cu totul trupul acestuia. După o muncă obositoare, izbuti să-l panseze pe rănit şi să-l vindece. După câteva luni, Saadi fu în stare să plece la un trib prieten. Dar Abu Hassan îşi luă rămas bun de la ai săi, plecă în ţara francezilor şi se dădu drept „vrăjitor", câştigându-şi astfel mijloacele de existenţă şi putându-i căuta pe cei doi criminali.

Ani de-a rândul i-a căutat în toate oraşele şi în toate satele ţării: nici o tavernă de marinari, nici o cârciumă de criminali n-a scăpat atenţiei sale, căci Abu Hassan bănuia că ticăloşii făceau parte din clasa cea mai de jos. Dar se înşelase. Ma şa Allah kan wa ma lam jaşa. Allah lam jekun — Ceea ce vrea Allah se întâmplă şi ceea ce nu vrea Allah nu se întâmplă. Allah a vrut ca Abu Hassan să-l revadă pe duşmanul său de moarte abia de curând. El află că negustorul de fructe Malek Omar şi bătrânul căpitan Richemonte sunt una şi aceeaşi persoană. Cu mulţi ani înainte venise în Franţa cu fiul unuia Hagi Omanah şi îşi luă locuinţa la Ortry. Hagi Omanah n-ar fi fost în realitate un urmaş al Profetului, ci un baron al francezilor, iar fiul său îşi valorificase dreptul la moştenire.

Lui Abu Hassan nu-i veni să-şi creadă urechilor. Hagi Omanah, marabu-ul sfânt, un francez! Şi fiul său, pe care Abu Hassan îl văzuse adesea, când venea cu o solie a marabu-ului la fiii Beni Aissa-ilor, să fie un tovarăş al celui mai mare duşman al acestora? Asta nu se putea, şi cu siguranţă că la mijloc era o nouă mare ticăloşie. Abu Hassan făcu în aşa fel, ca trupa lui să ajungă în apropiere de Ortry. Acolo se văzu pentru prima oară, după mulţi ani de zile, faţă în faţă cu duşmanul său de moarte. Dar acesta nu-l mai recunoscu, căci durerea îi brăzdase faţa şi anii îi albiseră părul. În schimb, Abu Hassan recunoscu de la prima privire pe trădătorul „Ochi al francezilor". Îi venea să se năpustească asupra lui şi să-i

înfigă cuţitul în piept, dar se stăpâni. Răzbunarea trebuia înăbuşită până când crimele vor ieşi la iveală. În primul rând, trebuia să afle de soarta Liamei, floarea tribului Beni Aissa, apoi urma să descopere ce era cu presupusul fiu al Hagiului Omanah.

Cel dintâi lucru se află curând. Liama, floarea deşertului, era de mult moartă şi îngropată. Nu tot atât de uşor fu însă de a da peste baron. Bărbatul acesta nu venea printre oameni şi se spunea de dânsul că sufletul îl părăsise.

Totuşi, Abu Hassan se pricepu să se descurce. A doua zi după sosirea sa la Ortry izbuti să sară zidul castelului şi să se aşeze la pândă într-o tufă din grădină. Şi avu noroc. Stătea de puţin timp acolo, când auzi paşi apropiindu-se. Erau doi oameni, dintre care unul îl conducea pe celălalt. Primul era negustorul de fructe Malek Omar, care se numeşte acum căpitanul Richemonte, iar celălalt era Mahmud Ben Ali, tovarăşul său de ticăloşii, răpitorul Liamei, soţia lui Saadi. Era, într-adevăr Mahmud, nimeni altul, cu atât mai puţin fiul lui Hagi Omanah. Acum fu totul limpede pentru Abu Hassan. Dacă Hagi Omanah era într-adevăr francez şi conte, Allah bjarif — ştie Dumnezeu! atunci cu siguranţă că cei doi bărbaţi au pus mâna printr-o crimă pe anumite hârtii, cu ajutorul cărora falsul baron îşi putea dovedi dreptul său la moştenire. Hagi Omanah a fost găsit mort în coliba sa, tocmai pe când cei doi străini se aflaseră prin apropiere. Din ziua aceea, fiul său dispăruse fără urmă; nu s-a mai auzit nimic despre dânsul. Abu Hassan nu se îndoieşte deloc că cei doi l-au ucis. Poate că l-au spionat pe Hagi Omanah în clipele sale din urmă, când sufletul e deschis şi gura limbută. Poate că au auzit ce-i spunea tatăl fiului şi au aflat astfel o taină pe care s-au gândit s-o folosească imediat. Mahmud, urma să ia locul fiului lui Hagi Omanah şi să ridice pretenţii asupra moştenirii acestuia. Probabil că cel dispărut se află îngropat undeva în nisipul deşertului, cu un glonte în cap sau un cuţit în inimă.

Sau poate că groapa lui se află aproape de locul în care marabuul şi-a dat sufletul.

Abu Hassan se va întoarce în ţara strămoşilor săi şi va săpa pe locul acela, ca să aducă dovada spuselor sale. Fără aceasta el nu poate face nimic împotriva puternicului căpitan al francezilor. Căci cine e Abu Hassan, ca să cuteze să-l înfrunte pe acesta?

Legea franceză este îngăduitoare cu crimele care s-au înfăptuit asupra arabilor. Dar aici nu este vorba de un arab ci de un fiu al ţării, în caz că Hagi Omanah a fost într-adevăr francez. Şi atunci criminalul va fi pedepsit după legile locale. Aşadar, întâi de toate dovada! Abu Hassan o va aduce, el simte asta. Şi atunci, toţi diavolii gheenei nu vor fi în stare să-i scape pe nelegiuiţi. Asta o jură pe barba Profetului şi pe toţi sfinţii califi.

Abu Hassan, aşa-zis „Vrăjitorul"

— Ei, pricepi ce scrie acolo? întrebă Marion, după ce doctorul Müller isprăvi.

— În întregime, domnişoară, răspunse el.

— Te rog, tălmăceşte-mi şi mie!

— Bănuieşti ce însemnătate are hârtia aceasta pentru dumneata?

— Că e însemnată mi s-a spus, dar în ce măsură, nu ştiu.

— De la cine o ai?

Marion şovăi să răspundă, ceea ce-l făcu pe Müller să spună:

— Domnişoară, de vreme ce m-ai socotit demn de încrederea dumitale şi mi-ai arătat scrisoarea, te rog să treci peste orice rezerve şi să mă lămureşti. Te asigur că aceste rânduri sunt de mare însemnătate nu numai pentru dumneata, ci şi pentru mine.

— Adevărat?

— Eu aş fi gata să-ţi încredinţez totul, dacă aceste taine ar fi numai ale mele.

— Te cred. Întreabă deci, domnule! Îţi voi răspunde la tot ce voi putea.

— Mulţumesc. Dar trebuie să fac o scurtă introducere: să nu te sperii când îţi voi spune că există un om care te iubeşte. Dumneata eşti pentru dânsul însăşi viaţa, fericirea. El e gata să-ţi jertfească totul, în afară de onoarea sa. Acest om sunt eu.

Se opri. Dânsa se făcuse palidă. Îl privea cu ochii mari fără să spună un cuvânt. Asta îl încurajă să urmeze:

— Unui bărbat care nu se gândeşte decât la dumneata, i se poate acorda încredere. Te rog să-mi spui, domnişoară, de la cine ai primit scrisoarea? De la Abu Hassan, vrăjitorul?

— Da.

— Când ai stat de vorbă cu el?

— Două zile după nenorocita reprezentaţie de la Thionville; mi-a ieşit deodată înainte în grădina castelului.

— Pot să ştiu ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că spiritul Liamei, mama mea, l-a trimis la mine să mă ocrotească.

— A fost sincer cu dumneata, căci e un om de treabă şi cinstit. Şi ce-a mai spus?

— Că mă ameninţă nenorociri din partea căpitanului.

— Avea dreptate.

— Ca să mă pot feri de ele, mi-a încredinţat două talismane: scrisoarea asta şi un şarpe.

— A! Unul din şerpii pe care-i duce cu el?

— Da. Spunea că atunci când căpitanul ar vrea să mă silească la ceva ce-ar fi împotriva voinţei mele să mă apăr cu şarpele acela. Nu mai e veninos, dar are dinţi în gură, care provoacă răni ce nu se vindecă atât de uşor.

— Şi ai luat şarpele fără să-ţi fie teamă?

— Omul acela bătrân mi-a inspirat multă încredere.

— Pe bună dreptate. Mai ai şarpele?

— Da. I-am făcut un culcuş ascuns. S-a obişnuit cu mine.

— Şi nu l-a văzut nimeni altcineva?

— Ba da, azi după-amiază căpitanul şi baroana. Am bănuit că mă aşteaptă o primejdie şi am luat reptila cu mine.

— Şi a fost chiar primejdie?

— Din nenorocire. Căpitanul vroia să mă silească să mă logodesc cu colonelul Rallion. M-am împotrivit, şi atunci el şi-a întins mâinile după mine, ca să mă închidă, cum spunea. Am scos şarpele, i l-am ţinut în faţă şi el mi-a dat drumul.

— Îţi mulţumesc pentru încrederea pe care mi-ai dovedit-o prin această comuni-care. Dar nu vei mai avea nevoie şi în viitor de ocrotire?

— Cred că da, căci mi s-a dat un răgaz să chibzuiesc până diseară.

— Atunci şarpele nu-ţi va mai folosi. Căpitanul şi-o fi spus că nu e veninos.

— Atunci mă folosesc de al doilea talisman.

— Şi în ce fel crezi că te poate ajuta?

— Abu Hassan spunea că dacă mă voi afla în mare primejdie să încredinţez scrisoarea autorităţilor.

— El e oriental şi nu ştie cum merg lucrurile pe aici. Rândurile acestea nu-s suficiente ca să te apere.

— Dar dânsul mi-a făgăduit.

— Tot ce se poate. Dar ce te faci dacă domnul căpitan te închide şi nu mai poţi face să ajungă scrisoarea în mâna autorităţilor? Sau dacă ţi-o ia şi o distruge?

— La asta nu m-am gândit, e drept.

— Şi nici Abu Hassan nu s-a gândit. Dar chiar dacă ar ajunge în mâna judecătorului, scrisoarea n-are nici o valoare. Se povesteşte într-însa o întâmplare, dar îi lipseşte pecetea adevărului. Cred că un sfat de-al meu ţi-ar folosi mai mult decât aceste două talismane. Te mai aştepţi azi la vreo primejdie?

— Cu siguranţă…

— Atunci există un mijloc cât se poate de bun ca să te aperi. Dar spune-mi întâi: îl iubeşti pe bătrân?

— Mi-e groază de el. Mai curând aş atinge un şarpe veninos decât mâna lui. Şi totuşi mi-e bunic.

— Poate că te înşeli… Şi cum stai cu baroana?

— O dispreţuiesc.

— Atunci n-ai nici un motiv să-i cruţi pe aceştia doi. Ascultă deci care e sfatul meu. În cazul când căpitanul va căuta să se folosească azi de forţă, întreabă-l dacă a cunoscut următoarele persoane: pe Hagi Omanah, pe fiul acestuia, apoi pe neguţătorul de fructe Malek Omar şi pe tovarăşul lui, Mahmud Ben Ali. Poţi memora numele acestea?

— Da.

— Bun. Fiul celui dintâi a fost ucis, probabil, de ceilalţi doi, de dragul unor anumite hârtii pe care ucigaşii le-au luat.

— Dumnezeule! Are cumva căpitanul vreo legătură cu această crimă?

Doctorul Müller ocoli răspunsul:

— Îl socoţi capabil de o crimă?

— N-aş putea spune.

— Atunci să amânăm deocamdată explicaţia faptului pentru care ţi-am indicat acest nume. Cunoşti trecutul căpitanului?

— A fost ofiţer în vechea gardă imperială.

— Ai auzit vreodată de numele Eschenrode?

— Nu.

— Dar Greifenklau?

— Da. Îmi amintesc că acest nume a fost rostit de contele de Rallion, ceea ce l-a făcut pe căpitan să se înfurie grozav.

— A avut căpitanul fraţi, surori?

— Nu ştiu.

— Are cumva tatăl dumitale, baronul, rude în Germania?

— Nici asta nu ştiu.

— Cam astea sunt întrebările pe care aveam să ţi le pun. Acum aş mai vrea să ştiu încotro a plecat vrăjitorul Abu Hassan?

— Spunea că pleacă în Sahara.

— Se va întoarce?

— Da. Spunea că vrea să aducă nişte dovezi de acolo.

— Ce fel şi pentru ce?

— Asta nu mi-a destăinuit.

— Atunci îţi voi împărtăşi eu o mare taină. Îţi aminteşti de furtuna aceea în timpul căreia ne-am adăpostit în turnul vechi?

— Foarte bine chiar.

— Am văzut acolo o făptură trecând pe lângă noi şi urcând treptele turnului.

— Spiritul mamei mele...

— Aşa credeai dumneata; eu însă îţi spun că nu cred în caracterul supranatural al acelei apariţii. Am vrut s-o urmăresc, dar dumneata m-ai oprit.

— Toată lumea spune că biata mea mamă n-are odihnă în groapă, pentru că n-a fost creştină.

— Şi toată lumea aceasta se înşală. Căci se poate ca biata mama dumitale să nici nu fi murit. Aş pune rămăşag că Liama, fiica Beni Aissa-ilor, mai trăieşte.

— Dumnezeule sfinte! exclamă Marion. Ai motive pentru a face această afirmaţie?

— Chiar foarte temeinice. Îţi voi mărturisi în mod sincer că am fost tovarăş al vrăjitorului. El a venit din Africa s-o caute pe Liama, fiica şeicului său. Auzise că e moartă şi a vrut să se încredinţeze dacă rămăşiţele ei pământeşti au fost într-adevăr îngropate. Într-o noapte, noi am deschis groapa.

Marion stătea ca înlemnită. Abia după câtva; timp izbuti să spună:

— Ai făcut asta? Şi ce-ai descoperit?

— Un sicriu umplut cu pietre.

— Sfinte Dumnezeule! E groaznic. Să fi fost înmormântată în altă parte?

— Nu cred. Ce să-i fi îndemnat atunci să dea acest mormânt drept al ei?

— Eram copilă şi am fost de faţă când sicriul a fost coborât în pământ. Nu-i îngropată în altă parte.

— Atunci nu rămâne altă explicaţie decât că n-a murit.

— Trăieşte? Dar unde? Unde?

El îi puse mâna pe braţ s-o liniştească.

— Presupun că Liama şi-a dat încuviinţarea la această înşelăciune. Motivele care o vor fi îndemnat le vom afla.

— Şi tatăl meu ştie şi el?

— Poate. Aş susţine chiar că starea sa mintală actuală e în strânsă legătură cu taina aceasta. Mama dumitale a fost îndemnată să dispară, pentru ca actuala baroană să-i poată lua locul. Pentru ce, vom descoperi.

— Dumnezeule sfinte, sunt înconjurată de taine şi de crime. Pe cine oare să mă sprijin?

— Precum ai spus, pe Dumnezeu, şi dacă poţi să ai puţină încredere în mine, îţi stau la dispoziţie întru totul.

Ea îi întinse mâinile şi zise:

— Îţi mulţumesc din toată inima. Nu i-am putut iubi şi respecta niciodată pe ai mei şi nu m-am simţit bine în patrie. Aveam impresia că tot ce mă înconjoară e o mare minciună. Şi acum vii dumneata şi mă lămureşti, dându-mi în acelaşi timp speranţa că întunericul s-ar putea risipi. Da, am încredere în dumneata. Dumneata însuţi îmi apari ca o enigmă pe care trebuie s-o dezleg şi cred că mă vei ajuta în acest sens.

El se dădu înapoi, fără să ia mâinile întinse ale fetei.

— În toate presupunerile dumitale ai dreptate, domnişoară, dar dacă şi eu sunt o enigmă pentru dumneata, te voi convinge cel puţin că poţi avea încredere în mine.

— N-am nevoie de nici o dovadă.

— Atunci ia cum vrei ceea ce-ţi voi spune. Ţi-am mărturisit cât îmi eşti de dragă, dar ştiu că iubirea mea este fără speranţă, ba chiar trebuie să fie aşa; numai de aceea am putut vorbi de ea fără să mă fac de râs. Mărturisirea mea sinceră va avea drept urmare că mă voi retrage şi mai mult. Dar îndată ce vei avea nevoie de mine, domnişoară, voi face cu bucurie tot ce-mi va sta în puteri. Acesta să fie contractul pe care-l încheiem.

Chipul ei se lumină deodată, îi întinse din nou mâinile şi zise:

— Ei bine! Fie cum vrei! Îmi îngădui deci să te consider drept prietenul meu?

— Te rog chiar din suflet.

— Un astfel de contract trebuie însă întărit cel puţin printr-o strângere de mână.

— De acord. Dispune de mine!

— În primul rând trebuie să mă înarmez pentru astă-seară. Crezi într-adevăr că numele acelea sunt în măsură să-l facă pe căpitan să dea înapoi?

— Sunt convins de asta.

— Şi ce-i cu scrisoarea asta arăbească? Nu pot să ştiu ce cuprinde?

— Pentru moment e spre propriul dumitale folos dacă nu ţi-o tălmăcesc. Şi nici n-aş vrea s-o las în mâna dumitale, pentru că nu mi se pare c-ar fi în siguranţă.

— Crezi că lupta pe care o voi avea de susţinut cu căpitanul ar putea avea un sfârşit nenorocit pentru mine?

— Astăzi vei învinge, dar ce se va întâmpla mai apoi, nu se poate prevedea, ţinând seama de caracterul inamicului dumitale. Deci pot păstra scrisoarea?

— Da, păstreaz-o! Mă încred în dumneata ca şi atunci când te-ai afundat în apă cu mine. Rămâi cu bine, prietene.

Îi întinse mâna, pe care el o duse la buze. După ce plecă, privi după ea şi murmură:

„Marion! Are fotografia mea! Dar de unde? De unde?”

— A şterpelit-o de la fotograf! auzi un glas îndărătul său.

Se întoarse cu iuţeala fulgerului şi-l văzu pe Fritz ivindu-se în patru labe de după o stâncă.

— Drace! exclamă Müller. Ai ascultat?

— Da, răspunse celălalt, neînfricat.

— De ce te-ai luat după mine?

— M-am luat după dumneavoastră? Nici pomeneală.

— Dar atunci cum ai ajuns aici?

— Ca să caut drumul spre acel *Trou du bois*.

— A! Ştii pe unde trebuie mers?

— Foarte bine chiar.

— De la cine ai aflat?

— De la cârciumar. Domnule doctor, sunt încredinţat că individul acela nu joacă un rol de mâna a doua în chestia cu franctirorii. A încercat să mă iscodească, dar eu am făcut-o pe prostul şi l-am tras pe sfoară. A început să sporovăiască şi astfel mi-a descris unde se află groapa sau peştera, ce-o fi.

— Minunat! Unde o găsim?

— Ţinând drumul drept de aici de după colţul pădurii, într-o jumătate de ceas eşti acolo.

— Şi aveai de gând s-o cauţi?

— Da. Voiam să fiu pregătit pentru diseară. Am alergat şi am fost aici înaintea dumneavoastră. Tocmai când vroiam să mă strecor prin stâncăria asta de aici, am zărit-o pe coniţa... Ca să nu mă vadă, m-am ascuns pe după stâncă. Atunci aţi apărut dumneavoastră şi astfel am fost silit să aud totul. Şi acum trebuie să ne apucăm de căutat.

Se căţărară pe stâncă şi descoperiră în depărtare colţul de pădure pe care-l căutau. O luară la picior şi, după vreo jumătate de oră de drum, Müller zise:

— După cele spuse de tine trebuie să fim aproape.

— Aşa cred. Nu ne-am abătut din drum.

— Atunci să fim cu băgare de seamă. Un loc care serveşte

pentru adunări secrete o fi şi păzit.

— N-ar fi mai bine să ne despărţim?

— Ba da. Însă nu trebuie să ne pierdem din ochi. Cine descoperă întâi groapa îi dă de veste celuilalt.

— Dar cum?

— Ştii să imiţi glasul păsărilor?

— Numai al cucului.

— E de ajuns. Aşadar, cine găseşte întâi groapa strigă „Cucu”.

Se despărţiră şi porniră înainte, cu băgare de seamă. După câtva timp se auzi cucul, Müller se îndreptă spre partea de unde răsunase strigătul şi dădu peste Fritz, care se oprise lângă o tufă ale cărei ramuri le dăduse la o parte.

— Ai găsit? întrebă profesorul.

— Asta trebuie să fie.

Se aflau în faţa unei pâlnii adânci, cu un diametru de cel puţin şaizeci de metri. Marginile erau acoperite cu tufe şi chiar până în cel mai adânc punct, unde stătea copac lângă copac, creşteau buruieni. Ici, colo se vedea câte un bolovan acoperit cu muşchi. Făcea impresia că, odinioară, aici ar fi fost gura unui puţ care s-ar fi acoperit, iar pământul se afundase cu timpul.

— Suntem la faţa locului, spuse Müller. Nu e rău ca loc de întrunire.

— De fapt ar fi mai bine să rămânem de pe acum aici.

— Dar eu trebuie să plec, deoarece nu trebuie să afle nimeni despre excursiile mele.

— Pe mine nu mă aşteaptă nimeni, astfel că pot să rămân.

— Ai dreptate. Este în orice caz mai bine să supraveghezi locul încă de pe acum, pentru a nu ne scăpa ceva. Mai întâi însă să cercetăm dacă suntem într-adevăr singurii oameni de pe aici.

Căutară prin împrejurimi, dar nu găsiră nimic dubios, nici în groapă nu erau urme că s-ar fi ascuns careva.

— Or fi ţinând mai des întruniri pe aici? întrebă Fritz. Cred că nu.

— De ce crezi asta?

— Pentru că, altfel, muşchiul şi buruienile ar trebui să fie mai bătătorite.

— E adevărat. Dar ia te uită cu atenţie! Vezi tu cât de regulat creşte aici totul pe partea asta şi cum stă fiecare frunzuliţă, ca şi cum aşa şi nu altfel trebuie să stea?

— Zău aşa! Parcă totul ar fi aranjat cu mâna.

— Cu mâna nu, dar cu o greblă da.

— Aşa e, domnule doctor. Pe aici se umblă adesea cu grebla, asta se vede.

— Descoperirea aceasta e însemnată. În primul rând se poate trage concluzia că asemenea întruniri au loc mai des decât credeam noi, şi apoi se umblă cu multă atenţie greblându-se vegetaţia, să arate ca şi cum n-ar fi fost călcată.

— Dar de ce numai pe partea asta? Urma greblei se vede numai aici şi e lată doar de doi coţi. Duce în jos de la marginea vâlcelei şi aici se sfârşeşte.

— Asta mă face să cred că aici e un drum, care după folosire e acoperit la loc. Constatarea aceasta ne poate fi de folos diseară. Dar uite că se şi întunecă. Trebuie să plec.

După ce ieşiră din vâlcea, Fritz întrebă:

— Unde ne vom întâlni deseară?

— E greu de stabilit. Aşează-te aici la margine şi priveşte spre Blutbuche. Pe acest drum drept mă voi furişa. Sper ca pe la zece jumătate să fiu la Buche. Dacă nu te găsesc aici voi deduce că te-ai îndreptat spre vâlcea şi te voi urma.

— Un semn de recunoaştere?

— Nu avem nevoie. E periculos. Ai arme la tine?

— Destule.

— Şi ceva de-ale gurii?

— De asta am uitat.

— Îţi voi aduce eu!

— Fii atent să nu fii prins!

Fritz îşi căută o ascunzătoare bună sub tufe, iar Müller porni cu pas repede spre castel. Se lăsase amurgul şi, când urcă scara, o văzu pe Marion ieşind pe uşa odăii sale. Trecând pe lângă dânsa, ea îi şopti:

— M-a chemat căpitanul.

— Curaj!

Urcă apoi în odaia sa, însă lăsă uşa deschisă, ca să poată auzi când fata va ieşi de la Richemonte.

Intrând la acesta, Marion o găsi pe baroană acolo. Bătrânul avea o mutră grozav de întunecată.

— Ţi s-a transmis că ai avut timp să te hotărăşti până în acest moment.

— A fost de prisos.

— Îţi voi dovedi contrariul.

— Ce-ai hotărât, o întrebă el aspru.

— Nu mi-am schimbat decizia.

— Atunci voi şti eu să ţi-o schimb.

Ea se îndreptă spre uşă.

— Mai ai ceva de spus?

— Da! răcni dânsul. Am să-ţi spun că astă-seară te voi logodi cu Rallion.

— Aş vrea să ştiu cum vei face asta, replică ea, înălţând din umeri.

— Am să-ţi arăt. Rămâi acum aici la mine, până te voi conduce eu însumi în salon. Aşază-te!

— Nu te face de râs! spuse ea. Astăzi după-amiază nu mi-a fost îngăduit să iau loc, şi acum îmi porunceşti să fac asta. Când îţi vei da seama o dată că nu mai sunt o copiliţă? Renunţă la asemenea metode!

— Asta e prea de tot! exclamă baroana, tremurând de furie.

Bătrânul căpitan stătea ca înlemnit în mijlocul odăii. Aşa ceva nu i se mai întâmplase. Aşa ceva i se spunea în propria

sa cameră! Mustaţa i se zbârlise ca părul de pe coama unei hiene, dinţii îi scrâşneau şi cu toată mânia care era într-însul răcni:

— Îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Să-ţi ceri iertare imediat! În genunchi!

Şi cu mâna întinsă arătă spre podea.

— Îngenunchez numai în faţa lui Dumnezeu, nu însă înaintea unui om, şi cu atât mai puţin a ta.

El scoase un scrâşnet ca de fiară şi o apucă de braţ:

— Bine, nu aici! Cum vrei! Dar jos, jos îţi vei cere iertare în genunchi în faţa oaspeţilor şi a servitorilor. Vei fi silită să povesteşti tare despre...

Cu o smucitură, ea îşi eliberă braţul şi rosti:

— Silită? Ca să povestesc, nu trebuie să fiu silită. Voi povesti de bunăvoie, în gura mare şi faţă de toată lumea, ca toţi să poată auzi: despre neguţătorul de fructe Malek Omar...

Făcu intenţionat o pauză. Baroana tresări, iar bătrânul se dădu înapoi speriat.

— ...şi de Mahmud Ben Ali, tovarăşul său, urmă Marion.

— Ce ştii tu despre Malek Omar? strigă Richemonte.

— Tot atâta cât ştiu şi despre Hagi Omanah, al cărui fiu a fost omorât.

El îşi duse mâinile la cap. I se făcuse negru înaintea ochilor, urechile îi vâjâiau şi căută un sprijin.

Nu trecu mult însă şi îşi recapătă stăpânirea de sine.

— Te rog părăseşte-ne! îi spuse baroanei. Nu e nevoie să fii martoră la corecţia pe care o voi aplica acestei fete.

Baroana se ridică şi, aruncând o privire ironică spre Marion, zise:

— Merită cea mai aspră pedeapsă. Ar fi un mare păcat să fie cruţată.

Richemonte aşteptă până nu se mai auziră paşii, apoi încrucişă braţele pe piept şi întrebă cu un ton sinistru:

— Acum dă-i drumul! Ce ştii despre Hagi Omanah?

— Că fiul său a fost omorât.

— De cine!? De cine?

— De Malek Omar şi Mahmud Ben Ali.

— Asta-i minciună, minciună, minciună!

— Ba e adevăr, purul adevăr.

— Ce motive aveau să-l omoare?

— De dragul hârtiilor pe care vroiau să i le ia.

— De unde ştii asta? Cine ţi-a spus?

— E taina mea. Dar dacă mai pomeneşti o dată de logodnă sau corecţie, va afla şi judecătorul totul. Tu n-ai avut niciodată milă, aşa că să nu te aştepţi nici de la mine!

Din camera ei, baroana auzise şi ea discuţia, dându-şi seama că Richemonte e din nou învins.

Marion se întoarse şi părăsi odaia, iar căpitanul începu să umble de colo-colo, scrâşnind din dinţi şi mormăind:

„Mi-a scăpat, însă numai pentru astăzi şi cel mult pentru mâine. Cine i-o fi spus toate astea? Cine ştie de noaptea aceea din munţii Atlas? N-a fost nici un om de faţă. Să fi flecărit el însuşi, nebunul de baron? Nu cred. El nu trădează nimic, chiar când are accese. Dar ea va trebui să mărturisească şi atunci va fi vai de dânsa! O voi închide totuşi, ca s-o fac nevătămătoare, şi nu-şi va recăpăta libertatea decât ca doamna contesă Rallion.”

3. Pe drumuri subterane

Fritz stătea în pădure, aşteptând desfăşurarea evenimentelor. Se făcuse întuneric. Să fi fost cam ora zece, când se auziră paşi apropiindu-se. Doi oameni trecură pe dinaintea lui Fritz şi se opriră pe marginea vâlcelei. Unul din ei scoase o fluierătură. Neprimind nici un răspuns, spuse către celălalt:

— Venim prea devreme; nu e încă nimeni aici.

— Asta e bine, pentru că putem aranja afacerea noastră.

— Aşadar, eşti de acord?

— Cât de cap?

— Cinci mii de franci.

— E puţin. Individul, cică ar avea milioane la el.

— Dar banii intră toţi în caseta noastră.

— E primejdios al naibii.

— Copil ce eşti! Ce primejdie e să vâri mâna în buzunarul unui mort, ca să-i iei portmoneul?

— Dar dacă mai e în viaţă?

— Atunci o înţepătură de cuţit sau o apăsare pe beregată face restul.

— Câţi suntem?

— Patru oameni. E de ajuns.

— Aşa e. Dar ştiţi exact cu ce tren soseşte?

— Cu trenul de amiază, de la Trier. Vine din New Orleans şi are nume englezesc, dacă nu mă-nşel Deephill.

— Ciudat nume!

— Ei, eşti dispus? Sau să iau pe altul?

— Nu, nu! Cinci mii de franci sunt părăluţe frumoase.

— Aşa cred şi eu. E o mare deosebire să-i ai sau nu. Hotărăşte-te repede, înainte să vină ceilalţi!

— Aşadar, bătrânul ţi-a cerut-o?

— A poruncit-o.

— Atunci fie! Mă întovărăşesc.

— Ţi-a venit mintea la cap. Haide! Mi se pare c-aud paşi.

Coborâră în groapă. Începură să vină şi alţii, unul după altul. Fritz numărase vreo douăzeci, când se simţi deodată pişcat de braţ.

— Fritz? şopti cineva.

— Domnul doctor?

— Sunt mulţi?

— Douăzeci şi patru.

— Dar nu s-aude vorbă.

— Da Dumnezeu ştie. Îndată ce ajung jos, nu mai dau nici un semn de viaţă.

— Poate că rămân tăcuţi până sunt toţi împreună.

— Mai ştii! Când vor începe, vom putea auzi tot ce vorbesc.

— Din care parte vin?

— Din partea asta. Trec toţi pe lângă mine.

— Ah, unde duce drumul greblat? Drace! Ai văzut ceva?

— Ce să văd?

— O rază de lumină.

— Or fi aprins o lanternă.

— Nu, nu. Venea ca din pământ. Stau şi mă gândesc că o fi vreun drum în adevăratul înţeles al cuvântului, care duce undeva jos, căci în toată vâlceaua nu se găsesc nici un fel de alte urme. Ajung astfel la concluzia că trebuie să fie pe aici vreo peşteră sau vreo ascunzătoare.

— Nu-i rea ideea. Dar atunci înseamnă c-or fi acum toţi în peşteră, în vreme ce noi credem că stau acolo printre copaci.

— Fireşte. Trebuie să ne încredinţăm, nu-i timp de pierdut. Mă târăsc încetişor în jos.

— Şi eu?

— Şi tu. Însă cu băgare de seamă, să nu fim descoperiţi. O pietricică ne-ar putea trăda.

— Şi dacă totuşi ne observă, ce facem?

— Fugim şi ne apărăm.

Se culcară pe pântece şi începură să se târască în jos, ca indienii. Ajunseră aproape la punctul cel mai adânc, când se opriră speriaţi. O rază fugară de lumină trecuse peste dânşii.

— De unde vine? întrebă Fritz.

— Din faţa noastră. S-o luăm spre stânga, să nu ne atingă. Priveşte!

Într-adevăr, din pământ ieşi ca un fulger, luminând locul unde se aflaseră cei doi cu o clipă înainte.

— Ne-or fi observat? întrebă Fritz.

— Nu. Lumina ne-a atins doar din întâmplare. Dar uite peştera. Intrarea e făcută numai pentru un om şi se închide cu bolovanul acesta.

— Dar în ce fel oare?

— O fi vreun soi de instalaţie, asta e sigur. Voi veni mâine să cercetez.

— Păcat că nu pot să vin şi eu. Dar se poate să am şi eu prilejul unei aventuri.

— Unde?

— În gara Thionville. Vine un american care duce milioane cu el şi care trebuie să-i fie luate.

— De către cine?

— De trei indivizi dintr-ăştia de aici. Pe doi i-am surprins vorbind. Fiecare va primi cinci mii de franci drept răsplată. Americanul e din New Orleans şi-l cheamă Deephill. Jaful se execută din ordinul bătrânului.

— Al bătrânului? Ăsta ar fi căpitanul. Vroiam să-ţi spun să dai de veste poliţiei, dar dacă Richemonte este amestecat, tăcem din gură. Cel mult, poţi căuta să-l vezi în gară pe domnul acela din New Orleans şi să-l previi între patru ochi. Ascultă! Auzi vorbindu-se? Pare să se fi adunat toţi, căci nu mai vine nimeni şi a început întrunirea.

Prin deschizătura prin care ieşise lumina se auzea un

murmur înăbuşit de glasuri. Apoi lumina pieri brusc şi nu se mai auzi nimic.

— S-a închis intrarea, şopti Müller. Zgomotul făcut seamănă cu izbirea a două pietre.

— Nu e nici un om afară, răspunse Fritz. Nici măcar un paznic nu s-a pus.

— Cu atât mai uşor ne va fi să vedem în ce fel se manevrează închizătoarea.

— Să nu bage de seamă cei dinăuntru.

— Aş! Ne ferim să facem zgomot, şi chiar dacă nu s-o putea cu totul, nu cred să observe, căci vorbesc tare. Haide!

Se târâră spre locul de unde ieşise lumina din pământ. Dădură peste unul din acei bolovani acoperiţi cu muşchi, pe care-l observaseră în timpul zilei.

— Bolovanul acesta pare să fie uşa spuse Müller, pipăind cu degetele.

Fritz făcu la fel şi zise:

— Piatra nu e afară cu totul, ci iese numai cu una din laturi din peşteră. Trebuie deci să presupunem că e mobilă.

— Dacă e într-adevăr uşa, atunci nu poate fi îndepărtată dinafară, ci dinăuntru.

— Fireşte. Dac-ar fi scoasă în afară, s-ar observa vreo urmă. Dar cum poate fi mişcată! Să încercăm?

— Da, însă cu băgare de seamă. S-o mişcăm din loc numai puţin. Haide, opinteşte-te şi să împingem!

Se lăsară în genunchi, puseră umărul şi împinseră. Dar bolovanul nu se clinti.

— Trebuie să fie o închizătoare pe dinăuntru, spuse Müller. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm sfârşitul întrunirii. Poate că atunci când vor pleca indivizii auzim ceva care să ne ducă la vreo urmă.

— Sau poate că vedem chiar. Trebuie numai să ne ascundem cât mai aproape cu putinţă. Aici sub tufe n-ar fi bine?

— Ba da. Sunt atât de dese, încât cu greu am putea fi observaţi.

— N-aş fi crezut că francezii ăştia sunt atât de proşti, încât să nu pună paznici. La astfel de întâlniri secrete este absolut necesar. Nici nu le-a dat prin cap să aducă un câine!

— Hm, da! Să sperăm că şi în cazul unui război, soldaţii acestei mari naţiuni nu se vor deştepta prea mult! Hai, să ne ascundem!

Se pitiră sub tufe şi aşteptară cam vreun ceas. Deodată se auzi un zgomot, un fel de scârţâit, şi în clipa următoare se ivi iar lumina. Se putea vedea bine că bolovanul dispăruse înăuntru. Oamenii ieşeau unul câte unul şi se îndepărtau.

Numai doi se opriră în loc. La urmă, veni şi un al treilea pe lângă ei.

— Ei, spuse el, nu credeţi că totul e bine pus la cale?

— Bătrânul căpitan! şopti Müller.

— Fireşte, răspunse unul din cei doi. Oamenii au nevoie să exerseze, iar cât priveşte armele şi muniţiile, sunt aici mai mult decât de ajuns.

— Îndată ce intervine ceva şi am nevoie de voi, vă voi da semnalul. Începând de azi, ne întrunim numai aici.

— Aş vrea să înceapă odată!

— N-avem încă motiv pentru a declara războiul.

— Să fie atât de greu de găsit unul?

— De! Chiar atât de greu nu cred să fie. Mai greu mi se pare de ales momentul potrivit. Împăratul doreşte războiul, iar împărăteasa şi mai mult. Gramont e în fruntea Ministerului de Externe. E un duşman de moarte al nemţilor, îi urăşte şi face totul ca să zgândărească focul. De aceea avem motive să credem că speranţele noastre se vor realiza curând. Armata glorioasă trebuie să respecte regulile generale ale războiului; franctirorul însă e un om liber. Vom face tot ce ne va fi pe plac.

— Să sperăm. Până acum nu prea am câştigat.

— Nemţii vor plăti. Am motive serioase să urăsc acest popor. Şi acum, să ne întoarcem la prezent. Voi doi aveţi mâine de dat o lovitură de seamă. Aţi înţeles instrucţiunile mele?

— Foarte bine.

— Plecaţi din vreme, ca nu cumva să întârziaţi la tren. Lefleur va fi înaintea voastră, ca să-şi facă datoria. Principalul e ca el să se retragă repede şi ca voi să aveţi grijă să nu cadă nici o bănuială asupra voastră.

— Lăsaţi în seama noastră, domnule căpitan. Noi îl căutăm pe şeful gării şi, în vreme ce stăm de vorbă cu dânsul, Lefleur îşi va face treaba netulburat, iar şeful staţiei va putea dovedi că am fost la dânsul. Prin asta orice bănuială e îndepărtată de la noi.

— Vreau să admit că aţi chibzuit bine lucrurile. Să nu zăboviţi însă.

— Vom veni îndată la Ortry.

— Vă voi aştepta. Dacă faceţi treaba cum trebuie, puteţi conta pe o răsplată în plus. Ştiţi că nu-s zgârcit când văd că oamenii mei îşi îndeplinesc datoria. Noapte bună!

— Noapte bună, domnule căpitan.

— Fixaţi bine pana aceea, pentru ca piatra să se închidă cum trebuie.

— N-aveţi nici o grijă!

Bătrânul se aplecă şi intră înapoi în peşteră. Unul din cei doi oameni se ghemui la pământ şi îşi făcu de lucru cu bolovanul. După aceea se îndepărtară amândoi.

— Haide! îi şopti Müller lui Fritz.

Ieşiră de sub tufe şi îşi întinseră mădularele amorţite.

— Ce-or fi având de gând ăia doi? întrebă Fritz.

— Vreo încercare de atentat asupra americanului Deephill.

— Asta e sigur, dar când şi cum va fi îndeplinit?

— Asta-i întrebarea. Soseşte cu trenul de amiază la Thionville?

— Aşa am auzit.

— În gară nu-l pot ataca.

— Fireşte că nu, în schimb pe drum...

— După cât se pare, se va duce la Ortry, la căpitan.

— Cu siguranţă. Şi până acolo vor să-l achite. Asta trebuie împiedicat.

— Fireşte. Vei face tu treaba.

— Va fi greu. Eu plec cu acelaşi tren mai departe, aşa că n-am timp.

— Vei găsi timp. Poate că poţi sta de vorbă cu americanul în timpul călătoriei şi să-l previi.

— Aşa da. Plecăm acum?

— Nu. Nu pot părăsi locul acesta fără să fi cercetat puţin ce-i pe aici. Ia să vedem ce e cu intrarea aceea!

— Cu pana de înţepenit, despre care vorbea bătrânul?

— Da. Din vorbele sale trag concluzia că peştera poate fi închisă şi deschisă numai cu un ic. Acesta trebuie să se găsească deci la un colţ al bolovanului. Ia să-l căutăm!

Se apropiară de piatră, unul la dreapta, altul la stânga, şi examinară muchiile ei.

— Aici trebuie să fie! zise Fritz după câtva timp. Am apăsat şi văd că cedează.

— Ia să vedem!

Müller cercetă locul şi găsi că ceda la apăsarea degetului său.

— Ăsta e! spuse el. E un ic care poate fi împins. De dânsul e legat un şnur, ca să poată fi tras înapoi. Aşa... acum l-am vârât înăuntru. Ia să vedem dacă şi bolovanul se mişcă.

Împinse de piatră şi constată că printr-o apăsare uşoară se deplasa din aşezarea ei, dându-se înapoi în direcţia orizontală.

— Bravo! şopti Müller. Acum putem intra. Haide, Fritz!

Intrarea era destul de mare ca să îngăduie trecerea unui om printr-însa. Adâncimea găurii era de trei picioare, dar apoi

Müller simţi că se putea ridica. După câteva clipe Fritz stătea lângă el.

— Aţi adus lanterna? întrebă servitorul.

— Fireşte. Dar întâi trebuie să ne încredinţăm dacă putem face lumină. Nu ştim unde ne aflăm. Poate să fie vorba de un gang lung şi, dacă aprindem aici lanterna, e cu putinţă ca lumina să fie zărită în fund. Aşa că să cercetăm deocamdată încăperea pe întuneric. Eu la dreapta, tu la stânga. Dar încetişor şi cu toată atenţia, ca să nu ne poticnim de ceva.

Müller dibui drumul înainte, simţi un perete de piatră, dădu de un colţ, trecu de dânsul şi se întâlni cu Fritz.

— Ai şi ajuns aici? întrebă el. Suntem deci într-o pivniţă pătrată, după cât se pare.

— Cu siguranţă. Aţi observat vreo uşă?

— Nu.

— Nici eu.

— Dar trebuie să fie totuşi una. Căpitanul n-o fi dispărut prin zid. Facem lumină.

Scoase lanterna din buzunar şi o aprinse. Acum văzură că se aflau într-o încăpere pătrată, cu pereţii din bolovani de piatră. Nu se vedea însă nici o uşă.

— Unde-o fi uşa? Pe podea? întrebă Fritz.

— Nu cred. Trebuie să existe un gang aici. Acesta duce în singura direcţie posibilă, adică drept înainte. În consecinţă uşa nu poate fi decât în peretele opus, în faţa găurii pe unde am intrat.

— Atunci o vom găsi.

— Să sperăm. Înainte însă vom împinge piatra la loc şi vom pune icul în gaură. Închizând intrarea, nu vom putea fi observaţi de afară.

După ce făcură treaba asta începură să cerceteze pardoseala.

— Nu se vede nimic, spuse Fritz. Să vedem ce-i cu peretele din fund!

Începu să ciocănească într-însul, dar Müller îl opri:

— Nu ciocăni! Nu ştim ce se află îndărătul acestui zid.

— Dar atunci cum putem descoperi unde e vreun loc gol?

— Cu ajutorul minţii. După cum vezi, aici e piatră, pretutindeni numai piatră. O uşă în înţelesul obişnuit al cuvântului nu poate exista, deci. Presupun că uşa pe care o căutăm e tot o gaură ca aceea prin care am intrat. Să căutăm.

— Aşadar, pe jos.

— Şi cam pe la mijlocul lăţimii zidului.

Müller lumină în direcţia indicată.

— Hop! Aici? şopti Fritz.

— Vezi ceva?

— Da. Un şnur. Ţineţi lumina mai aproape!

Acum observă şi Müller şnurul subţire fixat acolo.

— Vezi? zise el, vesel. Ăsta e icul. Şi piatra asta de zid este uşa. Ia să încercăm dacă se mişcă!

Încercarea izbuti. Stăteau în faţa unei deschizături, aproape la fel cu aceea prin care intraseră.

— Pătrundem într-însa? întrebă Fritz.

— Fireşte. Dar să ascund întâi lanterna.

Trase în jos capacul felinăraşului, lăsând totuşi lumina aprinsă, şi o luă înainte. Fritz îl urmă. Simţiră amândoi că se aflau într-un gang îngust.

— Încotro o fi ducând? întrebă Fritz.

— Trebuie să încercăm să aflăm. Pentru asta avem nevoie de lanternă, dar întâi să vedem dacă putem face lumină. Să ascultăm!

Abia după ce stătură câteva clipe cu auzul încordat şi constatară că nu se aude nimic suspect, Müller făcu lumină, îndreptând-o înainte.

— Nu se vede capătul, spuse Fritz.

— Gangul duce drept înainte. Să-l urmăm! Dar mai întâi să închidem gaura la loc!

Piatra fu împinsă înapoi, după care porniră înainte. În curând găsiră la dreapta o uşă din lemn tare, iar la stânga o a doua, apoi o a treia şi a patra. Toate erau ferecate şi prevăzute cu lacăte trainice.

— Ce-o fi îndărătul acestor uşi? întrebă Fritz.

— Asta aş vrea şi eu să ştiu. O vom afla, chiar dacă nu azi. Deocamdată vreau să ştiu unde duce acest gang.

Îşi urmară drumul. Müller stingea şi aprindea lanterna la răstimpuri, ca nu cumva să fie zărită lumina.

Făcuseră o bucată de drum, când profesorul se opri brusc şi prinse mâna lui Fritz.

— Psst! Ce-i asta? spuse el.

Ajunseră la o altă uşă. Aceasta era întredeschisă. Müller vârî repede lanterna în buzunar şi împinse puţin uşa. Un întuneric adânc era înaintea sa. Deschise uşa mai mult şi intră, urmat de Fritz.

Ciuliră urechile şi, după câtva timp, servitorul spuse:

— La stânga se aude vorbind.

— Da, aud şi eu.

— O fi o cameră, sau iar un gang?

— Nu cred să fie gang. Totuşi, nu, nu e nici un zid. Sunt lăzi, aşezate unele peste altele.

— La dreapta mea la fel.

Müller scoase lanterna şi lumină repede înaintea sa.

— Ai văzut? întrebă el.

— Da. Trebuie să fie o încăpere mare, boltită. Sunt lăzi îngrămădite până în tavan. Gangul duce printre ele.

— Apoi pare să ocolească spre stânga, în direcţia de unde se aude discuţia. Haide!

Amândoi porniră pe gangul dintre cele două şiruri de lăzi. Când cotiră spre stânga, zăriră în depărtare un loc luminos.

— Trebuie să aflu ce se petrece aici, hotărî Müller.

Porniră încetişor mai departe, apropiindu-se tot mai mult de izvorul de lumină. Acum se auzeau şi glasurile mai lămurit.

Nu văzură nici un om încă, totuşi Müller îi şopti tovarăşului său:

— Bătrânul căpitan şi contele Rallion, tatăl. Îi recunosc după vorbă. Rămâi aici! Dacă te chem însă, vii îndată!

Îşi urmă drumul până observă deschizându-se un pătrat între lăzi. Acolo stăteau cei doi pe o ladă. Pe o scândură înaintea lor era vin, lângă o lanternă aprinsă. Fumau şi vorbeau cu glas tare.

— Şi aşa vrei s-o sileşti pe fată? întreba Rallion.

— Fireşte.

— Mă tem că va deveni şi mai dârză.

— Îi înfrâng eu dârzenia. Întunericul, setea şi foamea încovoaie voinţa cea mai tenace. Trebuie să spună „da”.

— Şi când se va întâmpla asta?

— La momentul potrivit. Astăzi, mâine, poimâine.

— Şi dacă totuşi nu se hotărăşte?

Bătrânul arătă cu degetul peste umăr, îndărătul său, şi râse batjocoritor:

— Acolo, înăuntru, să nu se hotărască? Sunt absolut sigur că se va hotărî şi puteţi pleca fără grijă.

— Din păcate trebuie să plec. Cine ştie când ne vom mai întâlni. Fiecare zi poate aduce o surpriză.

— Noi suntem înarmaţi, după cum vedeţi. Bolta asta e plină de arme şi muniţii şi aş vrea ca treaba să-nceapă chiar mâine.

— Se vor grăbi, asta e sigur, doar nu se începe războiul în decembrie, şi acum vara bate la uşă.

— Aşa e. Puteţi anunţa că suntem gata cu pregătirile. În ce mă priveşte, sunt gata să mă răfuiesc cu Germania. Ia să golim paharele şi să plecăm. Am avut azi o zi plină de muncă şi necazuri. Sunt obosit.

— Dar încuie întâi registrele de furnituri şi vinul în ladă.

— Fireşte. Ah, dar unde am pus cheia?

Müller auzise îndeajuns. Veni înapoi la Fritz şi-l trase pe

acesta cu sine:

— Repede. Ăia pleacă.

Cotind după colţ şi apropiindu-se de uşă Müller putu cuteza să lumineze puţin cu lanterna, ca să găsească drumul.

— A! spuse Fritz. Uite două chei aici.

— Unde?

— Pe marginea acestei lăzi.

— Dă-le aici!

Müller luă cheile şi ieşi în gang prin uşa pe care o lăsase deschisă. Fritz o sprijini iarăşi, aşa cum făcuse înainte.

— Acum să plecăm repede!

Cu lanterna aprinsă, străbătură înapoi drumul pe care veniseră, dar numai până la prima uşă pe lângă care trecuseră înainte.

Acolo Müller scoase cheile.

— Nu veţi fi vrând să intraţi? întrebă Fritz.

— Ba tocmai asta vreau.

Avu noroc; una din chei se potrivea. Müller deschise uşa, scoase cheia din broască şi intră cu Fritz în încăperea întunecoasă, după care trase uşa după ei.

— Ce căutăm noi aici? întrebă servitorul.

— Căpitanul căuta cheile pe care le-am găsit noi. E posibil să creadă că le-a pus pe undeva, dar tot atât de posibil e să intre la bănuială. În cazul acesta, cu siguranţă că se întoarce, ca să vadă dacă nu cumva găseşte vreo urmă a unui nepoftit. Trebuie să ştiu ce va crede în acest caz şi de aceea mă ascund aici. Ascultă!

— Îndrăznim cam multe.

— Nu-i chiar aşa. Aici nu poate intra şi, oricum, suntem înarmaţi.

— Nici eu nu mă tem; dar, domnule doctor, vă grăbeaţi atât de tare, încât am dedus că cei doi v-au luat urma, şi acum nu se mai aude nimic de la ei.

— Caută cheia. Ascultă!

Deschise puţin uşa. Prin crăpătură îl văzu pe conte şi pe căpitan, care ieşiră în gang. Vorbeau tare, ceea ce era un semn bun pentru Müller. Dacă ar fi bănuit ceva, ar fi discutat în şoaptă.

Cele două uşi erau numai la vreo cincisprezece metri una de alta.

— Nu, spunea căpitanul, nu le-am pus aici. Le-am luat cu mine acolo, în fund. Trebuia să deschid celula şi lada.

— Dar vezi că am mers spre uşă, ca să numărăm lăzile.

— Şi aveam cheile?

— Le-ai pus aici pe o ladă, aşa cred.

— Vă înşelaţi. Le-am avut cu mine colo-n fund. Precis că le-am scăpat între două lăzi. E o poveste neplăcută, dar n-am timp să caut şi să răstorn totul.

— Dar ce facem cu uşa asta de aici?

— Rămâne deocamdată deschisă. ‘Trebuie să mă întorc înapoi, ca s-o încui.

— Mai ai şi alte chei?

— Fireşte. Am chei duble la uşile principale.

— Drace! De la uşile principale erau? Nu e neprevăzător din partea dumitale?

Observaţia îl cam întărâtă pe Richemonte:

— Nu-s copil de şcoală, sunt destul de bătrân ca să ştiu ce fac. Când vom goli depozitul, vom găsi cheile pierdute. Acum să mergem!

Şi-l trase pe conte după el.

— Mare noroc, domnule doctor! şopti Fritz. Chei principale! Drace!

— Asta e o împrejurare care ne va putea fi de mare folos.

— Acum putem cerceta totul.

— Nu astăzi.

— Pentru ce nu!

— N-ai auzit că bătrânul se întoarce?

— Atunci plecăm?

— Ba nu, rămânem.

— Dar ăia doi au plecat.

— Aşa e, dar eu rămân până vine căpitanul înapoi. Vreau să văd dacă e neliniştit sau chiar îngrijorat.

— Deci putem arunca o privire pe-aici.

Müller închise iar uşa şi făcu lumină. Şi aici se aflau într-o încăpere boltită, plină până-n tavan cu lăzi şi butoaie.

— Desigur, arme şi pulbere, zise Fritz. Brr! O singură scânteie într-unul din butoaiele astea şi tot depozitul sare în aer.

— Ar fi păcat de atâta bunătate de armament.

— De noi în primul rând.

— Vom cerceta cu luare-aminte gangurile şi bolţile astea, spuse doctorul Müller. Fireşte că pentru asta se cere mult timp.

— Şi te pomeneşti că dă peste noi bătrânul.

— Şi eu mă gândeam la asta. Ar trebui găsit un mijloc să-l împiedicăm să vină jos.

— Eu l-am şi găsit.

— Ia s-auzim!

— Îl îmbolnăvim, ca să nu poată părăsi patul o vreme.

— Dar cum vrei să procedezi?

— Uitaţi că sunt un excelent culegător de buruieni?

— Da, şi un tot atât de excelent cunoscător de plante.

— Chiar aşa. Şi i-aş da bătrânului o basma plină cu ciumăfaie.

— Nu-i rău.

— Sau un şorţ plin cu mătrăgună.

— E bun.

— Un sac de neghină otrăvitoare.

— Şi mai bine!

— Ori un coş cu băşina porcului sau muscar pestriţ.

— Atunci scăpăm cu totul de el. Nu, nu, de aşa ceva să nu ne folosim.

— O fi ştiind doctorul Bertrand mai bine. Mă voi adresa lui, cerând ceva care să-l facă pe căpitan să nu poată părăsi patul.

— E primejdios. Nu ştiu dacă trebuie să ne dăm pe mâna doctorului.

— Oh, ăsta e discret. Puteţi avea deplină încredere în el.

— O fi, dar vezi că face parte din populaţia de aici, şi e în orice caz mai bine să nu fim nevoiţi a recurge la serviciile lui. Dar ia ascultă. Vin!

Deschise puţin uşa şi-l văzu pe căpitan întorcându-se cu un felinar într-o mână şi o cheie în cealaltă. Încuie uşa alăturată şi se îndepărtă.

— Oare să nu aibă nici o bănuială? întrebă Fritz.

— Cu siguranţă că nu are.

— Să-i fie de bine! Şi când cercetăm încăperile de pe aici?

— Cât de curând posibil.

— Proastă afacere, căci mâine şi poimâine nu voi fi aici.

— Şi mie îmi este mai plăcut să te am lângă mine. Dacă nu va interveni vreun motiv, care să mă zorească, voi aştepta până te întorci!

— Mulţumesc. Ştiţi dumneavoastră ce cred eu despre gangul ăla de afară?

— Ia s-aud!

— Că merge de-a dreptul în direcţia castelului Ortry.

— Sunt de aceeaşi părere. Castelul şi *Trou du bois* se află în aceeaşi direcţie cu gangul. Şi bănuiala mea merge chiar mai departe: cred că dintr-însul se despart două ganguri laterale.

— Încotro?

— La dreapta, spre Turnul vechi şi la stânga spre ruinele unde erai cât pe ce să fii prins.

— Tot ce se poate. Pe vremuri a fost aici un castel feudal şi se ştie că în asemenea locuri se găsesc de obicei multe ganguri, bolţi şi ascunzători. Cât e de bine că avem cheia!

— Să nu zăboveşti prea mult la Malineau, căci nu se ştie ce se poate întâmpla şi, în situaţia noastră, trebuie să ne folosim de fiecare clipă. Acum, însă, putem pleca.

Müller încuie uşa şi vârî cheia în buzunar, apoi cei doi plecară. După o bucată de drum făcută împreună se despărţiră, fără prea multe vorbe.

Müller pătrunse de pe paratrăsnet în camera sa. Fritz ajuns acasă se pregăti pentru o scurtă odihnă.

Era soldat şi obişnuit să se scoale atunci când era nevoie.

Dis-de-dimineaţă, fiind din nou în picioare, se pregăti pentru călătorie, apoi luă trenul spre Trier.

4. Un atentat monstruos

La Trier, Fritz avu destul timp să facă o plimbare prin oraş, apoi intră într-o cârciumă, unde ceru o sticlă cu vin. În afară de el se afla un singur client în local.

Acesta avea înfăţişarea unui străin. Pielea feţei era de culoare închisă şi părul creţ. O mustaţă impunătoare îi împodobea buza de sus. Bărbatul făcea o impresie distinsă şi era cu adevărat frumos. Avea foc în priviri, iar mişcările sale trădau forţă şi îndemânare. Veşmintele şi rufăria sa erau ale unui om care ştie să se îmbrace. Să fi fost în vârstă de vreo patruzeci de ani, dar s-ar fi putut lua la întrecere cu orice tânăr dac-ar fi fost vorba să cucerească inima unei femei.

Citea o gazetă, dar părea să se plictisească, deoarece punea jos foaia din când în când şi arunca o privire pe fereastră. În cursul unei astfel de pauze, îl măsură pe Fritz cu privirea şi se păru că acesta făcuse o impresie bună asupra lui, căci se ridică, făcu câţiva paşi prin odaie, apoi i se adresă:

— Îmi ierţi întrebarea, domnule: nici dumneata nu arăţi să fii de pe aici?

— E adevărat, sunt străin.

— Eşti de la sud sau de la nord?

— De la sud, domnule.

— Departe de aici?

— Nu prea.

— Atunci eşti de invidiat. Voiajul constituie un efort mai mare pentru spirit decât pentru trup. Monotonia drumului, uniformitatea vieţii de hotel sunt lucruri cumplite. Stau aici şi aştept plecarea trenului pentru Metz. Ce plictiseală, Doamne! Ce poţi face?

Felul lui de a vorbi, gesturile-i nerăbdătoare, totul într-însul trăda pe omul de la sud.

— Plecaţi la Metz? întrebă Fritz.

— Nu chiar acolo; cobor la Thionviile.

Fritz tresări.

— Acolo merg şi eu. Sunt chiar din Thionville, deşi azi plec mai departe.

— Din Thionville eşti, domnule? Îmi dai voie să iau loc lângă dumneata?

— Cu plăcere. În doi te plictiseşti mai puţin.

— Cu ce tren pleci?

— Cu cel de zece.

— Eu la fel. Cunoşti cumva împrejurimile Thionville-ului?

— Întrucâtva.

— De Ortry ai auzit?

— Da. E un castel în apropierea oraşului şi aparţine baronului de Sainte-Marie.

— Nu locuieşte acolo un bătrân, care a fost căpitan în garda primului imperiu?

— Vă referiţi la căpitanul Richemonte? Da, locuieşte la castelul Ortry.

— O fi acolo acum?

— L-am văzut chiar ieri.

— Aşa! La el mă duc. Îl cunoşti cumva personal?

— Nu, nu.

— Dar ştii ceva despre dânsul?

— Din auzite.

— Se zice c-ar fi un mare patriot.

— Asta e adevărat, mai bine zis un duşman al germanilor.

— Am auzit şi eu. Se spune că e în legătură chiar cu persoane de la Curte. Cu un anume conte de Rallion.

— Pe ăsta îl cunosc. Contele a fost câteva zile acolo, dar azi cred că a plecat.

— Păcat!

— Fiul său, colonelul, a rămas însă la castel.

— Atunci e bine. Mi s-a spus că bătrânul căpitan se află în

fruntea unei anumite mişcări.

La întrebarea aceasta îl privi pe Fritz pătrunzător.

— Da, răspunse acesta, strânge în jurul său pe toţi aceia care se bucură de un război cu Germania.

— Eşti şi dumneata printre dânşii?

— Nu.

— Pentru ce nu?

— Pentru că nu fac parte dintre aceia care doresc războiul.

— Dar ce te faci cu patriotismul?

— Poţi mânca bătaie cu el.

— Franţa va învinge.

— Se poate.

Fritz spuse aceasta cu un ton nepăsător, înălţând din umeri.

— Se poate, ai zis? Ba e sigur că Franţa va învinge. Cine spune contrariul, nu-i cunoaşte pe francezi.

— Da. Dar cu atât mai bine pe nemţi.

— Credeţi că prusacii sunt superiori francezilor?

— Nu se poate şti. Aceste două popoare nu s-au măsurat încă între ele. Prusacii s-au bătut cu danezii şi austriecii şi i-au învins. Francezii şi-au dovedit superioritatea faţă de austrieci, ruşi, mauri, faţă de chinezi şi mexicani. Când prusacii şi francezii vor lupta unii împotriva altora, de-abia atunci se va afla care pe care-l va răpune.

— Domnule, nu eşti un bun patriot.

— Ne aflăm aici pe pământ german şi trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Vorbim între noi. Eu sunt atât de convins de războiul dintre Franţa şi Prusia şi de victoria noastră, încât vin de foarte departe ca să-mi pun puterile în slujba patriei. Sunt mândru de această patrie a mea, deşi am fost foarte nefericit într-însa. Îi urăsc pe nemţi. Dar dumneata... dumneata le eşti prieten?

Fritz se întinse în scaun şi înălţă din umeri.

— Mie îmi sunt toate popoarele la fel de dragi. Eu nu-s mâncător de oameni. Fiecare fiinţă şi fiecare naţiune, are dreptul la viaţă. Un om cu cap se poartă politicos cu toţi semenii săi: la fel trebuie să se trateze şi popoarele între ele.

— Ceea ce spui dumneata sună foarte frumos, dar pentru asta trebuie să ai sânge care curge prea molcom prin vene. Noi ăştia din sud iubim cu foc şi urâm cu patimă cotropitoare. Ia spune, ai iubit vreodată?

— Hm! Da.

— Ai fost căsătorit sau, poate, mai eşti?

— Nu.

— Ai avut copii, copii frumoşi, dragi, la care să te fi uitat ca la nişte idoli?

— De vreme ce n-am fost însurat, n-am avut nici copii.

— Atunci nu trebuie să spui nimic, deoarece nu poţi face deosebirea dintre Franţa şi Germania.

Străinul se ridicase şi umbla agitat prin odaie. Era o imagine vie a meridionalului, frumos, pătimaş, curajos, impulsiv, sincer, fără rezerve şi fără scrupule.

— Dar ce deosebire există între aceste două naţii? întrebă Fritz, zâmbind amuzat. Una e căsătorită şi cealaltă nu? Are cea dintâi copii frumoşi şi dragi, la care priveşte ca la idoli, iar cealaltă a dat naştere unor stârpituri şi monştri, la care nu merită să te uiţi?

— Exagerezi, domnule! Nu m-ai priceput. Află că am avut o soţie, care era nemţoaică. Cred că cu asta am spus totul.

— Da. Se spune că femeia germană e un model de credinţă, gospodină, virtute şi spirit de economie, o soţie duioasă şi o mamă plină de iubire.

— Atunci să ştii, domnule, c-ai arat cu cai proşti, cum spune proverbul. O iubeam cu idolatrie pe soţia mea şi…

— Ah, iarăşi un idol! zâmbi Fritz.

— Da, asta a fost dânsa. Tatăl meu n-a vrut-o, eu nu l-am

ascultat, deoarece o iubeam pe nemţoaica aceea, şi atunci el m-a alungat.

— Numai pentru că era nemţoaică? Atunci aş vrea să-i spun o vorbuliţă tatălui dumitale, aşa, între patru ochi.

— Domnule, avea dreptate.

— Cum asta?

— Femeia mi-a dăruit două fiice, două fete pe care să le mănânci cu ochii, nu alta. Într-o zi am fost nevoit să plec la drum şi am lipsit aproape un an. Când m-am întors, soţia dispăruse, împreună cu copiii.

— Au dispărut? Încotro?

— Ştiu şi eu?

— N-aţi pornit cercetări?

— Luni întregi, ba chiar ani, zi şi noapte.

— Şi n-aţi găsit nimic?

— Nici o urmă.

— Atunci n-aţi căutat cum trebuie. O femeie cu doi copii nu dispare fără să lase o mică urmă.

— Ea avea toate motivele să facă să dispară orice urmă.

— Cum asta?

— S-a dus cu altul.

— Ei drace!

— Da, pentru că, vezi dumneata… era nemţoaică.

— Nu veţi fi vrând să susţineţi că toate femeile nemţoaice fug cu alţi bărbaţi? zise Fritz, cu necaz. Aveţi vreo dovadă că soţia v-a înşelat?

— Da. Tatăl meu şi alţii mi-au dovedit-o.

— Tatăl dumneavoastră? Care v-a alungat din cauza ei? Interesant, zău aşa! Dar cine a fost ticălosul care v-a şterpelit-o?

— Un necunoscut.

— Aşadar, celebrul necunoscut pe seama căruia se pun toate cele făcute de alţii. Aţi cercetat lucrurile în amănunţime?

— Da.

— Dumnezeu să mai înţeleagă! Tatăl dumneavoastră e martorul şi chezaşul, acelaşi tată care n-a încuviinţat să vă căsătoriţi cu acea femeie? Suspect lucru! Şi soţia a luat şi copiii cu dânsa? O femeie uşuratică, dintr-acelea care îşi părăsesc bărbaţii, îşi lasă copiii, nu-i ia cu dânsa.

— Dar i-a iubit.

— Bun! Asta înseamnă c-a avut inimă, a fost o adevărată mamă. O femeie de treabă nu ia însă copiii unui bărbat bun. Dacă a plecat cu ei, a avut motive pentru aceasta şi, desigur, c-a făcut-o cu inima sângerândă. N-aţi primit vreo scrisoare de rămas bun de la ea?

— O scrisorică, care cuprindea câteva cuvinte reci şi care nu spuneau nimic.

— Şi fireşte că aţi păstrat-o cu sfinţenie?

— La ce bun? Scrisoarea şi fotografia ei le-am predat tatălui meu să le distrugă şi am plecat să-mi caut copiii.

— Îmi îngăduiţi o întrebare: ce vârstă aveaţi când v-aţi căsătorit?

— Douăzeci de ani.

— Si când v-a părăsit soţia?

— La douăzeci şi trei.

— Si dânsa era mai tânără?

— Cu doi ani.

— Aşa ceva se întâmplă lesne unui temperament meridional. Se îndrăgosteşte la optsprezece ani, se însoară la douăzeci împotriva voinţei tatălui, pleacă pentru un an la vârsta de douăzeci şi doi, îşi lasă soţia şi cei doi copii fără ocrotire în tot timpul lungii sale absenţe, la înapoiere o găseşte dispărută, crede în înşelătoria care i se pune înainte, apoi înjură... Germania! Încotro aţi pornit să vă căutaţi copiii?

— Prin toată Franţa, Anglia şi America.

— Fără nici un punct de sprijin? Fără să cunoaşteţi numele seducătorului?

— Cum să-l fi aflat?

— Şi ce-aţi făcut după aceea?

— De ce vrei să ştii asta? întrebă străinul, aspru.

— Pentru că dumneavoastră aţi pornit discuţia. Condamnaţi un popor întreg numai pentru că aţi avut parte de o căsnicie nefericită şi acum că eu iau parte la discuţie din simplă politeţe, o mai faceţi pe supăratul. Aşa se obişnuieşte prin sudul dumneavoastră?

— Domnule, termină cu întrebările.

— Bine, nu-i nevoie să răspundeţi. Duceţi-vă înapoi la ziarul dumneavoastră şi lăsaţi-mă în pace!

— Da, s-o scurtăm! Habar n-ai de regulile bunei cuviinţe.

— Ăsta e norocul dumneavoastră, căci altminteri m-aş simţi ispitit să vi le predau.

Zicând acestea, Fritz întoarse capul. Străinul însă nu se putu linişti. Începu să umble prin încăpere de colo-colo, gâfâind şi scăpărând scântei din ochi.

În cele din urmă se aşeză iar pe locul său, luând ziarul.

Fritz îşi bău vinul, plăti şi plecă fără să salute. Se duse la gară să aştepte acolo sosirea trenului.

Luă loc în sala de aşteptare, unde după câtva timp sosi şi străinul. Amândoi se prefăcură că nici nu se cunosc.

Trenul fu anunţat. Toţi călătorii ieşiră pe peron. După câteva clipe, trenul opri în staţie.

— Trier, cinci minute! strigară conductorii. Fritz tocmai vroia să iasă pe peron, când un altul dădu buzna pe uşă. Era un omuleţ scund şi bondoc, cu o pălărie calabreză pe cap.

Era atât de grăbit, încât nici nu mai avu timp să-l observe pe Fritz, astfel că se ciocni de el cu toată puterea, se clătină pe spate, alunecă şi se întinse la pământ.

— Mii de bombe! strigă el. Ce stai acolo ca un idol de lut? Nu poţi face loc?

— Ei, băieţaşule! răspunse Fritz, zâmbind. Ridică-te, du-te acasă şi să nu cumva să mai blestemi, căci altminteri ţi se va

întâmpla ceva şi mai rău.

Bondocul se ridică cu greu de jos.

— Ghinionul ăsta! exclamă el. Şi numai dumneata, uriaşule, eşti vinovat de nenorocirea asta.

— Ai dreptate, dacă n-aş fi stat eu aici, ai fi avut bunătatea să te ciocneşti de un altul. Ce nume să trec în jurnalul meu cu prilejul întâmplării de acum?

— Mă numesc Hieronymus Aurelius Schneffke şi sunt... Iisuse, trebuia să aduc o gustare pentru domniţe, şi uite că sună a doua oară!

Se scutură de praf, începu să alerge cât îi îngăduiau picioarele, deschise prima uşă pe care o întâlni în cale şi strigă înăuntru:

— Două şniţele reci cu garnitură!

— Vrei să telegrafiezi asta, domnul meu? Unde? întrebă un glas.

Schneffke deschise bine ochii şi făcu trista constatare că se afla la oficiul telegrafic...

În vremea asta, Fritz se apropie de vagoanele de clasa întâi şi a doua. Văzu un compartiment deschis, privi înăuntru şi... o recunoscu pe Madelon. Da, dânsa era, alături de altă femeie, care însă purta voal. Intră repede în compartiment şi salută:

— Respectele mele, domnişoară Köhler.

— Domnul sergent-major! exclamă ea. E cu putinţă? Ce cauţi dumneata aici, la Trier?

— Fritz! Fritz! exclamă şi cealaltă, ridicându-şi repede voalul.

— Domnişoara von Greifenklau! Asta e o adevărată surpriză. Dar, după cum văd, nu sunteţi singure. Observ un geamantan străin aici.

— Un pictor scund şi gras călătoreşte cu noi. Vrea să ne trateze cu şniţele reci.

— Ah, bondocul ăla care s-a ciocnit de mine şi s-a întins la

pământ!

— Iar a căzut?

— Da.

— De la Berlin până aici e a treia oară. Dar spune, Fritz, eşti numai întâmplător aici?

— Ba nu. Am primit de la domnişoara Nanon porunca s-o întâmpin pe sora ei aici şi... ah, uite că mai vine un pasager. În cursul drumului vă voi spune restul. Daţi-mi voie să mă aşez în faţa dumneavoastră, domnişoară Köhler.

Noul sosit era străinul care avusese discuţia cu Fritz la cârciumă. Salută politicos şi luă loc. Fritz nu se necăji, fiind convins că şi această vizită la castelul Ortry era în legătură cu pregătirile secrete ale lui Richemonte. Poate afla ceva în cursul drumului.

În vremea asta Hieronymus dăduse în sfârşit peste firmuliţa: „Sala de aşteptare clasa a doua” şi tocmai vroia să deschidă uşa, când se auzi al treilea semnal şi locomotiva scoase un fluierat ascuţit.

— Tunete şi fulgere, ultimul moment!

Se năpusti înăuntru, trânti un scaun la pământ şi alergă la tejghea.

— Două şniţele! Dar repede, repede! Nu-i nici o clipă de pierdut.

— Calde sau reci?

— Reci, fireşte. Cât costă?

— Doisprezece groşi.

— Uite aici!

Zvârli banii pe masă şi luă farfuriile.

— Adio! strigă el şi o luă la goană.

— Stai! Vrei să iei şniţelele în tren?

— Da! răcni el peste umăr.

— Atunci lasă farfuriile şi tacâmurile aici.

— N-am timp.

Şi dădu buzna pe uşă. Un chelner se luă după el. Toate

compartimentele erau deja închise şi trenul tocmai se pusese în mişcare. Cele două fete îl anunţaseră pe conductor că lipsea un pasager; conductorul aşteptase o vreme cu semnalul de plecare, dar mai mult nu se putea. Fetelor le părea rău şi stăteau la fereastră, când îl văzură pe bietul pictor ieşind pe uşa restaurantului cu câte o farfurie în fiecare mână.

— Stai! Stai! Şniţelele! strigă el, din toate puterile. Trebuie să urc şi eu.

La toate ferestrele apărură capete de curioşi.

— Înapoi! strigă şeful gării. E prea târziu.

— Ei, aş! Am plătit doar!

Şi se năpusti înainte.

— Dă farfuriile încoace, farfuriile! striga chelnerul îndărătul lui.

Hieronymus Aurelius Schneffke privi furios înapoi şi asta fu nenorocirea lui. Zelosul conductor, văzând că pictorul nu mai vine şi se făcuse vremea de plecare, luase jos din compartiment geamantanul întârziatului, nu însă şi mapa sa, şi-l pusese pe peron. Hieronymus nu-l observă şi se poticni de el. Pălăria, farfuriile, cuţitele şi furculiţele, împreună cu cele două şniţele, zburară cât colo, iar el însuşi se rostogoli ceva mai departe. De data asta căzuse pe pântece şi, ca întotdeauna după asemenea accidente, îşi recapătă curând prezenţa de spirit. Se ridică pe jumătate şi, îndreptându-şi privirea spre fereastra deschisă a paradisului său pierdut, strigă:

— Onoratele mele coniţe, e o satisfacţie nespusă pentru mine de a fi…

Restul cuvintelor nu se mai auziră, acoperite de zgomotul roţilor şi de râsetele numeroşilor martori ai acestei scene.

— Bietul de el! spuse Emma, aşezându-se.

În faţa ei stătea străinul, în timp ce Fritz se afla faţă în faţă cu Madelon. Aceasta tot nu-şi putea explica încă

prezenţa lui aici, iar el nu ştia cum să-şi lămurească faptul că Emma von Greifenklau o însoţea.

— Spui că Nanon te-a trimis! întrebă Madelon, cu voce înceată.

— Da, domnişoară, răspunse el, tot atât de încet.

— O cunoşti?

— Chiar foarte bine.

— Ai fost cumva la Ortry?

— Am trecut pe acolo. Veţi veni şi dumneavoastră?

— La înapoiere, da.

— Atunci sunt silit să vă împărtăşesc o taină. Îmi daţi cuvântul de onoare că veţi păstra discreţie?

— Cu plăcere.

— Domnul locotenent von Greifenklau se află acolo.

— Ştiu.

— Adevărat! Cine v-a spus?

— Domnişoara Emma.

— Cunoaşteţi şi motivele pentru care se află acolo?

— Aşa, puţin.

— Ah!

— Să n-ai nici o teamă. Eu ţin cu nemţii, dragă domnule sergent-major.

— Psst! Nu-s sergent-major, ci culegător de plante. Principalul lucru e că domnişoara Nanon nu trebuie să afle nimic despre mine ori despre locotenentul meu.

— Nu trebuie să ştie nici că ne cunoaştem?

— În nici un caz.

— I-am cerut să vină în gară la Thionville.

— Vă va aştepta acolo.

— Şi va pleca mai departe cu mine?

— Da. Iar eu voi avea plăcerea să vă însoţesc.

— Zău? Dar cum asta?

— Domnişoara Nanon a avut bunătatea să se pună sub ocrotirea mea.

— Astea sunt enigme a căror dezlegare aş fi curioasă s-o cunosc.

— Sper că dezlegarea nu se va lăsa mult aşteptată. Dar spuneţi-mi, vă rog, cum se explică prezenţa domnişoarei Greifenklau?

— Şi asta e o enigmă, pentru a cărei dezlegare va trebui să aştepţi, la rându-ţi.

— Mă supun. Dar se duce la Ortry?

— Cred că da.

— Asta-i primejdios. Ştie domnul locotenent că vine?

— Nu ştie nimic.

— Atunci daţi-mi voie să vă spun că asta e o imprudenţă. Ah, ia uitaţi-vă; individul ăla intră în vorbă cu domnişoara.

— Cine e?

— Unul din sud, care-i urăşte pe nemţi, pentru că soţia lui a fost nemţoaică şi a fugit cu cei doi copii.

— Oh, sărmanul!

Străinul o privise până atunci în tăcere pe Emma şi se părea că frumuseţea ei făcuse o impresie adâncă asupra lui. Puţin stingherită, Emma se adresă Madelonei:

— Cum se numeşte staţia următoare?

— Wellen, domnişoară, se grăbi să răspundă străinul. Am trecut deja de Karthaus.

— Mulţumesc, domnule.

El se înclină uşor, scoase un portvizit şi luând o carte de vizită, i-o întinse. Ea citi numele: „*Benoit Deephill*, *New Orleans*”.

Aproape fără să vrea vârî şi ea mâna în poşetă, unde avea cartea de vizită a unei prietene, o englezoaică, pe care i-o dădu. El citi: „*Miss Harriet de Lissa*, *Londra*”.

— Ah, sunteţi englezoaică, duduie? întrebă el, bucuros.

— Da, răspunse dânsa, împurpurându-se uşor.

— Asta îmi trezeşte amintiri foarte dragi. De câte ori am fost la Londra, m-am putut convinge de minunata ospitalitate

a compatrioţilor dumneavoastră. Asta îţi face atât de bine când eşti străin pretutindeni!

Cuvintele lui aveau o notă de tristeţe, pe care o însoţi cu o privire tulbure. Ea îşi dădu seama că omul acesta suferise mult în viaţă.

— Străin? repetă dânsa. Asta poţi spune numai atunci când ţi-ai pierdut patria.

— Patria şi familia, în acelaşi timp.

— Oh, ce trist! Dar ceea ce-ai pierdut, poţi regăsi şi ceea ce s-a prăbuşit se poate reclădi.

— Cine ar dori să clădească pe ruine! Oricum, nu te mai poţi aştepta la o adevărată fericire.

Îşi îndreptă privirea spre fereastră, aşa că avu acum prilejul să-i studieze profilul. Ce avea omul acesta de făcea asupra ei o impresie atât de puternică? Observă că nici Madelon nu-şi lua ochii de la el.

Jucându-se cu cartea lui de vizită, Emma nici nu băgă de seamă când aceasta îi scăpă din mână. Fritz o văzu şi se aplecă s-o ridice. Curios, citi numele, avu un gest de surpriză şi dădu cartonaşul înapoi. Străinul observase privirea pe care i-o aruncase Fritz şi ridică din umeri dispreţuitor.

— Îmi daţi voie, zise Fritz, puţin stins, a dumneavoastră e această carte de vizită?

— Dar a cui să fie? răspunse celălalt, aspru.

— Vă numiţi Deephill?

— Da.

— Veniţi din New Orleans?

— Ce te îndreptăţeşte să-mi pui această întrebare, după discuţia destul de aprinsă pe care am avut-o?

— Va trebui să-mi îngăduiţi să vă acord puţin atenţia mea. V-am căutat, dar cu înfăţişarea dumneavoastră, n-am putut bănui că sunteţi americanul aşteptat. Trebuie să ştiţi că e un noroc pentru dumneavoastră că v-am găsit.

Deephill nu-şi putu ascunde mirarea:

— Un noroc că te-am întâlnit? zise el.

— Chiar aşa.

— Ei, asta e! Îmi dai voie să-ţi spun că nu pricep nimic?

— Cred, şi-mi voi lua permisiunea să mă explic. Înainte de toate îngăduiţi-mi o întrebare cam indiscretă: aveţi o sumă importantă de bani la dumneavoastră?

— De unde ştii asta?

— Pe această sumă a pus cineva ochii.

— Domnule, vorbeşti ca şi cum aş fi picat printre bandiţi, răspunse Deephill şi pipăi cu amândouă mâinile locul unde avea portmoneul.

— Printre bandiţi n-aţi picat încă, domnule, zise Fritz, zâmbind, dar dacă nu-mi veţi asculta sfatul, nu va trece mult şi domnii bandiţi vă vor avea la mână.

— Glumeşti! spuse Emma, neîncrezătoare.

— *Mon Dieu!* exclamă Madelon.

— Vorbesc cât se poate de serios, întări Fritz.

— De unde şi până unde deţii această informaţie, întrebă Deephill, şovăind.

— Ştiu precis că vor să vă omoare, ca să vă ia banii.

Cele două fete scoaseră câte un ţipăt uşor.

— Asta i-ar veni greu individului, zâmbi americanul.

— Chiar dacă ar fi doi sau trei?

— Sunt înarmat.

— Ce ajută o armă de foc împotriva vicleniei şi când e vorba de un atac neaşteptat?

— La naiba! Dar cine e acela care se interesează de persoana mea?

— Asta are nevoie de explicaţie. N-aţi fi ajuns viu la Ortry, dacă nu v-aş fi întâlnit eu. Am plecat în întâmpinarea dumneavoastră, ca să vă previn.

Cele două fete se priviră speriate. Americanul deveni şi el mai îngrijorat.

— Dar cum ai aflat dumneata despre ceea ce se pune la

cale?

— Aseară mă aflam în pădure. Întârziasem şi am ascultat întâmplător convorbirea dintre doi indivizi care veneau în drumul meu. Spuneau că un anume Mister Deephill din New Orleans va sosi azi cu trenul de amiază la Thionville, şi că va avea milioane la el. Pomeneau de o înţepătură de cuţit, de o gâtuire şi mai spuneau de un al treilea care trebuia să vină înaintea lor la faţa locului.

— Unde anume?

— Asta nu ştiu. Din convorbire am putut deduce că planul a fost făurit până în cele mai mici amănunte.

— N-ai înştiinţat poliţia?

— Nu. Putea ea să facă mai mult decât am făcut eu, adică să vă ies înainte, să vă previn?

— Ar fi putut pune mâna pe ticăloşi.

— Nu cred, căci nu-i cunosc nici eu.

— Nu pot pricepe cum au putut afla indivizii aceştia că vin cu milioane la mine. Numai două persoane ştiau de asta.

— Cunosc aceste persoane. Bătrânul căpitan Richemonte şi contele Rallion.

— Domnule, dacă ştii asta, atunci cu siguranţă că eşti unul de-ai noştri.

— În privinţa aceasta nu pot spune nimic, zise Fritz cu precauţie.

— Dar locul unde urma să fiu atacat? E doar lucrul principal. N-ai putut prinde nici un cuvânt în privinţa aceasta?

— Vorbeau de un cantonier.

— Cantonierul există doar pe linie, nu şi în gară. Există între Thionville şi Ortry astfel de slujbaşi?

— Nu, căci nu e linie ferată pe acolo.

— Ciudat! În ce fel au pomenit de acest cantonier?

— Cei doi ziceau că se vor duce să stea de vorbă, ca să poată dovedi apoi că nu ei au făptuit ticăloşia.

— Şi totuşi vor să mă jefuiască?

— Am impresia că înainte de jaf trebuia să se mai întâmple ceva. Cei doi urmau să vă găsească într-o stare care să le uşureze jaful. Pentru cazul când veţi mai fi fost în viaţă, urmau să se folosească de cuţit sau gâtuire.

— Dumnezeule sfinte! exclamă americanul, îngrozit. Acum se face lumină... încep să pricep. Dar asta ar fi groaznic!

— Ce, ce, ce? întrebară toţi trei. În acelaşi timp.

— Nu cumva al treilea, despre care vorbeai, urma să provoace deraierea trenului?

Fritz sări în sus, încât se izbi cu capul de tavan.

— Aşa e, aşa e! strigă el. Vor să aşeze bolovani pe linie. Ceilalţi doi vin ca din întâmplare acolo. Vagoanele sunt sfărâmate, oamenii răniţi sau omorâţi. În zăpăceala generală, nu e greu să-l descopere pe american şi să-i scoată portmoneul din haină. Dacă e mort, lucrul merge lesne; dacă e rănit, numai atunci o apăsare pe beregată e de ajuns să-l achite.

— Pentru Dumnezeu, să nu pierdem nici o clipă! exclamă Emma. Unde ne aflăm?

Fritz deschise fereastra din partea sa, americanul pe aceea dintr-a lui.

— Am trecut de Königsmachern.

— Câte staţii mai avem?

— Königsmachern este ultima înainte de Thionville. Dacă e să se întâmple ceva, atunci se întâmplă aici, imediat. Trebuie să facem un semn.

— Deschideţi uşile! strigă Fritz. Eu alerg pe scară până la locomotivă.

Vârî mâna pe fereastră şi deschise uşa.

Americanul făcu acelaşi lucru pe partea sa. Coborâră pe scara vagonului şi, în aceeaşi clipă, se auzi de la locomotivă un fluierat ascuţit de alarmă.

Trenul străbătea o curbă. Fritz se afla pe partea dinăuntru, astfel că putea cuprinde cu privirea o porţiune de linie

dinaintea locomotivei.

— Dumnezeule! bolovani pe linie! strigă el. Domnule Deephill, afară cu duduile! Săriţi jos şi daţi-vă imediat în lături!

Vârî mâna în compartiment, o prinse pe Madelon şi o smulse afară. Făcu o săritură... şi alunecă cu fata pe povârnişurile terasamentului, în jos.

Deephill avea tot atâta sânge rece şi hotărâse ca celălalt.

— Afară, miss! strigă el.

Emma se şi afla în uşă, îndărătul său. Văzu imediat că nu mai exista altă salvare, împinse la o parte mâna americanului, puse piciorul pe scară şi... îşi dădu drumul. Locomotiva urla, frânele scrâşneau, roţile scârţâiau asurzitor. Din compartimente răsunau ţipete de spaimă.

Un trosnet înfiorător, ca şi cum s-ar fi prăbuşit munţi întregi, un huruit ca de tunet, fluierături şi urlete sinistre... Trenul deraiase, mai alunecă o bucată alături de linie, vagoanele se încălecară, apoi, cu locomotiva în frunte, se rostogoliră pe povârniş. Un morman de dărâmături fu tot ce se mai putea vedea.

Câteva clipe nu se mai auzi nici un glas omenesc. Apoi însă se stârni un adevărat concert înfiorător de ţipete, gemete, urlete, chemări şi strigăte de ajutor.

Nu departe de locul catastrofei Emma zăcea leşinată în iarbă, iar americanul stătea îngenuncheat lângă ea.

Şi pe partea cealaltă a terasamentului, Fritz îngenunchease lângă Madelon. Şi ea închisese ochii, pe care-i deschise acum, privind rătăcită în juru-i.

— Mai trăiesc? întrebă dânsa.

— Cred că da, răspunse Fritz. Am scăpat de primejdie în ultima clipă.

— Şi unde e?...

— Pe partea cealaltă a liniei ferate.

— E şi ea salvată?

— Sper.

— Speri numai? Nu ştii precis?

— Nu. N-am putut trece încă dincolo.

— Trebuie să trecem, trebuie!

Îşi adună toate puterile şi începu să urce terasamentul. Fritz abia izbuti să se ţină după ea. De sus, îi zăriră pe ceilalţi doi. Emma mai zăcea leşinată.

— E moartă? strigă Madelon.

— Ba nu! strigă americanul. Trăieşte! Veniţi aici!

Coborâră repede pe partea cealaltă şi Madelon se lăsă în genunchi lângă prietena ei.

— Da, trăieşte... Lăsaţi-ne singure, domnilor! Ajutorul dumneavoastră e mai necesar dincolo.

— Aşa e... Haideţi! zise Fritz.

Alergară la locul catastrofei. Locomotiva se înfipsese adânc în pământ. Pufăia, şuiera şi gemea încă, întocmai ca un bolnav muribund.

Fochistul şi mecanicul zăceau în apropiere, desfiguraţi îngrozitor.

Înăuntrul şi în jurul vagoanelor era un spectacol înfiorător. Cei scăpaţi teferi şi răniţi uşor izbutiseră, în parte, să iasă de sub dărâmături şi îşi dădură concursul la opera de salvare. Fritz cu americanul lucrau de zor.

Deodată, cel dintâi ridică întâmplător privirea şi văzu venind din depărtare trei bărbaţi, dintre care unul purta bluză de cantonier, iar ceilalţi doi haine de oraş.

— Domnule, spuse Fritz americanului, ăştia doi sunt.

— Da, ei trebuie să fie. Îi arestăm.

— Dar asupra faptului.

— Cum adică? Faptul s-a consumat şi va fi greu să se dovedească vinovăţia lor.

— Şi cu toate astea îi vom demasca.

— În ce fel?

— Aveţi curajul s-o faceţi pe mortul?

— Nu-i greu. Dar ce mă fac cu lovitura aceea de cuţit sau cu strângerea de beregată?

— Fiţi fără grijă! Stau eu de veghe.

— Bine. Am priceput planul dumitale şi-ţi stau la dispoziţie.

— Scoateţi mai întâi hârtiile de valoare din portmoneu.

— Nu-i nevoie. Indivizii s-au înşelat. Hârtiile mele au valoare numai în propriile mele mâini. Chiar dacă lovitura le-ar fi reuşit, n-ar fi căpătat nici un cent, deoarece lipseşte semnătura mea de pe cecuri.

— Atunci, repede! Indivizii sunt în faţă, la locomotivă; nu trebuie să vă observe.

— Dar unde să mă vâr?

— În compartimentul acesta de clasa întâi. Am să vă acopăr trupul, să nu se observe că nu sunteţi rănit. Prin gaura lămpii din tavanul vagonului îi voi observa pe mizerabili. Cum văd că unul din ei întreprinde ceva ameninţător pentru dumneavoastră, îl culc la pământ cu un glonte.

Americanul se vârî în compartimentul sfărâmat şi Fritz îl acoperi, în aşa fel încât numai capul şi o parte din trup se puteau vedea.

— Aşa! Şi acum mă duc să mai fac rost de un martor.

Şeful trenului scăpase teafăr. El conducea acum operaţiile de salvare, în aşteptarea ajutoarelor după care se trimisese. Fritz se apropie de el şi-i făcu semn să vină îndărătul unui vagon răsturnat, unde nu puteau fi observaţi de criminali.

— Ce doreşti? întrebă slujbaşul.

— Vrei să pui mâna pe ticăloşii care au provocat deraierea trenului?

— O, de mi i-ai putea da în mână!

— Sunt aici.

— Aici? Cu neputinţă.

— Nu-i vreme de explicaţii. Am să-ţi spun pe scurt: ieri am avut prilejul să ascult în pădure ce-şi vorbeau doi indivizi

despre un american care urma să vină cu trenul acesta şi care aducea cu dânsul o întreagă avere. Vroiau să-l omoare, după sosirea lui la Thionville, după cum am dedus. Am plecat în întâmpinarea lui, ca să-l previn, şi am dat de el. Dar ticăloşii aveau alt plan, pe care eu nu l-am putut ghici. Au făcut să deraieze trenul şi vin acum prefăcându-se că vor să dea ajutor, în realitate însă pentru a-l căuta pe american, ca sa-i ia portmoneul.

— Ah, o să le facem o petrecanie! Unde-i domnul?

— S-a vârât în compartimentul acela de clasa întâi, făcând-o pe mortul.

— Trebuie să-i vorbesc.

Şeful de tren se apropie de american şi-l rugă să-i arate portmoneul. Deephill îl scoase şi i-l arătă.

— Bine! spuse slujbaşul. Acum vă cunosc. Să vedem dacă indivizii vor trece examenul.

— Dar mai aşteaptă o clipă! ceru Fritz. Trebuie să mă urc pe vagon, să-i împiedic ca ei să-l ucidă.

— Minunat! Uite aici o bucată de pânză. S-o aruncăm sus, ca să te poţi ascunde sub ea. Eu o să-i atrag încoace pe mizerabili.

Şeful de tren se îndepărtă. Fritz urcă pe vagon, se acoperi cu pânza şi scoase revolverul. Prin gaura lămpii putea observa totul bine. Americanul zăcea ca mort sub dărâmături. Haina şi-o deschisese în faţă, astfel că se putea ajunge lesne la buzunar.

Slujbaşul se întoarse la locul unde stătuse la început, conducând mai departe operaţiile de salvare. Îi ţinea sub supraveghere pe cei doi indivizi, care îşi dădeau aerul că dau ajutor. Acum, că i se atrăsese atenţia, îşi putea da seama că dânşii căutau ceva precis. Se apropie de ei şi le zise:

— La clasa a doua, băieţi! Acolo se aflau câţiva voiajori de vinuri, iar în clasa întâi un american.

Văzându-i pe cei doi clipind din ochi unul către altul, se

îndepărtă de dânşii.

Ticăloşii porniră în grabă spre vagonul de clasa întâi şi intrară în compartimentul cu pricina.

— Trebuie să fie zdrobit de tot, şopti unul din ei.

— Mort! Cu atât mai bine.

— Repede!

Vâri mâna în buzunarul de la piept al americanului şi scoase portmoneul.

— Ia-l repede!

— S-o ştergem!

— Ba nu! Ar bate la ochi. Să intrăm întâi în clasa a doua! S-a dat de veste la Thionville şi Königsmachern. Poate sosi ajutorul din moment în moment. Abia când va veni, ne cărăm, fără să bată la ochi.

Se depărtară şi-şi căutară de lucru la alte vagoane. Fritz se dădu jos de la postul său de observaţie.

— I-ai surprins? întrebă şeful de tren.

— Da.

— Bun! Auzi? Ne vin ajutoare de la Thionville. Aud huruitul roţilor. Să aşteptăm până vor fi aici, apoi punem mâna pe indivizi.

— Şi ei aşteaptă sosirea ajutoarelor, ca să şteargă apoi putina.

— Trebuie să-i supraveghem. Vrei să te însărcinezi dumneata cu asta?

— Cu plăcere.

— După cum văd, ai un revolver. Trage fără teamă dacă vezi că unul vrea s-o şteargă! Ah! uite c-a şi venit o locomotivă cu vagoane. Slavă Domnului.

Plecă repede, în vreme ce Fritz se apropie de cei doi indivizi, cu aerul c-ar vrea să-i ajute.

Trenul sanitar opri la locul catastrofei şi infirmierii săriră jos. Şeful trenului se apropie de ofiţerul care comanda şi i se adresă:

— Domnule căpitan, vă rog să luaţi măsuri ca nici o persoană să nu părăsească locul.

— Pentru ce? întrebă căpitanul.

— Provocatorii catastrofei se află printre ei.

— *Sacrébleu!* E vorba de o crimă?

— Da.

— Şi-i cunoşti pe autori?

— Vi-i voi arăta îndată.

— Bine! Indivizii îşi vor căpăta pedeapsa.

Soldaţii primiră ordinul dat cu glas tare, pentru a fi auzit de toată lumea, să împuşte pe oricine ar încerca să părăsească locul catastrofei fără încuviinţarea căpitanului. Ei se aşezară în aşa fel, încât putură supraveghea toată porţiunea catastrofei.

Cei doi criminali se îndeletniceau tocmai cu scoaterea unui cadavru de sub sfărâmăturile unui vagon. Fritz se afla de partea cealaltă a vagonului, aşa că tocmai în clipa aceea nu putu auzi ce vorbeau.

— Mii de draci! scrâşni unul. Ai auzit?

— Fireşte c-am auzit; a strigat doar destul de tare. Ce zici de asta? Trebuie că bănuiesc că făptuitorii ar fi aici.

— Ce-i de făcut?

— Dar n-au de unde să ştie…

— Şi dacă găsesc la noi portmoneul?

— Cum să le dea în gând să ne caute? Imposibil.

— Ba e foarte posibil. Dacă le-o veni chef să-i cerceteze pe toţi care dau o mână de ajutor pe aici?

— N-or s-o facă. Ar fi o insultă, o lipsă de recunoştinţă faţă de aceia care s-au oferit să dea o mână de ajutor.

— Ce e bine, nu e rău. Eu aş încerca s-o şterg.

— E drept, ăsta e cel mai sigur lucru. Dar cum s-o ştergem, fără să batem la ochi?

— Foarte simplu: luăm un rănit şi-l ducem spre trenul care se află pe linie. Apoi coborâm pe partea cealaltă şi… p-aici ţi-

e drumul!

— Dar n-o fi acolo vreun paznic?

— Până acum încă nu.

— Atunci, hai! Individul de aici e mort. Degeaba ne ostenim cu el. Alo, camarade!

Se adresau lui Fritz, care până acum nu-i slăbise din ochi.

— Ce s-a întâmplat! întrebă el. Trageţi! Nu-l puteţi scoate afară?

— Nu. Şi-apoi e mort. Să mergem mai bine acolo unde ajutorul nostru mai e necesar.

Se îndepărtară, sperând să poată scăpa de dânsul, dar peste o clipă el era iarăşi lângă ei.

— Aveţi dreptate, le zise. Colo în faţă suntem mai de folos.

— Afurisit să fii! îşi zise unul din ei, dar se văzu silit să facă o mutră dulce, ca să nu se trădeze.

Între timp, Emma îşi recăpătase cunoştinţa. Deschizând ochii, o recunoscu pe Madelon şi, dintr-o a doua privire, îşi dădu seama de catastrofă.

— Slavă Domnului, eşti salvată! exclamă ea.

— Şi tu! zise prietena. Te poţi ridica?

Făcând o sforţare, izbuti să se ridice.

— Merge, spuse ea, pipăindu-se. Dar unde e străinul?

După tonul întrebării, cât şi după paloarea din obraji, se putea deduce că acel om nu-i era indiferent.

— Şi el e salvat, răspunse Madelon.

— Dar Fritz?

— La fel.

— În schimb, toţi ceilalţi, sărmanii de ei? E groaznic.

— Ar fi nevoie şi de ajutorul nostru.

— Atunci să mergem, repede.

— Să mergem. Dar... nu i-ai dat americanului cartea de vizită adevărată, după cum am băgat de seamă.

—Nu.

— Ce i-ai spus? Trebuie să ştiu cum îţi vorbesc.

— Harriet de Lissa, Londra.

— Bun! Aşa! Deci eşti englezoaică şi ne-am întâlnit întâmplător în compartiment. Dar ştie şi Fritz asta?

— Nu! Spune-i şi lui, când îl vezi!

Îşi puseră veşmintele în ordine, apoi se îndreptară spre locul catastrofei.

Nanon plecase din Thionville, unde urma s-o întâlnească pe sora sa, cu care să-şi continue apoi drumul. Trenul fusese anunţat, dar nu sosi la vremea indicată.

Deodată auzi strigăte, răsunând din toate părţile.

— Trenul a deraiat. Între Thionville şi Königsmachern.

Auzind aceasta, Nanon îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni în simţiri, văzu câteva persoane în jurul ei.

— Aşteptaţi pe cineva? întrebă un funcţionar de cale ferată.

— Da, pe sora mea, îngână ea.

— Chiar în acel tren?

— Da. Şi am auzit că a avut loc un accident.

— Este adevărat; îngrozitor.

— Dumnezeule, trebuie să mă duc acolo.

Vru să se ridice, dar nu izbuti, şi recăzu la locul ei.

— Liniştiţi-vă, domnişoară! zise slujbaşul. Nu-s toţi răniţi şi puteţi spera ca sora dumneavoastră să fie printre cei salvaţi.

— Mulţumesc, domnule, spuse ea. Dar trebuie să plec, trebuie să mă duc într-acolo imediat!

— Aşteptaţi puţin. Peste câteva minute pleacă un tren de ajutor la locul catastrofei.

— Mă vor lua şi pe mine?

— Voi interveni să puteţi pleca şi dumneavoastră.

Slujbaşul se ţinu de cuvânt. El însuşi o duse pe Nanon într-un compartiment şi astfel ajunse la locul nenorocirii. Printre cei dintâi pe care îi văzu, pe care nu se aşteptase să-l întâlnească aici şi zadarnic îl căutase în gară la Thionville, se

afla Fritz Schneeberg.

Cât ai clipi din ochi fu lângă el. Dânsul stătea îngenuncheat împreună cu alţi doi lângă un rănit. Îl apucă de braţ şi întrebă:

— Dumneata aici, domnule Schneeberg? Slavă Domnului! Unde e sora mea?

El se ridică plin de bucurie şi arătă de-a lungul liniei:

— N-aveţi nici o grijă, domnişoară Nanon. Uite-o că tocmai vine.

Ea scoase un ţipăt de uşurare şi alergă cu braţele deschise spre sora ei:

— Madelon! Madelon! Eşti salvată!

Mult timp stătură astfel îmbrăţişate, sărutându-se şi plângând de bucurie.

— Te credeam moartă, zise Nanon, printre lacrimi.

— Slavă Domnului, sunt salvată. A fost o minune. Trenul gonea încă şi locomotiva dăduse semnalul de alarmă, când un călător curajos m-a prins în braţe, m-a smuls din vagon şi a sărit cu mine jos.

— Ce curaj! Şi salvatorul tău a scăpat şi el neatins?

— Da, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Dar unde se află acest erou?

— Bărbatul acela înalt şi voinic, care se ocupă acolo de răniţi, spuse Madelon, arătând înainte.

— Acela? Adevărat?

— Foarte adevărat.

— Păi ăsta e domnul Schneeberg, prietenul şi cunoscutul meu. Şi zici că el te-a salvat? E cu neputinţă.

— De ce e cu neputinţă?

— Dar ce, a fost în tren? În compartimentul tău?

— Da. S-a urcat în gara Trier.

— Asta nu pricep. Eu i-am cerut să vină în gară la Thionville. Trebuie să mă duc la el.

— O clipă, stai să-ţi recomand întâi pe cineva. Sora mea,

Nanon.

— Miss de Lissa, din Londra, care a fost salvată în acelaşi fel ca mine.

Întrebările şi răspunsurile curseseră una după alta. Abia acum Nanon se întoarse spre Emma von Greifenklau şi se înclină:

— Şi pe dumneata te-a salvat Schneeberg, miss?

— Nu chiar el. Dar dacă nu s-ar fi urcat în compartimentul nostru, am fi fost şi noi acum zdrobite printre dărâmăturile vagoanelor.

— Doamne sfinte! Trebuie să mă duc la el.

Se îndepărtă, urmată de celelalte două fete. Fritz era ocupat cu un rănit, când Nanon îi atinse braţul.

— Dumneata ai salvat-o pe Madelon? întrebă ea. Asta n-am s-o uit niciodată.

— N-a fost meritul meu, ci o simplă întâmplare, domnişoară. Voi vorbi mai târziu despre asta. Acum avem datoria să ne ocupăm de nenorociţii aceştia.

— Da, da, ai dreptate. Voi da şi eu o mână de ajutor.

Cele trei fete se adresară medicilor care veniseră cu trenul şi rugară să fie puse la treabă.

Cei doi ticăloşi se mai găseau încă împreună cu Fritz, îl ridicaseră pe rănit ca să-l transporte şi, când culegătorul de plante vru să pună şi el mâna, unul din ei se împotrivi spunând:

— Nu-i nevoie. Îl ducem noi singuri.

— Cum o să urcaţi povârnişul cu el?

— Lasă că suntem destul de voinici.

— Dar ca să fie urcat în tren e nevoie de trei oameni.

Spunând aceasta apucă rănitul, astfel că ceilalţi doi n-avură încotro. Dar printr-o privire se înţeleseseră că acum era momentul potrivit pentru fugă.

Fritz, însă, surprinse acea privire. În vreme ce urcau toţi trei terasamentul, şeful trenului se apropie de ofiţer.

— Domnule căpitan, zise el, cei doi indivizi de acolo sunt ticăloşii.

— Şi ăla înaltul care e cu dânşii nu e?

— Nu. Dimpotrivă, lui avem să-i mulţumim pentru descoperirea făcută. E cu dânşii ca să-i supravegheze.

— Aha! O să-l ducă pe rănit în vagon şi, cu prilejul acesta, vor căuta s-o şteargă. Dar lasă că-i împiedic eu.

Le făcu semn unor soldaţi să se apropie şi le dădu un ordin scurt. Oamenii îşi pregătiră imediat armele.

— Să trageţi, însă numai dacă nu vor asculta de apelul meu, adăugă dânsul.

— Şi în acest caz, căutaţi doar să-i răniţi! Trebuie să-i avem vii.

Cei trei ajunseseră acum la vagon.

— Aici poate înainta doar un singur om, zise unul din ei către Fritz. După cât se vede, dumneata eşti cel mai voinic dintre noi. Urcă înăuntru şi apucă-l pe rănit de umeri!

„Hm! gândi Fritz. Pe mine nu mă trageţi voi pe sfoară, ticăloşilor. O să vă fac pe plac, dar va fi o cursă în care veţi cădea voi înşivă.”

Îl apucă pe rănit şi urcă încetişor de-a îndăratelea, cu băgare de seamă, să nu-i pricinuiască dureri. Ceilalţi doi împinseră de picioare. Dar, înainte ca să fie de-a binelea urcat, unul din ei şopti:

— Acum, ori niciodată! Haide!

Se întoarseră şi porniră încet de-a lungul trenului, intenţionând ca la capătul acestuia să treacă de partea cealaltă. Ofiţerul însă nu-i scăpase din ochi.

— Staţi! Voi ăia doi de sus! strigă el.

Ei se prefăcură că nu aud şi îşi văzură de drum.

— Staţi, sau dau ordin să tragă în voi!

Abia acum unul din ei privi îndărăt.

— Ne bănuiesc, spuse el tovarăşului său. Dacă nu ne supunem, suntem pierduţi. Trei sărituri repezi şi ajungem la

capătul trenului, apoi ne dăm drumul în jos pe partea cealaltă. Gata!

În clipa următoare trecuseră de ultimul vagon.

— Foc, ordonă căpitanul.

Fritz, deşi era încă ocupat în vagon cu rănitul, observase dispariţia celor doi.

— Aşa e! mormăi el. Vor să ajungă pe partea cealaltă. Dar staţi că vă dau eu „bună ziua” acolo.

Deschise uşa din partea opusă, sări afară, scoase revolverul şi alergă până la capătul ultimului vagon. În aceeaşi clipă auzi comanda căpitanului. Împuşcăturile detunară, dar gloanţele nu-şi nimeriră ţinta şi fugarii trecură pe după colţul vagonului.

— Bine aţi venit! le strigă Fritz. Vă grăbiţi al naibii...

O clipă cei doi rămaseră înmărmuriţi, apoi cel din frunte dădu să-l lovească pe Fritz peste mână, ca să-i dea jos arma, însă se pomeni cu un pumn atât de grozav, încât se prăbuşi la pământ şi rămase amorţit câteva clipe. Celălalt îşi scoase cuţitul, dar Fritz îl izbi în pântece cu piciorul, încât căzu şi el la pământ, scăpând cuţitul din mână. Cât ai clipi din ochi, voinicul nostru îşi vârî revolverul în buzunar şi se lăsă în genunchi deasupra celor doi.

În acelaşi moment veniră în goană, pe după colţul vagonului, câţiva soldaţi şi în urma lor căpitanul.

— Uite-i! strigă el, abia ţinându-şi răsuflarea.

— Da, ei sunt! râse Fritz. Treaba s-a făcut. Cel mai bun lucru ar fi să puneţi să-i lege.

Tonul hotărât al tânărului nu-i plăcu ofiţerului.

— Cred că eu sunt acela care trebuie să dispună ce să se întâmple aici, zise el.

— N-am nimic împotrivă, răspunse Fritz, ridicându-se şi punându-şi pălăria care-i căzuse. Dar vă rog să nu mai faceţi vreo imprudenţă.

— Ce vrei să zici cu asta? întrebă căpitanul, furios.

— Cele două gloanţe care erau destinate acestor indivizi au nimerit în peretele vagonului. Ce se întâmpla dacă mă atingeau pe mine?

— Ar fi fost din vina dumitale. De unde era să ştim că te aflai îndărătul vagonului? Şi cine ţi-a spus să te duci pe partea asta?

— Eu însumi, domnule căpitan. Dacă n-aş fi făcut-o, cei doi indivizi ar fi scăpat. Înainte de a fi apărut oamenii dumneavoastră, indivizii s-ar fi ascuns jos, în pădure.

— Crezi dumneata!

— Şi, afară de asta, în vagonul în care au nimerit gloanţele sunt răniţi, care ar fi putut fi lesne atinşi. Lucrurile trebuiau bine chibzuite.

— Cine eşti dumneata, domnule, de-mi vorbeşti pe tonul acesta?

— Asta nu te interesează. Principalul e să vă asiguraţi de aceşti doi oameni, altminteri o şterg din nou.

Salută scurt şi coborî înapoi povârnişul.

Ofiţerul îşi înghiţi necazul, puse să-i lege pe cei doi şi să-i transporte într-un compartiment gol.

Indivizii îşi dădură seama că s-ar putea salva numai prin îndrăzneală.

— Domnule căpitan, zise unul din ei, ce-am făcut de aţi pus să se tragă asupra noastră şi apoi să ne lege? Noi nu ne simţim vinovaţi cu nimic.

În clipa aceasta Fritz îi aduse pe şeful de tren şi pe american.

— Întreabă-i pe aceştia doi! răspunse ofiţerul.

Când îl zăriră pe străin, celor doi li se păru că văd o stafie înaintea lor.

— L-aţi jefuit pe acest domn; spuse şeful, arătând spre Deephill.

— Cine îndrăzneşte să ne...

— Oho! spuse Fritz. Tocmai tu eşti ăla care ai portmoneul

în buzunarul de la piept.

Urcă în vagon şi i-l scoase.

— Uite-l, domnule Deephill. Controlaţi dacă vă lipseşte ceva.

Americanul îl deschise şi cercetă conţinutul.

— Nu lipseşte nimic, zise el. De altminteri, s-ar fi înşelat amarnic domnii, căci nu sunt bancnote, ci numai cecuri pe care nici nu le-am semnat încă.

— Asta nu micşorează cu nimic vinovăţia acestor oameni, spuse şeful de tren. Au pus bolovani pe linie ca să provoace deraierea trenului şi să fure apoi portmoneul acesta. Ei sunt vinovaţi de moartea şi nenorocirea atâtor oameni.

— Să se dovedească! zise unul din ei. Putem produce alibiul. Am fost la cantonier când s-a întâmplat nenorocirea.

— Ştim asta. Dar bolovanii i-a pus camaradul vostru, în vreme ce voi vă îngrijeaţi de alibi. Unde-i tovarăşul acela?

— N-avem nici un tovarăş.

— Las-că vă dezlegăm noi limbile!

Plecară cu toţii înapoi la locul catastrofei, unde mai era mult de lucru. Căpitanul puse un soldat de pază la fereastra deschisă.

— Suntem pierduţi! spuse unul din ticăloşi.

— Dracul să-l ia pe câinele acela care ne-a oprit! Cine să fie?

— Nu-l cunosc.

— Am fi izbutit; acum însă s-a dus totul dracului.

— Ăia par să ştie totul.

— Şi de Lefleur, care ne-o fi aşteptând acum zadarnic la Buchsaum. Dar cum Dumnezeu s-o fi aflat?

— Există o singură posibilitate: am fost spionaţi.

— Dar de cine?

— Asta o vom afla la judecată.

— Mii de draci! Odată ajunşi acolo, nu mai există salvare.

— Nici aici. Sau ai vreo idee?

— Da, dar mai încet! Nici nu avem voie să mişcăm buzele, căci astfel observă santinela asta că vorbim.

— Ei, ăştia de jos fac destulă gălăgie, astfel că şoaptele noastre nu se vor auzi. Aşa că vorbeşte repede, de nu, vom avea parte de o moarte îngrozitoare.

— Se pare că până acum nu ne-a recunoscut nimeni. Dacă am reuşi să scăpăm, povestea s-ar uita cu timpul. Ar trebui să dispărem o vreme.

— Bineînţeles! Dar cum fugim de aici?

— Suntem supravegheaţi numai pe o parte…

— Cu ce ne este de folos aceasta?

— Dacă am putea deschide uşa…

— Tipul nu-şi ia ochii de la noi!

— Ar trebui să i se sustragă atenţia!

— Ar fi cu putinţă, dar noi suntem legaţi. Cum să glisăm fereastra în jos, pentru a putea deschide uşa?

— Şi chiar dacă am ajunge afară, tot n-am putea fugi cu mâinile legate.

— Dacă am avea un cuţit!

— Asta era! Eu îl mai am pe al meu. Stai, să ne gândim! Este ultima noastră şansă!

— Crezi că domnul căpitan ne va abandona?

— De fapt şi el ar trebui să fie interesat dacă scăpăm sau nu.

— Bineînţeles! Dar omul ăsta e imprevizibil.

— Trebuie să-i treacă prin cap că-l vom trăda, dacă ne va lăsa în voia sorţii.

— Oare-i pasă lui? O să fim luaţi în râs, doar n-avem nici o dovadă care să-l acuze.

— Tăcere! se auzi glasul santinelei de afară. Dacă nu vă ţineţi gura, vă pun căluş.

Cei doi captivi fură nevoiţi să se supună.

5. Diavolul îi ajută pe ai săi

Doamna baroană de Sainte-Marie era foarte necăjită. Se bucurase la gândul că fiica ei vitregă va trebui să se supună voinţei bătrânului căpitan, dar trebui să constate că se înşelase şi asta îi produse migrenă.

Doctorul Bertrand, medic de casă la castelul Ortry, fu adus de la Thionville. Se mai afla încă acolo când un călăreţ, pe un cal înspumat, intră în curtea castelului şi întrebă de el.

— Domnule doctor, veniţi imediat! E nevoie de toţi medicii. A deraiat un tren.

Tocmai stăteau la masă, astfel că erau cu toţii de faţă, afară de baroană care, aşa cum spuneam, nu se simţea bine. Căpitanul ridică repede capul şi privi cu încordare la cel ce adusese vestea.

— A deraiat un tren? întrebă Bertrand. Unde?

— Nu departe de oraş, după Königsmachern. A pus cineva bolovani pe şine.

— Ce crimă oribilă! E mare nenorocirea?

— Au scăpat prea puţini oameni.

— Atunci trebuie să plec imediat. Domnule căpitan, mă veţi scuza.

În ochii bătrânului luci o sclipire sinistră. Cum dracu' de se ştia că nenorocirea se datora unei mâini criminale? Oare indivizii aceia nu-şi făcuseră treaba cum trebuie? În cazul acesta situaţia era proastă. Trebuia să se încredinţeze singur dacă lovitura reuşise sau nu.

— Grăbeşte-te! îi răspunse el medicului. Nu e nevoie să te scuzi. Te însoţesc şi eu. La un asemenea caz orice ajutor e bine venit. Vom porni călare.

Deschise fereastra şi strigă în jos, să-i înşeueze calul.

Marion de Sainte-Marie era speriată de moarte.

— Dumnezeule, exclamă ea. Acesta e trenul cu care vine Madelon.

— Madelon? Cine-i asta? întrebă bătrânul cu asprime.

— Sora Nanonei.

— Ah! Aia!

— Madelon e în primejdie! Plec şi eu la gară!

— Rămâi aici! porunci el.

— Ba plec! stărui ea. Domnule doctor Müller, mă însoţeşti?

— Vă stau la dispoziţie, domnişoară, răspunse cel întrebat.

Bătrânul se întoarse ameninţător spre el.

— Dar dacă te opresc eu?

— Vreţi s-o lăsaţi pe contesă fără însoţitor, domnule căpitan?

Richemonte îşi ciupea nervos vârfurile mustăţii.

— Bine, fie! zise el. Dacă nu vrea să mă asculte, atunci e mai bine s-o însoţeşti dumneata. Dar pe viitor voi şti să mă fac ascultat. Haide, doctore Bertrand!

După câteva minute, călăreau cu toţii în galop. Ajunseră curând la locul catastrofei, unde medicul intră îndată în acţiune, aplecându-se deasupra unui nenorocit, lângă care îngenunchease o femeie, cercetându-i rana.

— Sărmanul de el! zise ea. A leşinat de durere.

— Ferice de el! spuse medicul. Să-l lăsăm, căci nu-l putem ajuta aici. Piciorul trebuie amputat.

Abia acum o văzu bine la faţă pe femeie, ceea ce îl făcu să exclame:

— E cu putinţă? Dumneata eşti…

Se întrerupse, privi cercetător în jurul său, apoi urmă încet:

— Domnişoara von Greifenklau?

— Da, răspunse ea. Şi dumneata eşti doctorul Bertrand, care în anul 1866…

— …a fost salvat de fratele dumitale şi, cu acest prilej, a avut cinstea să te cunoască, domnişoară. Dar, pentru numele

lui Dumnezeu, cum ai cutezat să vii încoace?

— Am fost nevoită să cutez şi, sincer vorbind, m-am bizuit puţin şi pe dumneata în această privinţă.

— Sunt cu totul la dispoziţia dumitale.

— Aveam de gând să vin la dumneata la Thionville, dar din cauza catastrofei...

— Ai fost în trenul acesta? o întrerupse el, speriat.

— Da, domnule doctor. Dar despre asta vom vorbi mai târziu. Îţi pot cere să-mi acorzi o scurtă ospitalitate în casa dumitale?

— Cu plăcere.

— Atunci află că sunt englezoaică din Londra şi mă numesc Harriet de Lissa.

— Fratele dumitale ştie că vii?

— Nu ştie nimic.

— Dar servitorul său, culegătorul meu de plante, pe care-l văd acolo?

— Cu el m-am înţeles. Acum să mergem însă la cei ce au nevoie de ajutorul nostru.

Între timp, ofiţerul care conducea operaţiunile de salvare se apropiase de căpitanul Richemonte, căruia îi strânse mâna.

— Aţi aflat de catastrofă? îl întrebă el.

— Da, răspunse celălalt, prefăcându-se îngrozit.

— O ticăloşie nemaipomenită, zise ofiţerul.

— Şi tocmai un tren de călători...

— Deraierea a fost provocată.

— Provocată?

— Da; trenul trebuia să deraieze, ca să se poată înfăptui un jaf care fusese pus la cale.

— E cu putinţă?

— Din păcate. Dar am pus mâna pe ticăloşi, din fericire.

Căpitanul se încruntă abia perceptibil, apoi zise:

— Asta ar fi bine. Dar or fi cei adevăraţi?

— Da. Le-am luat înapoi ceea ce au jefuit.

— Îi cunoşti pe indivizi?

— Nu.

— Aş putea să-i văd? Poate că... ştii, îi cam cunosc pe locuitorii din împrejurimi.

— M-ar bucura mult. Vă stau imediat la dispoziţie, domnule căpitan. Am numai o mică problemă de aranjat, apoi vin îndată. Ticăloşii se află într-un compartiment al penultimului vagon.

Ofiţerul plecă. Richemonte aruncă o privire spre vagonul indicat şi văzu o santinelă stând pe scară. Şi, cum el stătea mai jos, putu privi pe sub vagon şi observă că pe partea cealaltă nu era nici un paznic. Cât ai clipi din ochi, îşi şi făurise planul şi se hotărî să-l aducă la îndeplinire.

Scoase din buzunar un briceag, îl deschise şi-l ţinu astfel în mâna dreaptă, încât să fie acoperit de mâneca mantilei. Aruncând o privire spre ofiţer, văzu că acesta stătea de vorbă cu un gradat la oarecare depărtare.

Începu să urce încetişor povârnişul, dar, în loc să se apropie de santinelă, porni pe după ultimul vagon. De partea cealaltă a trenului de ajutor nu era nimeni. Întredeschise uşa compartimentului în care se aflau bandiţii.

Apoi se întoarse pe partea cealaltă, luându-şi mutra unui om care cercetează trăinicia vagoanelor.

Nimeni nu băgase ceva de seamă, doar cei doi bandiţi auziseră zgomotul.

— Ce-a fost asta? întrebă unul din ei.

— Uşa e deschisă. Văd o crăpătură îngustă.

— Adevărat? Cine să fi fost?

— Cine ştie?

În clipa aceea bătrânul se apropie de compartiment prin partea cealaltă. Santinela prezentă arma.

— Mă cunoşti? întrebă Richemonte.

— Da, domnule căpitan.

— Ia să-i văd pe ticăloşii ăia!

Santinela sări jos de pe scară, lăsându-l pe bătrân să urce în locul său. Prefăcându-se că vrea să se ţină bine, se prinse cu mâna dreaptă de fereastra deschisă şi acoperi cu partea superioară a trupului toată deschizătura acesteia.

— Aşadar, ăştia sunt nemernicii care au provocat o asemenea catastrofă! zise el cu glas tare. Ar trebui torturaţi cu fiare înroşite în foc.

Pe când spunea aceasta, găsi prilejul să azvârle, neobservat, briceagul în poala unuia din bandiţi, apoi sări iar jos. În clipa următoare santinela îşi reluă locul, dar crezu de datoria sa să-şi ţină ochii aţintiţi spre fostul ofiţer al gărzii imperiale.

Aceasta le dădu răgaz celor doi să stea puţin de vorbă.

— Bătrânul! şopti unul din ei.

— Vom fi liberi.

— Ai briceagul?

— Da. Voi tăia cu el frânghia ta, apoi tu pe a mea.

— După aceea afară! De-ar vrea numai să dispară pentru două clipe blestematul ăsta de soldat!

— N-ai nici o teamă, bătrânul e deştept. O să aibă el grijă, îl cunosc eu.

Ofiţerul urcase şi el povârnişul.

— Ei, domnule căpitan, întrebă dânsul, i-aţi văzut pe ticăloşi?

— În fugă doar.

— Îi cunoaşteţi?

— Cred că nu.

— Dar poate că vă cunosc ei. Ia să-i întreb.

Dădu santinela jos şi luă loc pe scara vagonului.

— Ei, ticăloşilor, strigă el, îl cunoaşteţi pe domnul care a privit acum înăuntru la voi?

Nu-i răspunse nimeni.

— Dacă nu vreţi să vorbiţi, vă voi dezlega eu limba. V-am

întrebat dacă-l cunoaşteţi pe domnul!

— Nu.

— Nu sunteţi de prin ţinutul acesta? Dar de unde?

Înainte de a i se răspunde se auzi un huruit şi Richemonte strigă:

— Domnule căpitan, trenul!

Ofiţerul îşi roti privirea. Locomotiva care plecase cu puţin înainte se întorcea acum cu câteva vagoane.

— Aş! Mă ţin bine.

Apoi, întorcându-se spre cei doi din compartiment, îi întrebă:

— Aşadar, de unde sunteţi?

— De prin părţile Verdunului.

— Aveţi complici?

— Nu.

— Nu minţiţi!

În clipa aceea locomotiva cuplă vagoanele aduse. Ofiţerul sări jos şi alergă câţiva metri după vagon, deoarece trenul o luase puţin din loc, cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri.

— Acum e acum! zise unul dintre bandiţi către tovarăşul său.

— Dă mâinile!

— Aşa, şi acum ale tale.

Cei doi ticăloşi aveau mâinile şi picioarele libere.

— E cineva pe partea ta?

Individul crăpă puţin uşa şi privi afară.

— Nu-i nimeni. Repede!

Sări afară. Celălalt îl urmă şi, în vreme ce frânele şi roţile scârţâiau, el trânti uşa în urma sa. Apoi coborâră în grabă povârnişul, îndreptându-se spre tufele din apropiere.

În clipa aceasta ofiţerul îi zise lui Richemonte:

— Spuneau că sunt de prin ţinutul Verdunului. Dar ia să-i mai chestionez puţin.

Urcă iarăşi scara şi strigă înăuntru:

— Ia ascultaţi, ticăloşilor, să-mi spuneţi... Drace!

— Ce este? întrebă Richemonte. Ce s-a întâmplat?

— Au fugit! răcni ofiţerul, holbându-se înăuntrul compartimentului.

— Pe toţi dracii!

Ofiţerul se întoarse şi i se putu vedea chipul alb ca varul.

— Puteţi pricepe asta? i se adresă lui Richemonte.

— Nu. Nici nu pot crede. Ia să văd!

Bătrânul îl împinse la o parte, urcă pe scară şi privi în compartiment.

— Cu neputinţă! exclamă el. Eu cred că indivizii s-au pitit sub bănci.

— Sub bănci? spuse ofiţerul, răsuflând uşurat.

Dar de unde să priceapă el intenţia ticălosului Richemonte, care nu urmărea decât să dea timp celor doi bandiţi să se îndepărteze cât mai mult.

— Dar de ce? mai întrebă ofiţerul.

— E lesne de priceput: ca să ne facă pe noi să credem că au fugit. În vreme ce noi vom căuta pe una din părţi, ei o vor şterge pe cealaltă.

— Atât de proşti nu suntem. Să-i scoatem de sub bănci.

Deschiseră uşa şi ofiţerul privi sub bănci. Când scoase capul afară era schimonosit de furie.

— Aş, de unde! scrâşni el. Au fugit de-a binelea.

— Dar ce, e deschisă fereastra pe partea cealaltă?

— Nu.

— Sau poate uşa?

— E închisă, cum a fost de la început.

— Atunci Dumnezeu să mai înţeleagă.

— Satan i-a ajutat! spuse ofiţerul, sărind din vagon. Au dispărut fără urmă de sub ochii mei. Asta a trebuit să se întâmple în cursul celor două clipe cât am mers eu pe lângă vagon, când...

Îşi întrerupse vorba, căci cu noile vagoane sosise, pe lângă alte ajutoare, şi comisia de anchetă. Domnii se duseseră îndată la locul nenorocirii, dar aflând acolo că făptaşii fuseseră descoperiţi şi închişi într-un compartiment, veniră să-i vadă. Richemonte îi salută politicos:

— Ah, dumneavoastră sunteţi, domnule procuror!

— Bună ziua, domnule căpitan. Vă salut! se adresă el şi ofiţerului. Am auzit c-au şi fost prinşi ticăloşii?

— Da... aşa e, domnule procuror, răspunse cei întrebat, ştergându-şi năduşeala de pe frunte. Însă... vedeţi că...

— Ei, ce este?

— Nu-i mai am! Au... au... fugit.

— Au fugit?

— Aşa e! încuviinţă şi Richemonte.

— Ei, vom face noi lumină în întunericul acesta. Criminalii au dispărut, acesta e fapt! Domnule căpitan, ai bunătatea şi dispune să se caute prin împrejurimi, mai ales pe partea cealaltă. Eu mă duc deocamdată înapoi la locul nenorocirii.

Rostise cuvintele acestea cu ton aspru, convins fiind că la mijloc era o imprudenţă.

Ofiţerul plecă să dea ordinele cuvenite, iar Richemonte se îndreptă şi dânsul spre locul catastrofei.

Acolo o zări pe Nanon, ocupată cu un rănit.

— Ei, e moartă şi sora dumitale?

— Nu, trăieşte. Slavă Domnului!

— Ah! Slavă Domnului!... Nu ştii cumva dacă se afla în tren şi un domn din America?

— Ba da, îi zice Deephill.

— Exact. Trăieşte?

— Uite-l colo, lângă englezoaica aceea care pansează un rănit.

— O englezoaică? întrebă el, măsurând-o cu privirea pe Emma. Era şi ea în tren?

— Se afla împreună cu sora mea în acelaşi compartiment.

Richemonte se apropie de grup şi îşi scoase pălăria:

— Mi s-a spus că un domn Deephill poate fi găsit aici.

Americanul întoarse capul:

— Eu sunt Deephill, domnule.

— Veniţi de la New Orleans la un căpitan Richemonte?

— Da.

— Ei bine, eu sunt Richemonte. Ştiam cu ce tren urma să veniţi, am aflat acum câteva minute de catastrofă şi fireşte că m-am grăbit să vin încoace să văd ce-i cu dumneavoastră. Spre nespusa mea bucurie aud că aţi scăpat neatins.

Zicând acestea, îi întinse americanului mâna.

— Domnule căpitan, sunt mişcat de cuvintele dumneavoastră, răspunse Deephill. Vă rog să-mi daţi voie să vă vizitez mâine sau poimâine.

— Faceţi-mi cinstea de a fi oaspetele meu la castelul Ortry.

— Mii de mulţumiri.

— Am venit să vă iau. Când putem pleca?

— Deocamdată va trebui să mai rămân aici, răspunse americanul, şi privirea îi căzu asupra Emmei, care se ocupa de răniţi.

Richemonte interpretă privirea aceasta în felul său:

— Aşa e, frumuseţea ispiteşte întotdeauna.

Emma roşi, dar se făcu că nu dă nici o atenţie acestor cuvinte îndrăzneţe. Americanul încruntă sprâncenele.

— Nu pot părăsi locul acesta, spuse el, până nu-mi voi fi făcut datoria faţă de nenorociţii de aici.

— Sunt destui oameni pentru aceasta, zise Richemonte.

— Asta nu e un motiv să mă retrag. Cu cât sunt mai multe mâini, cu atât mai repede se calmează durerile.

— Se poate s-aveţi dreptate. Îmi daţi voie, doamna e cu dumneavoastră?

— Ne-am cunoscut în tren. Domnul căpitan Richemonte... miss de Lissa, din Londra.

Bătrânul îşi scoase pălăria şi se înclină.

Emma von Greifenklau stătea acum faţă în faţă cu vechiul duşman de moarte al familiei sale, dar chipul ei nu trăda nimic din sentimentele pe care le încerca.

— Sunt nespus de mulţumită să-l cunosc pe domnul despre care am auzit vorbindu-se atât de des, zise ea, ascultând de o inspiraţie fericită care-i venise în clipa aceea.

Bătrânul o privi surprins:

— De mine aţi auzit vorbindu-se, miss? Nu cumva mă confundaţi? Numele Richemonte e destul de comun.

— Vreau să zic de căpitanul Albin Richemonte de la castelul Ortry.

— Acela sunt eu, e drept. Îmi daţi voie să întreb cu ce prilej şi unde aţi auzit de numele meu?

— Despre aceasta vom vorbi mai târziu, dacă ne vom mai revedea. Sunt membră a „Clubului Samaritenelor”.

— Ah! spuse Richemonte. Călătoriţi cumva din însărcinarea acestui club, miss de Lissa?

— Chiar aşa.

— Şi pot întreba de ţinta călătoriei dumneavoastră?

— Thionville.

— Thionville? Vi s-a indicat unde să trageţi acolo?

— Nu, însă mă voi duce la doctorul Bertrand.

— Sunteţi rudă cu el?

— Mi-a fost doar recomandat.

— L-aţi anunţat? Căci se află aici, şi în momentul de faţă e colo sus, la trenul sanitar.

— Ştiu, domnule căpitan. Am şi vorbit cu dânsul.

Richemonte nu-şi putu dezlipi ochii de pe chipul ei şi nu ştia ce să creadă despre simţămintele sale.

— Mă iertaţi dacă vă mai pun o întrebare, zise el. În trăsăturile dumneavoastră, în toată fiinţa dumneavoastră, e ceva care mă face să mă întreb dacă nu ne-am mai văzut cândva. Aţi mai fost vreodată în Franţa?

— Niciodată până acum.

— Atunci se vede că mă înşel. Dar poate că voi avea fericirea să vă mai întâlnesc. Rămâneţi mai mult timp la Thionville?

— Nu ştiu încă. Dar acum vă rog să mă scuzaţi, căci trebuie să-mi văd de datoria mea.

Se înclină în faţa bătrânului şi se întoarse. Richemonte se duse cu americanul câţiva paşi mai încolo.

— Aţi auzit ce spunea duduia? întrebă el.

— Fireşte, domnule căpitan.

— S-ar părea că această englezoaică... ar fi venit în Franţa din anumite motive. Va trebui s-o regăsesc la Thionville. Desigur că aţi stat de vorbă cu ea în tren şi cred că cea mai scurtă discuţie poate constitui un punct de plecare...

— N-am vorbit deloc despre dânsa. Eu m-am recomandat şi imediat a venit vorba de deraierea la care trebuia să ne aşteptăm.

— Să vă aşteptaţi? exclamă Richemonte, surprins. Dar ce, ştiaţi că trenul va deraia?

— Întocmai.

— Dar bine, domnule... asta e cu neputinţă!

— Eu am dedus aceasta din diferite indicaţii, dar din păcate am ajuns la capăt cu deducţiile abia atunci când nu se mai putea evita catastrofa.

Richemonte îşi putu ascunde cu greu agitaţia care pusese stăpânire pe el.

— Pot să ştiu care sunt bănuielile care v-au condus la această concluzie? întrebă el.

Americanul şovăi cu răspunsul. Chipul său devenise rigid. Chibzui mult până să se hotărască a spune:

— Deraierea a fost pusă la cale de dragul meu.

Căpitanul se sperie.

— De dragul dumitale? De neînchipuit!

— Ba e foarte explicabil, zise celălalt. Se ştia că voi veni

cu trenul acesta şi că aveam sume importante la mine, astfel că s-a pus la cale deraierea, pentru ca după aceea cadavrul meu să poată fi jefuit.

Bătrânul se trăgea de zor de sfârcurile mustăţii.

— Asta sună ca ceva demenţial.

— E însă purul adevăr. Am fost deja socotit mort şi mi s-a scos portmoneul, pe când zăceam printre dărâmăturile vagonului.

— Dar asta nu îndreptăţeşte bănuielile dumneavoastră. Probabil că portmoneul a fost găsit întâmplător la dumneavoastră.

Americanul se feri să spună mai mult, căci chipul căpitanului nu-i plăcea deloc.

— Se poate! zise el. De altminteri, nu mi-am putut explica cum s-a putut afla că aveam o sumă atât de importantă asupra mea.

— Numai două persoane ştiau că veniţi: contele Rallion şi cu mine.

— Şi cred că dumneavoastră doi v-aţi ferit să încredinţaţi cuiva taina!

— Mai e vorbă! Dar ce e cu portmoneul? Unde e?

— Îl am iarăşi.

— I-a fost luat înapoi hoţului?

— Au fost doi.

— Ah! Aceia care au fugit?

Americanul făcu o mutră uimită. El fusese atât de ocupat împreună cu Emma von Greifenklau, încât celelalte întâmplări îi scăpaseră.

— Au fugit? întrebă el.

— Da. Ofiţerul i-a lăsat să scape. Acum s-au luat după dânşii.

— Ce imprudenţă, de neînţeles! Asta e... Îşi întrerupse vorba şi privi gânditor în gol, apoi urmă:

— Dar sper că se va pune mâna pe ei.

— Fără îndoială. Aşadar, veţi fi oaspetele meu. Îmi pare rău că n-am timp să mai rămân aici. Vă voi trimite vizitiul la gară, la Thionville.

— Mulţumesc, domnule căpitan.

Îşi strânseră mâinile şi Richemonte se duse la calul său, care păştea pe partea cealaltă a liniei ferate.

Când se răspândi vestea că bandiţii fugiseră şi un număr de soldaţi fuseseră trimişi în căutarea lor, se alătură şi Fritz acestora. În curând însă îşi dădu seama că nu va putea fi de nici un folos şi hotărî să se întoarcă la locul nenorocirii.

Tocmai atunci îl zări pe Richemonte, care se ducea la calul său şi, în acelaşi timp, alţi doi călăreţi venind în goană. Erau doctorul Müller şi Marion...

Bătrânul îi văzu şi se opri să-i aştepte. Opriră în faţa lui şi Müller se dădu jos, să-i ajute baroanei să descalece.

Richemonte îşi conduse nepoata sus pe linie, părând foarte prietenos cu dânsa. Acolo se opri, pentru a-i îngădui să privească scena. Ea se cutremură.

— Acum desigur că vine leşinul? zise el batjocoritor.

— Trebuie să ai o inimă lipsită de orice pic de omenie ca să nu te cutremuri la vederea acestui spectacol, răspunse ea.

Zicând acestea, începu să coboare povârnişul.

— Încotro? întrebă dânsul.

— Cum poţi întreba? zise ea, revoltată. Voi ajuta la pansarea răniţilor.

— Hm... N-am nimic împotrivă, dar îţi pun o condiţie. Ia priveşte drept înainte, în jos! Vezi pe domnul şi domnişoara aceea care tocmai bandajează un braţ? Dânsul e un american, se numeşte Deephill, şi va locui la noi. Fata de lângă dânsul e o englezoaică, o anume miss de Lissa, şi va locui la doctorul Bertrand. Am motive să bănuiesc că a venit încoace cu însărcinări diplomatice şi doresc să cauţi s-o cunoşti şi s-o iscodeşti.

— N-am talent la iscodit.

— Nu trebuie să te împotriveşti, doar e o datorie patriotică. Sper că la înapoiere îmi vei spune ce ai vorbit cu ea. La revedere!

Plecă şi când ajunse jos, la calul său, doctorul Müller nu mai era acolo. Nu se sinchisi însă de asta; încălecă şi porni în galop.

Când bătrânul urcase cu Marion povârnişul, Müller vru să-i urmeze. Dar în timp ce lega cei doi cai de un copac, i se păru că aude o chemare înăbuşită. Intră în tufişul din apropiere şi acolo dădu peste Fritz.

— Tu aici? întrebă el. N-ai izbutit să împiedici nenorocirea?

— Cine s-ar fi gândit la o deraiere a trenului?

Fritz raportă pe scurt despre cele întâmplate, trecu însă sub tăcere deocamdată cine era „englezoaica”.

— Aşadar, tu eşti salvatorul frumoasei Madelon? întrebă Müller.

— Da. Şi americanul e acela al englezoaicei.

— Foarte frumos, dar asta mă interesează mai puţin, căci pe aceia nu-i cunosc.

— Serios?

— Da.

— Mă cam îndoiesc.

— Cum aşa?

— Englezoaica călătoreşte sub un nume de împrumut, dar în realitate se numeşte Emma von Greifenklau.

— Fritz ai înnebunit?

— Nicidecum.

— Atunci, lasă gluma şi fii serios! Spune sincer: cine-i doamna despre care vorbeşti?

— Cum am mai spus: sora dumneavoastră.

— Emma?

La această întrebare Müller făcu o figură ce nu putea fi numită inteligentă.

— Da, domnişoara Emma von Greifenklau.

— Dumnezeule! Ce caută aici?

— Habar n-am.

— Nu pot găsi altă explicaţie decât că-şi acompaniază prietena la înmormântare. Dar bunicul şi mama...

— Nu i-ar fi permis domnişoarei să plece atât de departe chiar dacă-i vorba de o prietenă, adăugă Fritz dând din cap.

— Da, asta vroiam să zic. Trebuie să existe un alt motiv.

— Bănuiesc că-l vom afla.

— Cu siguranţă. Dar dacă o întâlnesc acum mă va da de gol.

— Nu. Se teme chiar că o veţi da dumneavoastră de gol.

— Trebuie să mă duc la ea, să aflu ce a îndemnat-o la călătoria aceasta. Şi cum noi doi, dragă Fritz, nu trebuie să fim văzuţi împreună, o iau înainte.

Urcă dealul. Era cât pe aici să nu fie lăsat să treacă datorită mulţimii. Spunând însă că este educator la castelul Ortry i s-a dat mână liberă.

Participase la multe lupte. Priveliştea ce i se oferea nu era deci nimic nou pentru el.

Ochii săi o căutară pe Marion şi o văzu alături de o blondină lângă cadavrul unui copil.

Când îi auziră paşii, ele se întoarseră. Blondina era sora lui. Dar ea nu se trădă deloc că l-ar cunoaşte. Ochii ambelor fete erau plini de lacrimi.

— Ia priveşte, domnule doctor! zise Marion, arătând spre cadavru.

— Bietul copil! spuse el, plin de compătimire.

— Unde or fi părinţii lui? întrebă Emma.

— Probabil au murit şi ei, zise Müller.

— De ce credeţi asta?

— Tatăl sau mama, dacă ar fi supravieţuit şi-ar fi căutat copilul.

— Dacă nimeni nu va reclama copilul, spuse Marion, voi îngriji eu de înmormântarea lui.

— Da, adăugă Emma, nu-i vor lipsi florile pe mormânt.

Deodată Marion se ridică şi zise:

— Iartă-mă, domnule doctor, că am întârziat să fac prezentările: domnul doctor Müller, educatorul fratelui meu — miss Harriet de Lissa, din Londra.

Amândoi se înclinară unul în faţa celuilalt. Emma căută zadarnic să spună ceva, ca să facă faţă situaţiei. Fratele ei îi veni în ajutor.

— Dacă doriţi să vă îngrijiţi de cadavrul acestui micuţ, sunt anumite demersuri de făcut la autorităţi, destul de neplăcute pentru o femeie. Îmi daţi voie să mă ocup eu de aceste pregătiri?

— Cu plăcere, domnule doctor, răspunse Marion. Ah, uite colo pe unul din salvatori. Trebuie să-i mulţumesc pentru salvarea surorii scumpei mele Nanon.

Zicând acestea, alergă în întâmpinarea lui Fritz, iar Müller rămase singur cu sora sa.

— Emma, ce cauţi tu aici? întrebă el.

— Cine te-a pregătit în vederea prezenţei mele?

— Fritz.

— Ei bine, motivul călătoriei mele tot Fritz e.

— Cum vine asta?

— El are dintele de leu.

— Asta o ştiu de mult! râse el.

— Ştiai şi nu ne-ai comunicat nimic!

— La ce să vă fi neliniştit? Voi de la cine aţi aflat?

— Nanon i-a scris surorii ei despre asta.

— Eu vroiam să dau întâi peste acela căruia îi zice „Paiaţa” şi să-l fac să mărturisească. Atunci abia ar fi fost momentul potrivit să dăm totul la iveală.

— Ai avut succes în cercetările tale?

— Încă nu. Dar te-ai gândit în ce bucluc m-ai fi putut vârî?

— Fireşte. Dar poţi fi fără grijă, voi fi cu luare-aminte, şi nici nu voi rămâne mult aici.

— Vrei să te duci la Thionville?

— Da. Unde altundeva?

— Credeam că scopul călătoriei tale este s-o însoţeşti pe Madelon.

— Bunicul n-ar fi încuviinţat niciodată aşa ceva.

— Dar unde vei locui?

— La doctorul Bertrand.

— De ce la el? Îi sunt deja foarte îndatorat.

— Nu se mai poate schimba nimica. M-a invitat şi am acceptat. Dar, dragă Richard, dacă nu ne-am afla într-un loc atât de îngrozitor aş râde la nesfârşit de tine.

— De ce?

— Cocoaşa!

— Oh, îmi vine bine!

— Şi faţa asta de ţigan!

— Îmi dă un aer viril.

— Părul ăsta artificial!

— Doamnele n-au decât să se tragă de propriul lor păr.

— Eşti pus pe ceartă!

— Prerogativele mele corporale nu vreau să fie batjocorite. În această privinţă sunt foarte sensibil!

— Voi încerca să stau de vorbă cu tine la Bertrand.

— Oh, nu-i nevoie. Vom putea face asta la castelul Ortry.

— E prea primejdios. Dacă te zăreşte bătrânul şi recunoaşte asemănarea de familie?

— Nu-i nici un pericol, a şi stat de vorbă cu mine. Mă consideră membră a „Clubului Samaritenelor” din Londra.

— Te pomeneşti că te crede în vreo misiune, ca să afli ce se aude pe aici cu războiul.

— Cam aşa ceva pare să presupună. Şi-a exprimat apoi speranţa să mă revadă, şi acum, că am făcut cunoştinţă cu Marion, cu siguranţă că voi fi invitată la Ortry.

— Să fii cu băgare de seamă însă, căci acolo există pericole pe care încă nu le cunoşti şi pe care va trebui să ţi le

explic. Dar uite că vine Marion. Nu mai putem rămâne împreună. Locomotiva fluieră de plecare.

Aşa şi era. Vagoanele se umpluseră şi trenul plecă peste puţin timp, ca să se înapoieze apoi iar şi să-i ia şi pe ceilalţi: teferi, răniţi şi morţi.

Când Emma, Madelon şi Nanon urcară şi ele, Marion de Sainte-Marie nu bănuia că primele două erau prietene. Îşi luă rămas bun de la Emma şi-i făgădui că o va vizita curând la doctorul Bertrand. Apoi porni împreună cu Müller spre castel.

Căpitanul îi ieşi înainte:

— I-ai văzut pe american şi pe englezoaică? întrebă el.

— Da, fata e foarte simpatică şi cultă.

— Îţi place? Cu atât mai bine.

— Locuieşte la doctorul Bertrand, unde cred că o voi vizita chiar mâine.

— Foarte bine vei face.

— Şi, dacă îngădui, o voi ruga să-mi întoarcă vizita.

— Fireşte. N-am nimic împotrivă, chiar dacă o vei invita să fie oaspetele nostru. De ce să locuiască la Bertrand? Avem loc berechet la noi.

6. Se pregăteşte o contraofensivă

Hieronymus Aurelius Schneffke rămase întins pe peronul gării Trier, până ce trenul trecuse. Omul se resemnase, ca un adevărat filosof ce era. În jurul său erau împrăştiate cioburile farfuriilor sparte.

— Scoală odată, măgarule!

Privi în sus şi-l zări pe chelner; acela care era de fapt vinovat de toată nerorocirea lui.

— Măgar? Foarte amabil din partea dumitale că te recomanzi. Numele meu e Schneffke.

Zicând acestea se ridică de la pământ, cu o agilitate nebănuită. Mândru, se îndreptă spre restaurant, ca să plătească farfuriile sparte, apoi o luă spre oraş, ca să-şi înece necazul într-un pahar de bere în alt local. Când fu gata cu treaba asta, se întoarse tacticos la gară.

Abia acum îşi aduse aminte de mapa rămasă în tren. Intră la oficiul telegrafic şi expedie următoarea depeşă la Thionville:

„Uitat mapă de pictor în trenul de amiază, vagonul 125. Păstraţi-o pentru trenul de 4 şi 31, Schneffke, pictor din Berlin.”

Cu prilejul acesta află că trenul deraiase cu puţin înainte de Thionville şi că mulţi călători fuseseră scoşi morţi sau răniţi de sub dărâmăturile vagoanelor.

Vestea aceasta îl făcu pe bietul Hieronymus să-şi iasă din fire. Începu să alerge ca un nebun pe peron, vorbind cu glas tare, de unul singur:

— Dama de companie! Dama de companie! Cum or fi scos-o? Moartă, pe jumătate moartă, rănită, leşinată, vie?

Trenul ăsta blestemat nu mai vine odată! Dacă dama mea de companie e moartă, azvârl în aer toate trenurile franţuzeşti.

În sfârşit, sosi trenul. Schneffke dădu buzna într-un compartiment gol, unde începu să alerge încolo şi încoace, ca un tigru în cuşcă.

— Afurisit trenuleţ! înjură el de zor. Eu alerg de zece ori mai repede.

Când trenul ajunse la Königsmachern, Schneffke deschise fereastra şi privi afară.

Trenul îşi încetinise mersul, trecând peste linia care abia fusese curăţată de urmele catastrofei. În josul povârnişului era o mare de capete, iar sus pe linie lucrătorii mai munceau încă.

Peste câteva minute trenul se opri şi conductorii anunţară:

— Thionville, un minut! Urcaţi repede!

Pictorul nostru nu auzi şi sări afară, să se informeze despre mapa sa.

— Domnule, n-aveţi timp decât un mi... strigă conductorul.

Schneffke nu-l luă în seamă şi alergă în holul gării, unde dădu peste un slujbaş în uniformă.

— Mapa mea! strigă el.

— Ce fel de mapă?

— Am uitat-o în trenul dinaintea ăstuia.

— Ah, aşa! Aţi scăpat trenul şi aţi telegrafiat aici?

— Da.

— Intraţi în biroul de colo.

Schneffke intră, salută şi întrebă repede:

— Mapa mea e aici?

Funcţionarul îl privi cercetător, luă de pe masă o hârtie, se uită pe ea şi întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi domnul Schneffke?

— Pictor din Berlin, telegrafiat din Trier, răspunse grasul.

— Bun! Mapa a fost găsită. Poftim! Vârî mâna într-o ladă şi

scoase afară un obiect legat cu o sfoară, dar despre care n-ai fi putut spune ce e.

— Ce... ce... este asta?

— Mapa dumneavoastră, domnule Schneffke.

— Ma... ma... pa mea? Dar asta nici nu e mapă!

— Ba este, cum să nu fie. E puţin deteriorată, fireşte, pentru că a zăcut printre dărâmături, dar trebuie să fiţi mulţumit că aţi găsit-o şi aşa.

— Frumoasă poveste! Ia ascultă, domnule... domnule...

— O clipă, stimate domnule Schneffke! Rămâneţi la Thionville sau plecaţi mai departe?

— Plec mai departe.

— Când?

— Ei, când! Cu trenul ăsta.

— Aoleu! S-a şi dat semnalul de plecare. Repede, repede!

Hieronymus dădu buzna afară. Uşile vagoanelor erau închise şi trenul se pusese în mişcare.

— Stai! Stai! răcni el. Plec şi eu cu trenul ăsta.

— Înapoi! îi strigă şeful gării. Prea târziu.

— Domnule Schneffke! auzi un glas de femeie.

O recunoscu pe Madelon, care stătea la fereastră şi-i aruncă afară o batistă roşie. Era chiar a lui! O uitase acolo când se dusese să-şi ia mapa. Începu să alerge după tren, să ajungă mai aproape de Madelon, şi strigă:

— E şi ea moartă?

— Cine?

— Dama de companie.

— Nu e moartă. Trăieşte. Locuieşte la Thionville, la domnul...

Restul se pierdu în zgomotul roţilor.

— Slavă Domnului, trăieşte! exclamă Schneffke, oprindu-se. N-am pierdut-o. A fost un semn al Destinului, poate, c-am pierdut şi trenul acesta.

Cufundat în gânduri, o luă înapoi pe peron! Văzu bastista

pe jos, o ridică şi o vârî în buzunar. Ce să facă acum? Trenul următor pleca abia la nouă seara. Schneffke hotărî să folosească aceste cinci ore pentru cercetări. Străbătu stradă după stradă, intră în toate cârciumile, se duse la locul catastrofei, unde se mai aflau oameni, dar nu izbuti să dea de vreo urmă a celei căutate.

Se apropia ora trenului. Mai erau doar treisprezece minute. O luă spre gară şi trecu prin strada pe care locuia Fritz Schneeberg. Două femei îi ieşiră înainte şi... una din ele era „ea”.

Hieronymus alergă şi îşi scoase pălăria.

— Mii de mulţumiri Cerului, domnişoară! Am auzit că sunteţi printre cadavre şi, de durere...

Îşi întrerupse vorba uluit. Ea îl privise ca şi cum nu l-ar fi cunoscut şi intră cu însoţitoarea într-o casă.

Ce înseamnă asta? se întrebă Schneffke. Se înşelase oare? Nu era dama lui de companie?

Casa cu pricina avea două uşi; afară de intrarea propriu-zisă, mai era o uşă de sticlă pe care se putea citi „Farmacie”. Aceasta era deschisă şi îndărătul ei stătea un om mărunţel care observase scena. Schneffke îl salută şi întrebă:

— Le cunoşti pe cele două doamne, scumpule?

— Da, răspunse cel întrebat, uitându-se curios la bondoc.

— Cine sunt?

— Hm! spuse celălalt, frecându-şi spatele de uşă.

— Păi ziceai că le cunoşti?

— Le cunosc, fireşte. Dar... vreţi să cumpăraţi ceva?

— N-am nevoie de nimic.

— Atunci noapte bună.

Întră înăuntru şi vru să închidă uşa, dar Schneffke interveni repede. Îşi dădu seama că e mai bine să cumpere un fleac şi să afle ceva, astfel că intră în farmacie.

— Cu ce vă pot servi?

— Nişte plasture şi, pe lângă asta, informaţia cerută.

— De câţi bani?

— Cinzeci de centime.

În timp ce i se împacheta plasturele, pictorul întrebă:

— Cine locuieşte aici?

— Doctorul Bertrand.

— Şi mai cine?

— Eu şi culegătorul de plante Schneeberg.

— Şi chiar le cunoşti pe cele două femei?

— Da. Poftim plasturele. Îl puneţi pe locul bolnav şi-l lăsaţi să stea acolo. Când se vindecă, cade singur jos.

— Bun. Cine era aia blondă?

— Mai doriţi ceva?

— Astăzi nu.

— Atunci vă salut. Noapte bună, domnule.

— Stai c-am uitat. Dă-mi şi o sută cincizeci de grame de vaselină boricată.

— Imediat.

— Ce-i cu dama blondă?

— E la noi în vizită.

— Cum o cheamă?

— Miss de Lissa.

— Asta-i cu neputinţă.

— Altfel nu ştiu, credeţi-mă. Poftim vaselina. Puneţi câte puţin şi se vindecă.

— Ştiu, ştiu. Unde-i coniţa?

— Mai doriţi ceva?

— Ei, drace! Îţi închipui cumva c-o să-ţi cumpăr toată farmacia?

— Asta nu, dar n-am voie să stau de vorbă decât în interes de afaceri. Aşa mi-a poruncit stăpânul.

— Bine! Dă-mi şi o pungă de limbricariţă. Dar spune-mi cu ocazia asta şi cine e coniţa?

— O englezoaică.

— Nici asta nu se poate. Cine e cealaltă doamnă?

— Doamna doctor Bertrand.

— Blonda a fost în trenul care a deraiat?

— Da. Poftim limbricariţă. Să luaţi câte trei linguriţe deodată. E mai bine însă să luaţi înainte şi una de ulei de ricin şi după aceea o fiertură de frunze de muştar.

— Aşa voi face! Cât rămâne aici doamna aceea?

— Asta nu mai ştiu. Mai doriţi ceva?

— Acum nu mai doresc nimic.

— Face în total doi franci şi optzeci de centime.

— Scumpe informaţii! Dar nici n-am nevoie de otrăvurile dumitale.

Schneffke plăti, iar asistentul luă banii şi întrebă:

— Atunci de ce le-aţi cerut?

— Numai ca să pot sta de vorbă cu dumneata.

— Aşa! Dacă n-aveţi nevoie de ele, atunci vi le cumpăr înapoi cu cincizeci de centime.

Schneffke căscă gura şi se holbă o clipă la individ.

— Omule, eşti dat dracului! zise el. Dac-aş şti că te foloseşti sigur de toate otrăvurile astea, aş face afacerea cu tine. Dar poate vine vremea să am şi eu nevoie de bunătăţile acestea. Noapte bună, stimabile.

Plecă, şi asta fu norocul lui. căci ajunse tocmai la timp ca să mai prindă trenul. Peste o jumătate de minut acesta se puse în mişcare.

Se întinse pe canapea şi dormi până la Metz. Se duse la un hotel, unde rămase peste noapte, iar a doua zi se interesă cum putea ajunge la Etain. Diligenţa plecase şi portarul îi spuse că cel mai nimerit ar fi s-o ia pe jos într-acolo, căci nu era departe şi priveliştile erau minunate.

Schneffke găsi propunerea bună. Îşi cumpără o mapă nouă, mai mică, şi un scaun de campanie, şi astfel porni la drum. Sosi seara, târziu, la Etain, mort de oboseală, şi se duse imediat să se culce.

La locul catastrofei, Fritz îşi făcu depoziţia în faţa comisiei de anchetă, apoi plecă împreună cu doamnele în oraş. În gară, Emma se despărţi de ceilalţi, ca să se ducă la doctorul Bertrand, care-şi anunţase soţia printr-un sol de sosirea unui oaspete.

Fritz aşteptă cu Nanon şi Madelon până sosi trenul următor de la Trier. Urcară într-un compartiment de clasa a doua, unde văzură pe o canapea o batistă cu pătrăţele roşii şi galbene.

— Cunosc batista asta, spuse Madelon.

— A cui e?

— A domnului Hieronymus Aurelius Schneffke, despre care ţi-am povestit. A venit cu trenul acesta şi a coborât aici. Numai de nu l-ar pierde şi pe acesta.

Şi aşa se şi întâmplă; Madelon trebui să-i azvârle batista pe fereastră.

— Trebuie să-l văd şi eu pe individul ăsta, spuse Fritz, aruncând o privire peste umărul fetei. Ah, cred că l-am mai întâlnit, zise el apoi.

— Zău? Nu-i aşa că e adorabil?

— Da, da. Cred însă că nu e atât de prostănac cum arată. Îi place s-o facă pe prostul.

— Unde l-ai cunoscut? întrebă Nanon.

Ea nu trebuia să ştie încă cine şi de unde era Fritz. De aceea, întrebarea îl puse oarecum în încurcătură, însă se pricepu să se descurce repede.

— Am dat de el în cursul anilor mei de vagabondaj. Se afla atunci în voiaj de studii.

Ajunseră la Metz pe la şase seara. Fritz făcu rost de o trăsură pentru Etain şi, deoarece fetele aveau ceva bagaj, el se văzu nevoit să urce pe capră, lângă birjar.

Încă înainte de miezul nopţii, ajunseră la ţintă şi luară camere la cel mai bun hotel din localitate.

— În sfârşit, suntem singure! spuse Madelon, după ce Fritz

se duse în odaia lui. Acum putem vorbi netulburate.

— Oh, nu trebuie s-avem taine faţă de domnul Schneeberg, replică Nanon.

— Crezi? îi acorzi deci toată încrederea ta?

Nanon se roşi puţin şi răspunse:

— Da, căci o merită pe deplin.

— Dar cine e, de fapt?

— Un copil orfan, la fel ca noi. Ţi-am dat despre el unele ştiri, pe care le voi completa acum.

Ea povesti amănunţit ce ştia despre dânsul şi cum îl întâlnise. Totuşi, nu fu faţă de soră-sa tot atât de sinceră ca şi faţă de prietena ei Marion.

— Ciudat! zise Madelon. Acum câteva zile am cunoscut un bărbat care seamănă aidoma cu acest Fritz.

— Şi eu. Ce coincidenţă!

— Cine era?

— Un pictor, pe nume Haller, care a stat o zi la noi la Ortry.

— Ţi-a plăcut acel om? întrebă Madelon, îngândurată.

— Da.

— Află că e acela de care pomeneam eu.

— Cum? Haller e acum la Berlin?

— Da. Însă nu e pictor, ci ofiţer francez.

— Ce tot spui?

— Da, ofiţer. Franţa se află în pragul unui război cu Germania, de aceea trimite oameni la noi să iscodească.

— Nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva.

— Mie îmi părea rău de el. Locuieşte în aceeaşi casă cu mine. L-am primit prietenos şi cu încredere şi, după cât se pare, situaţia mea şi a ta nu-i este străină. Pomenea de nişte lămuriri pe care mi le va da la înapoiere… Nu ştiu ce să cred. Trebuie să aşteptăm cu răbdare. Eu mi-am pus oarecare speranţe în ziua de mâine.

— Eu, deloc.

— Pentru ce? Nu mă pot împăca cu gândul că tatăl nostru adoptiv să nu fi ştiut cine suntem. Iar înainte de moarte i-o fi spus fiului său.

— Şi crezi că acesta ne va împărtăşi taina?

— Da.

— Ba n-o va face. Pe Charles Berteu îl cunosc eu mai bine ca tine.

— E drept c-a fost întotdeauna un om posac şi scump la vorbă, dar nu ne-a făcut nici un rău....

— Până la despărţirea noastră, nu. Tu ţi-ai găsit slujbă înaintea mea, iar eu am rămas la castelul Malineau. Ţi-aduci aminte că-mi făcea curte?

— Da.

— Ei bine, după plecarea ta a mers şi mai departe, făcându-mi chiar declaraţii de dragoste.

— N-aş fi crezut asta despre el.

— Am plecat apoi la Ortry şi de acolo în călătorie cu Marion. Scurt timp după ce m-am înapoiat, am primit o scrisoare de la el, prin care îmi spunea că mă va vizita curând, ca să stea de vorbă cu mine. N-aş îndrăzni să mă duc la el, dacă n-aş avea un însoţitor pe care să mă pot bizui.

— Cine e?

— Fritz Schneeberg, culegătorul de plante. Nu m-aş duce la înmormântare, dacă nu l-aş avea pe el lângă mine.

— Vrei să-l iei pe Schneeberg cu tine la castel?

— Nu.

— Atunci cum să te ocrotească?

— Trebuie să las asta în grija lui. Cel mai bun lucru e să vorbesc deschis cu dânsul, şi chiar în seara asta.

— În seara asta încă? Ce-ţi dă în gând! După miezul nopţii? O fată singură cu un bărbat la hotel?

— Nu-i nici un pericol, dragă Madelon. Domnul Schneeberg acesta e atât de bun, atât de cinstit şi modest, încât n-ar fi în stare să rostească un cuvânt care m-ar răni.

Madelon nu putu trăda secretul că acest domn Schneeberg era din Berlin, şi încă de la ulani. De aceea zise:

— Fă ce crezi mai bine. Tu îl cunoşti doar, nu ca mine.

— Atunci mă duc la el. Cine ştie dacă am timp mâine să stau de vorbă cu dânsul între patru ochi.

— Grăbeşte-te, deci! Eu vreau să dorm, căci sunt tare obosită.

Fritz stătea la fereastra deschisă, privind afară, când auzi bătăi în uşă. Se întoarse surprins şi strigă:

— Intră!

— Nu dormi? întrebă Nanon, crăpând puţin uşa.

— Oh, dumneata! Nu m-am culcat încă, domnişoară Nanon. Intră, te rog, şi ia loc!

Ea se aşeză pe canapea; el închise fereastra şi-şi trase un scaun mai aproape.

— Ai dat azi încă o dovadă de vitejie şi curaj salvând-o de la moarte pe Madelon, zise ea. Cum să te răsplătim pentru asta, domnule Schneeberg?

— Domnişoară Nanon, răspunse el, aş vrea să-ţi pot face în fiecare zi câte un serviciu. Mă simt fericit dacă eşti mulţumită de mine.

— Iar acum vin iar să te rog să-mi faci un serviciu, care cred însă că-ţi va fi neplăcut.

— La ce te gândeşti? Orice serviciu pe care ţi-l pot face, mă bucură.

— Mulţumesc, domnule Schneeberg. Voi fi o dată sinceră de tot faţă de dumneata. Află că există un om pe care nu-l pot suferi şi care vrea să mă silească să-i devin soţie.

Chipul lui Fritz se întunecă.

— Pe ăla l-aş sfătui să bage de seamă, duduie Nanon. În chestii dintr-astea eu nu ştiu de glumă.

— Şi, din nenorocire, urmă ea, e tocmai acela la care mă voi afla mâine.

— Pot să ştiu cine e, duduie?

— Fiul mortului.

— Aşadar, fratele dumitale vitreg!

— Da.

Ea îi povesti că acesta îi scrisese, comunicându-i intenţia de a o căuta la Ortry.

— Acum gândeşte-te, adăugă ea, că mâine va trebui să fiu toată ziua cu el!

— Când va avea loc înmormântarea?

— La trei după-amiază.

— Atunci ai timp să soseşti doar cu câteva minute mai devreme.

— Ca fiică adoptivă? Trebuie să ajung mai devreme. Oamenii vor afla că am ezitat să venim, deşi eram prin preajmă.

— Dar vor mai fi cu siguranţă şi alţi invitaţi.

— Foarte mulţi.

— Atunci nu ai de ce te teme.

— Nu spune asta! Cu siguranţă va găsi ocazia să-mi vorbească între patru ochi.

— ŞI asta ţi-e frică?

— Ziua, nu.

— Rămâi şi seara acolo?

— Da. Însă nu chiar până târziu. Nu vom putea pleca până după praznic.

— Cât e de aici până la castelul Malineau?

— Un ceas şi jumătate.

— E izolat castelul?

— La zece minute de el se află în pădure o pulberărie veche, iar de partea cealaltă, la aceeaşi distanţă, se află satul, care aparţine de castel.

— Cum îi zice satului?

— Tot Malineau. Treci printr-însul, dacă mergi de aici la castel.

— E vreun han acolo?

— Nu, în schimb se află o cârciumă unde-s şi odăi de dormit.

— Cum vrei să mergi mâine de aici la castel?

— Pe jos. Cineva ne-ar putea duce micul bagaj de care avem nevoie acolo.

— Te rog să procedezi altfel. Luaţi de aici o trăsură pentru toată ziua şi plecaţi de-a dreptul la castel. După ce-aţi coborât, vizitiul se duce la cârciumă şi aşteaptă acolo până trimiţi pe cineva după el să vă ia şi să vă ducă la Etain. Trăsura care ne-a adus la Metz rămâne aici, să se odihnească puţin caii.

— Şi pleci şi dumneata?

— Nu, n-am să fac asta. Eu voi fi acolo cu mult înaintea dumneavoastră, fără să bage cineva de seamă, şi vei fi toată ziua sub ocrotirea mea.

— Atunci sunt liniştită. Şi deoarece eşti atât de bun şi prietenos cu mine, vreau să-ţi împărtăşesc şi dumitale speranţa pe care o avem pentru mâine. Nutrim credinţa că tatăl nostru adoptiv ştia despre taina originii noastre şi că a împărtăşit-o înainte de moarte fiului său.

— Şi crezi că el v-o va destăinui mâine?

— Da. Dumneata ce părere ai?

— Ca să fiu sincer, trebuie să-ţi spun că nu veţi afla nimic.

— Dar ce-i poate folosi lui taina?

— Mult, foarte mult.

— Nu prea văd.

— Pentru că nu cunoşti această taină. Un lucru e sigur: în mâna lui ea este o armă împotriva dumitale, şi cred că se va folosi de ea, ca să-ţi înfrângă împotrivirea de până acum faţă de stăruinţele sale.

— Nu va izbuti.

— Asta nu se poate şti. Ce te faci dacă-ţi făgăduieşte cine ştie ce bogăţii? Se poate ca tatăl dumitale să fi fost bogat.

— Posibil, căci mama a avut multe lucruri de preţ, pe care

a fost nevoită să le vândă încetul cu încetul.

— Ei, vezi? Şi iată că acest Charles Berteu îţi pretinde mâna. Dacă spui „da”, îţi dezvăluie taina originii şi devii bogată. Dacă însă îl refuzi, nu-ţi împărtăşeşte nimic şi rămâi săracă.

— În cazul acesta prefer să rămân săracă.

— Dar nu trebuie să ţii seamă şi de Madelon?

— Madelon va prefera să rămână săracă, decât să mă ştie nenorocită.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze. Acum încă ceva: unde locuieşte acest Charles Berteu? Chiar la castel?

— Nu, ci într-o clădire alăturată, destinată administratorului.

— E mare clădirea?

— Are două ferestre în faţă şi patru în spate.

— Câte etaje?

— Parter şi etaj.

— Obloane sunt?

— Numai la parter.

— Paratrăsnet?

— Da.

— Balcon?

— Nu, în schimb o verandă care duce de jur-împrejurul clădirii şi de care atârnă viţă de vie.

— Şi asta urcă până la etaj? Aşadar, această casă e izolată şi n-are grădină?

— Exact. Dar de ce întrebi despre toate acestea?

— Din prevedere, fără vreun plan anume. La ce oră vrei să pleci mâine?

— În cursul dimineţii.

— Atunci voi îngriji de trăsură.

Nanon se ridică şi zise:

— Ştiam eu că vei face pentru noi mai mult decât te puteam ruga. Din ceas în ceas creşte datoria noastră de

recunoştinţă faţă de dumneata, dragă domnule Schneeberg.

— Se zice că există unele fiinţe care nu-şi cunosc puterea, spuse el. Aşa e şi cu omul. Există oameni care posedă bogăţii nesfârşite, fără să bănuiască. Cunosc o tânără fată care e atât de bogată, încât fiecare privire prietenoasă a ochilor ei e făurită numai din diamante. Oare o astfel de privire nu face mai mult pentru mine decât ceea ce numeşti dumneata recunoştinţă?

Ea râse şi întrebă:

— Pot să ştiu cine e această zeiţă?

— Chiar dumneata, domnişoară Nanon.

— Atunci te voi răsplăti de azi înainte numai cu priviri de diamant. Noapte bună, domnule Schneeberg.

Cu aceasta, ea părăsi încăperea. Fritz rămase uimit de brusca ei dispoziţie, dar se simţea totuşi fericit.

7. În pulberărie

Castelul Malineau fusese distrus de foc pe la sfârşitul veacului al XVIII-lea şi fusese reclădit de stăpânul de atunci într-un stil mai frumos şi extins ca suprafaţă.

Proprietarul n-a vrut ca un inferior să locuiască sub acelaşi acoperiş cu dânsul, de aceea a despărţit locuinţa administratorului de clădirea principală.

Căsuţa era întocmai aşa cum o descrisese Nanon şi tot ce mai poate fi adăugat e că avea un acoperiş drept, la fel ca şi castelul.

Într-o odaie cu două ferestre a acelei clădiri locuia Charles Berteu, fiul administratorului decedat. Era un om de vreo douăzeci şi şase de ani. Fără a fi înalt, era gras şi vânjos. Un cap mare, o ceafă groasă şi ochi mici, ficşi, făceau o impresie de putere trupească, dar de inferioritate spirituală.

Avea înaintea sa o condică şi mormăia indispus în faţa cifrelor.

O femeie în doliu intră. Era mărunţică dar osoasă, ştirbă, iar pielea galbenă făcea chipul ei neplăcut.

— Ei, Charles, zise ea, cât vin?

— Iarăşi afurisitul acela de vin? se răsti el. N-avem nici o sticlă.

— Dar dincolo, în pivniţa boierească?

— Păi, de un ceas tot socotesc cât putem lua şi câţi 3 se pot face din 5, dar e al naibii de greu.

— Faci socoteala mai târziu. Azi nu e timp de asta.

— Dar dacă ne vin boierii pe cap şi condicile nu-s în regulă?

— Lasă că nu se întâmplă asta.

— Oho! Generalul a scris că va veni peste patru săptămâni. În privinţa asta nimic de zis. Dar iată că am fost

nevoiţi să dăm de veste despre moartea tatei şi ne putem aştepta să vină mai curând să cerceteze condicile şi tot ce mai e de cercetat.

— Nici asta n-o să ne pună în încurcătură. Generalul nici nu bănuieşte că tata ţinea două rânduri de scripte, unul pentru el şi altul pentru boieri.

— Tocmai asta e ceea ce-mi dă bătaie de cap. Tata era priceput în asemenea treburi; dar pentru că mie nu-mi explica decât pe jumătate, îmi vine greu acum. Atât am putut deduce, că n-a făcut economii.

Femeia scoase un oftat.

— Bogaţi nu suntem, spuse ea.

— Deloc chiar. Înainte să vină generalul, trebuie să punem nouă sute de franci în casă. De unde-i luăm?

— Cred că bătrânul căpitan...

— Ei da, comanda aceea de pulbere va aduce bani, dar şi asta înseamnă că sapi o groapă mai mare ca să umpli una mai mică.

— Eu altfel îmi închipuiam totul. Ar fi trebuit să avem sacii în căruţă la moartea tatei.

— Asta era şi intenţia lui, dar afurisitele alea de acte de naştere şi certificate de botez! Unde Dumnezeu s-or fi aflând?

— Nu le mai găsim, după ce am răsturnat până acum totul cu josul în sus.

— Dar se aflau într-adevăr aici?

— Da. Mama celor două fete le-a păstrat ea însăşi, şi încă într-un loc sigur.

— Tata cunoştea locul?

— Fireşte.

— Ştia şi care e numele adevărat al celor două fete?

— Ştia totul.

— Cu atât mai rău că a murit înainte de a fi putut să ne destăinuie ceva.

— Ce n-am fi putut căpăta pentru hârtiile acelea! Fără

îndoială, sume mari! zise femeia.

— Prostii! spuse fiul. Tu ai fi vândut documentele celor două fete? Asta ar mai fi lipsit! Nu, totul pentru noi.

— Şi acum n-ai nimic.

— Ei, aş! Actele vor fi găsite mai curând sau mai târziu; principalul lucru sunt fetele. Eu mă însor cu Nanon şi astfel sunt sigur de moştenire.

— De mult tot vrei tu să te însori cu ea, dar vezi că dânsa n-a zis încă „da”.

— Ţine-ţi gura! Va trebui totuşi să mă ia.

— Eu nu cred.

— Ţi-o voi dovedi. Dacă nu ar fi intervenit moartea tatei, aş fi plecat acum la Ortry, mai ales că tot trebuia să mă duc pentru livrarea pulberii. Bătrânul m-ar fi ajutat, căci nu-i poate fi decât plăcut faptul că Nanon pleacă de lângă baroană, care are în ea un sprijin. Dar pentru că tata a murit, voi proceda altfel. Astăzi trebuie să se hotărască.

— Fii cu băgare de seamă, Charles!

— Cine a fost găsit bun să stea alături de şeful franctirorilor, nu poate fi un oarecare.

— Şi când va fi soţia ta, ce se va întâmpla?

— Atunci vom răsturna casa cu susul în jos, ca să găsim hârtiile. Ia ascultă!

Se auzea huruitul unei trăsuri şi tropote de cai.

— Cine-o fi? întrebă mama.

— Du-te jos şi vezi!

— Dacă o fi ea, nu vrei s-o întâmpini tu?

— Nu. Asta nu se potriveşte cu rolul meu. Ea e copila adoptivă, pe când eu sunt fiul adevărat. Dânsa trebuie să vină la mine să mă salute.

Femeia ieşi şi, după puţin timp, se auziră de jos glasuri limpezi de fete. Paşii se apropiară, văduva deschise uşa şi zise:

— Uite o surpriză, au venit amândouă.

Charles se întoarse repede şi le văzu pe Nanon şi Madelon. Fruntea i se încruntă. Nu era ce vroia dânsul. Madelon îi stătea în drum.

Se ridică şi întinse mâna spre cele două fete.

— Fiţi bine venite! le zise. La Nanon mă aşteptam, la tine însă nu, Madelon. Cum ai ajuns aici de la Berlin?

— Nanon mi-a telegrafiat şi am plecat îndată, răspunse Madelon.

— V-aţi fi putut lipsi, tu de telegrafiat, şi tu de venit.

— Nu de dragul tău am făcut asta, spuse Nanon. Am ţinut să ne revedem noi două.

— Ai căpătat gură mare, fetiţo! Ei, duceţi-vă jos. Eu am de lucru şi jos e treabă pentru voi. Mama o să vă arate ce trebuie făcut.

Ele dădură să plece, dar dânsul le opri:

— Ia staţi! Aţi venit cu o trăsură?

— Da, răspunse Nanon.

— A cui e?

— A unui birjar din Etain.

— Se înapoiază imediat?

— Nu. Aşteaptă până diseară la cârciumă.

— Ce, vreţi să şi plecaţi diseară? Asta nu merge. Veţi rămâne mai mult timp aici.

— Nu putem. Concediul nostru e atât de scurt, încât trebuie să ne întoarcem chiar azi.

— Aşa. Şi zici că birjarul rămâne la cârciumă? Dar cine-l plăteşte?

— Noi.

— Bine. Puteţi pleca.

Ele se retraseră, iar el continuă să facă socotelile. După câtva timp ceru mamei sale s-o trimită pe Nanon la el.

— Vrei s-o întrebi acum dacă-şi dă consimţământul? Se va opune.

— Aşteaptă.

— Pare că a devenit alt om, mult mai dură, mai sigură pe ea, mai înţeleaptă.

— Şi eu m-am schimbat. Să vedem cine va învinge.

Bătrâna plecă.

Nu trecu mult şi fata intră. Ea ştia despre ce e vorba, dar nu păru deloc stingherită sau înfricoşată.

Berteu stătea pe sofa şi arătă un loc, alături de el.

— Mulţumesc! răspunse ea. Problemele uşoare obişnuiesc să le rezolv stând în picioare.

— Îţi închipui că e vorba de o chestiune atât de uşoară? Atunci să ştii că te înşeli. Dimpotrivă, e una foarte serioasă şi importantă. Ia loc, deci!

Ea se aşeză pe un scaun, departe de el. Charles încruntă fruntea şi o măsură pe fată din cap până-n picioare.

— Ce e drept, e drept! zise dânsul. Te-ai făcut fată frumoasă.

— Da, aşa e, răspunse ea.

— Măi să fii! exclamă el. Aşadar, eşti convinsă de valoarea ta?

— La fel ca tu de a ta.

— Bun, atunci ne potrivim. Două persoane foarte valoroase.

— Eu n-am văzut la tine nici un fel de valoare.

— Lasă c-o să vezi. La suprafaţă se vede numai piatra, dar ca să dai de diamante trebuie să sapi.

— Eu n-am chef de săpat. Mi se oferă destule diamante gata şlefuite.

— Pe toţi dracii! Eşti o pisică primejdioasă. Să nu ne pierdem vremea cu vorbe zadarnice, căci tot n-ajungem la nimic. Să venim la afacere de-a dreptul: vreau să mă însor cu tine.

— Îmi închipuiam. Dar vezi că eu n-am nici un chef.

— Ai vorbit foarte deschis. Sper că şi pe viitor vei rămâne la fel de sinceră, ca să ajungem mai repede la un rezultat. Ai

cumva deja un logodnic?

— Nu. De fapt nu-s obligată să-ţi răspund, dar o fac totuşi, ca să ajungem mai curând la capăt.

— De ce nu mă vrei, deci?

— Pentru că nu te socot bărbatul cu care aş putea fi fericită.

— Vezi că uneori omul se înşală. Ştii tu ce-a făcut tatăl meu pentru voi două?

— Ni s-a spus asta adesea, aşa că întrebarea e de prisos. Ştiu totul pe de rost.

— Ar trebui să fii recunoscătoare.

— Nu văd nici un motiv pentru asta. Mama şi-a vândut bijuteriile şi tot ce avea, ca să vă plătească. Bănuiesc chiar că a depus la voi o sumă pe care aţi ascuns-o.

— De necrezut! Dar ar fi totuşi bine să-ţi ţii gura.

— N-am de ce să mă tem, şi cu atât mai puţin de tine.

— Să lăsăm asta! Care vasăzică, nu te căsătoreşti cu mine nici din dragoste, nici din recunoştinţă. Dar cum stăm cu logica? O legătură atât de inteligent pusă la cale...

— Mulţumesc.

— Voi nu vă cunoaşteţi numele adevărat...

— Îl cunoşti tu cumva?

— Hm!

— Dă-mi un răspuns precis!

— Dacă devii soţia mea vă dau numele, hârtiile şi prin asta putinţa de a intra în posesia moştenirii.

— Ah, vrei să moşteneşti prin mine?

— Fireşte. Nu neg deloc asta.

— Dovedeşte-mi întâi că eşti în posesia hârtiilor noastre!

— Nu mă crezi?

— Te ştiu mincinos.

— Nu te-aş escroca pe tine.

— Scuteşte-mă! Arată-mi documentele!

— Nici nu-mi dă prin gând.

— Atunci nu mai avem ce vorbi.

Se ridică şi părăsi repede camera, în vreme ce dânsul încleşta pumnii şi scrâşni:

„Asta mi-o vei plăti. Va trebuie să fii a mea, fie şi numai pentru a mă răzbuna pe îngâmfarea ta.”

După ce sicriul fu coborât în groapă, rudele şi cunoscuţii se înapoiară la castel, unde avea loc praznicul tradiţional.

Ca fiice adoptive ale răposatului, Nanon şi Madelon aveau îndatorirea să servească oaspeţii.

După întoarcerea de la cimitir, Charles Berteu se duse la vizitiul său, care era un om de aceeaşi teapă ca stăpânul. Făcuseră adesea împreună unele lucruri nu prea curate.

— L-ai văzut pe vizitiul acela care le-a adus pe cele două surori? întrebă Berteu.

— Nu.

— Atunci du-te la cârciumă, unde a tras, şi te uită la toate: cai, trăsură, vizitiu, îmbrăcămintea sa, în sfârşit: totul.

— Pentru ce? E vorba de vreo lovitură?

— Da, o lovitură şi douăzeci de franci pentru tine.

— Atunci sunt gata.

— Vreau să ştiu dacă ai putea trece seara drept acel vizitiu, trăsura noastră să fie luată drept a lui, şi aşa mai departe.

— Aha! Pricep! Se va face! Dar v-aş ruga, conaşule, să-mi daţi câţiva franci înainte, căci trebuie să iau un păhărel la cârciumă, ca să pot vedea ce e de văzut.

Vârî în buzunar banii pe care-i primi şi porni spre cârciumă.

Acolo, printre puţinii clienţi, se afla şi Fritz. Venise pe jos, dăduse târcoale castelului, şi acum, după ce băuse ceva, vroia să se ducă să vadă pulberăria despre care pomenise Nanon.

El băgă de seamă că noul venit se uită cu prea mare atenţie la vizitiul protejatei sale, zăbovi apoi câtva timp în

grajd, după aceea examină trăsura aflată în faţa uşii.

Asta îl făcu să intre la bănuială. Când individul luă iar loc în cârciumă, Fritz se aşeză la masa lui, ciocni cu dânsul un pahar şi-l atrase într-o discuţie din care află că era vizitiul lui Charles Berteu.

Culegătorul de plante îşi zise că aici se punea ceva la cale, vreo lovitură care privea trăsura. Credea că iscoada se va înapoia curând la castel, dar nu se întâmplă aşa. Dimpotrivă, se aşeză lângă ceilalţi clienţi şi începu să joace cărţi cu ei.

Fritz începu să se plictisească şi se ridică, pentru a da puţin târcoale împrejurimilor. Era încredinţat că dacă se va produce ceva împotriva celor două surori, asta se va întâmpla numai către seară.

În inima pădurii descoperi pulberăria. O potecă destul de lată o lega de castel. În ziua aceea nu se lucra, datorită înmormântării administratorului.

Începu să se întunece şi Fritz se înapoie la cârciumă. Îl mai găsi acolo pe vizitiu, dar acesta plecă curând. Fritz îl urmă până la castel. Se îngrijise de câteva unelte, pentru cazul când va avea nevoie.

Vizitiul se făcu nevăzut şi Fritz porni în recunoaştere. Se caţără de-a lungul stâlpilor verandei şi ajunse pe o platformă acoperită cu tablă, de unde se puteau vedea toate ferestrele etajului.

Cu multă băgare de seamă se târî de la o fereastră la alta, de jur-împrejur. Printre oaspeţii adunaţi la praznic le văzu pe cele două surori. Aruncă o privire în toate odăile luminate şi o recunoscu pe aceea a lui Charles Berteu.

Acesta se afla împreună cu oaspeţii. Atâta vreme cât era acolo, nu era nimic de temut.

Abia după o bucată bună de vreme Charles se ridică şi ieşi afară. Fritz se aplecă şi începu să se târască pe verandă până la odaia pe care o socotea a lui Berteu. Abia ajunse acolo, că auzi prin fereastra deschisă:

— Mathieu!

— Da, conaşule! răspunse cineva din locuinţa vizitiului.

— Vino sus!

Vizitiul veni şi Fritz putu vedea şi auzi totul.

— Ei, ai deschis ochii? întrebă Berteu.

— Şi încă cum! Cu cât eşti plătit mai bine, cu atât poţi vedea mai lămurit.

— Cum e trăsura?

— De, una mijlocie, cam ca a noastră.

— Caii?

— Doi murgi, cum avem şi noi.

— Vizitiul?

— De statura mea, înalt şi voinic.

— Crezi deci că la adăpostul întunericului ar fi cu putinţă să schimbi trăsura noastră cu cealaltă?

— Cu siguranţă. Numai c-ar trebui să ne ferim de lumină.

— Asta se înţelege de la sine. Îţi închipui despre cine e vorba?

— Fireşte, de persoanele care au venit cu trăsura străină.

— Ai ghicit, pui de lele! E vorba de o festă pe care vreau s-o joc surorilor mele adoptive, dar despre care nu trebuie să bănuiască nimeni nimic. Şi acum, ascultă! Trebuie să-ţi spun că vreau să aflu de la cele două fete ceva ce ele nu vor să-mi comunice de bunăvoie. Trebuie să le silesc, deci. Dar asta se poate întâmpla numai provocându-le frică, fireşte fără să li se întâmple vreun rău. Pentru aceasta am nevoie de ajutorul tău. Surorile vor să plece astă-seară. Vor trimite după trăsură şi vor porni. În consecinţă, eu am plănuit să nu fie duse la oraş, ci într-un loc de unde să fie silite să se înapoieze aici. În felul acesta îmi impun voinţa de a le reţine mai mult timp la noi.

— Pricep. Trebuie să iau locul vizitiului lor?

— Da. Îndată ce văd că vor să plece, îţi dau de veste. Înhami şi duci trăsura într-un loc asupra căruia ne vom

înţelege. Surorile vor trimite în sat după trăsura lor. Omul însă nu va merge într-acolo, ci la tine.

— Şi eu trag aici, iar ele vor crede că sunt vizitiul lor. Va trebui să-mi iau mantaua aia veche, deoarece şi vizitiul lor are una la fel.

— Da. Fireşte că ridici gulerul şi bagi de seamă să nu stai în faţa luminii felinarului.

— Dar încotro s-o iau?

— La pulberărie. Azi nu e nimeni acolo.

— Dar aia e prea aproape. Nu s-ar putea zice că m-am rătăcit.

— Atunci n-ai decât să faci un ocol. După ce surorile se vor fi urcat, îmi iau rămas bun de la ele şi pornesc repede spre pulberărie. Îl iau cu mine pe prietenul Ribeau, ca să nu fiu prea singur. Când ajungi tu acolo, după ocolul făcut, dai de noi.

— Bun! Voi face în aşa fel ca şi cum nici n-aş şti unde mă aflu. Ciocănesc în uşă şi dumneavoastră deschideţi.

— Da. Poarta o vom lăsa deschisă, ca să poţi intra. O închidem după aceea la loc, ca fetele să n-o poată şterge. Fireşte că nu vom avea lumină când vă vom deschide, şi le vom duce pe cele două fete în biroul meu. Ele mă vor recunoaşte şi-ţi închipui surpriza lor.

— Şi eu ce fac?

— Tu aştepţi puţin, dragul meu, până-ţi voi da de ştire dacă plecăm cu tine acasă, ori mergem pe jos. În cazul al doilea, te întorci, fireşte, căci vom stropi gluma cu câteva sticluţe de vin pe care le luăm cu noi.

— Acum mai e vorba numai de locul unde trebuie să aştept cu trăsura.

— Pe drumul spre pulberărie. Acolo nu te vede nimeni. Fă deci treaba bine! Dar în nici un caz nu trebuie să le laşi pe fete să coboare înainte de a ajunge la destinaţie. E posibil ca ele să intre la bănuială, aşa că se cere să fii deştept.

— N-aveţi nici o grijă! răspunse Mathieu şi plecă.

Fritz socoti că auzise destul, astfel că se dădu jos de pe terasă şi se îndepărtă. Ajungând într-un loc unde nu putea fi văzut, se opri şi chibzui:

„Hm! Aş putea să zădărnicesc lovitura, fără să le pun în primejdie pe cele două fete. Dar de ce să-l las pe Berteu să scape atât de ieftin? Şi-apoi, pulberăria aceea veche mă cam ispiteşte, îmi face impresia că se poate afla ceva acolo. Şi vizitiul acesta merită şi el o răsplată, de altă natură decât aceea la care se aşteaptă. Da, voi cuteza! Două revolvere şi doi pumni vânjoşi sunt de ajuns ca să scap de Berteu şi de prietenul său Ribeau.”

Se întoarse la cârciuma din sat. Acolo îşi făcu rost de o lumânare şi-i spuse vizitiului că e trimis de cele două doamne, care-l roagă să le aştepte cu trăsura peste un ceas. Asta era o măsură de prevedere, pe care o luă pentru orice eventualitate, căci se putea ca planul său să ia o întorsătură nebănuită. Intră apoi în grajd şi căută câteva frânghioare pe care le vârî în buzunar.

Întorcându-se la castel, coti pe drumul care ducea la pulberărie şi unde urma să aştepte Mathieu. Acesta nu era încă acolo, însă nu dură mult şi Fritz auzi tropot de cai şi huruit de roţi.

Se afla într-un loc ceva mai larg al drumului, pentru că îşi spusese că aici vizitiul va întoarce în orice caz şi va aştepta. Aşa se şi întâmplă. Omul coborî de pe capră, priponi caii şi deschise portiera trăsurii, pentru a intra înăuntru, să se aşeze acolo.

Acesta era momentul potrivit. Fritz se apropie tiptil şi-l strânse atât de tare de beregată, încât nu mai putu scoate nici un geamăt, ci se prăbuşi la pământ, pierzându-şi cunoştinţa.

Fritz îl dezbrăcă de manta şi pălărie, le puse pe amândouă deocamdată de-o parte, apoi îl luă pe individ şi-l târî o bucată

în pădure. Acolo îl legă de un copac şi-i mai puse în gură propria batistă, ca să nu poate striga când se va trezi.

După ce fu gata cu toate acestea, se întoarse la trăsură, îşi puse mantaua, schimbă pălăria sa cu a celuilalt, dezlegă hamurile, luă biciul şi urcă pe capră.

Acum era gata şi aştepta trimisul care trebuia să-l cheme. După un sfert de oră acesta se ivi.

— Psst! spuse el, ajungând la trăsură.

— Da, răspunse Fritz. E timpul?

— Da, însă nu prea repede, căci din sat până acolo e mai mult decât de aici.

Fritz porni şi în curând opri în faţa uşii. Însă în aşa fel încât să nu se afle în lumină. Îşi ridicase gulerul şi îşi dăduse jos borul pălăriei, să nu i se vadă trăsăturile feţei.

Nanon şi Madelon ieşiră afară, însoţite de Berteu, de mama acestuia şi de câţiva oaspeţi. Îşi luară rămas bun şi urcară. Berteu se apropie de capră şi-i şopti vizitiului:

— Faci un ocol de cel puţin o jumătate de oră.

Fritz dădu din cap şi porni, fireşte, în direcţia satului. Cele două fete nu observară nimic. Cu puţin înainte de sat, trăsura opri şi ele văzură că vizitiul coborî de pe capră. Nanon deschise fereastra.

— Ce s-a întâmplat? De ce-ai oprit?

— Pentru că am de vorbit cu dumneavoastră.

Celor două li se făcu frică. Ce-ar putea să le spună omul ăsta?

— Urcaţi pe capră, spuse Madelon. Când vom ajunge în sat ne veţi face comunicarea!

— Nu, domnişoară Madelon! răspunse Fritz, de data aceasta nemaiprefăcându-şi vocea.

— Dumnezeule! exclamă Nanon, recunoscându-i glasul. Ăsta nu-i vizitiul nostru! Domnul Schneeberg!

— Da, chiar eu. Să n-aveţi nici o teamă!

— Slavă Domnului! Începuse să-mi fie frică. Dar unde e

vizitiul nostru?

— Vă aşteaptă în sat cu trăsura.

— Ah! Asta nu-i a lui?

— Nu. Trăsura pe care o vedeţi, împreună cu caii, aparţin scumpului dumneavoastră frate, Charles Berteu. Urma să fiţi răpite.

— Răpite?

— Da. Eu însă v-am făgăduit să veghez asupra dumneavoastră.

— Îţi mulţumim, domnule. Dar cum era să fim răpite?

— Vroiau să vă ducă la pulberărie, unde vă aşteaptă Berteu şi Ribeau.

Fritz le povesti tot ce aflase, ceea ce le făcu pe fete să se cutremure.

— Ce ticăloşie! zise Madelon. Să plecăm repede în sat.

— Vă temeţi într-adevăr atât de mult de aceşti doi oameni?

— Acum că eşti cu noi, nu ne mai temem.

— Asta îmi dă curajul să vă adresez o mare rugăminte.

— Vorbeşte, dragă domnule Schneeberg, zise Nanon.

— Vedeţi, eu n-aş vrea să plec spre sat, ci la pulberărie.

— Dumnezeule, la aceşti doi oameni? Pentru ce?

— Pentru ca să-i pedepsesc în faţa dumneavoastră. Şi, în afară de asta, am un motiv special să văd ce-i înăuntrul pulberăriei.

— Dar, domnule, ce pericol!

— Nicidecum! Sau nu aveţi încredere în mine?

— Cum poţi întreba aşa ceva? Pe dumneata se poate conta în orice situaţie.

— Mulţumesc! râse el jenat. Dar cu siguranţă nu v-aş lăsa pradă unei primejdii pe care n-aş putea s-o preîntâmpin.

— Tu ce spui de asta, Madelon?

— Eu aş vrea să le las o amintire ticăloşilor.

— Ai curajul deci să pleci într-acolo?

— Da, deoarece domnul Schneeberg ne asigură că ne va ocroti.

— Dar ce se va întâmpla acolo? Ce vom avea de făcut?

— Eu voi juca rolul vizitiului, zise Fritz. Trec pe la pulberărie şi fac în aşa fel ca şi cum ne-am fi rătăcit. Ni se va deschide pe întuneric, apoi se va închide poarta în urma noastră.

— Atunci suntem prizoniere.

— Tocmai asta vreau. Vă voi duce apoi în biroul fratelui dumneavoastră.

— Numai pe noi? Fără dumneata?

— Da. Însă veţi fi totuşi sub ocrotirea mea. Aţi ţinut vreodată vreun revolver în mână?

Fetele răspunseră afirmativ.

— Aici aveţi două. Luaţi-le, ca să vă folosiţi de ele în caz de nevoie. Împuşcaţi fără teamă, dacă vi se va face vreun rău. Iau asupra mea răspunderea.

— Să ucid un om? Niciodată! strigă Madelon, înfiorându-se.

— O, nu se va ajunge atât de departe. Când cei doi indivizi vor vedea armele îşi vor pierde curajul. Asemenea ticăloşi sunt de obicei laşi. Unde se află biroul? Aţi locuit aici. Trebuie să ştiţi.

— Opus holului. Deci nu vei fi în apropierea noastră.

— Nu vă fie teamă! Dacă veţi avea nevoie de mine voi fi acolo. Aveţi deci încredere în mine? Nimeni nu vă va mişca un fir de păr!

— Ei, atunci încuviinţez cu plăcere, pentru a le putea spune acestor doi cât îi dispreţuiesc. Nu mi se pare un risc prea mare, deoarece avem arme. Să pornim!

Fritz se întoarse pe drumul care ducea la pulberărie. Ajungând acolo, plesni din bici şi strigă, cu glas schimbat:

— Alo! Locuieşte cineva aici?

Trebui să mai repete o dată cuvintele, apoi se auzi

mişcare îndărătul porţii, aceasta fu puţin deschisă şi cineva întrebă:

— Cine-i?

— Ne-am rătăcit. Unde ne aflăm?

— V-aţi rătăcit? Şi încă cu o trăsură! Încotro vreţi să vă duceţi?

— La Etain.

— Şi de unde veniţi?

— De la castelul Malineau.

— Oho! Aţi luat-o prost. Dacă vreţi să coborâţi pentru un sfert de oră, o să mă aşez după aceea pe capră lângă dumneata şi o să vă duc pe drumul bun.

— Bun. Doamnele primesc.

— Ah, sunt doamne! Poftim, intraţi înăuntru cu trăsura! Din păcate n-avem lumină, dar le voi călăuzi pe coniţe.

Poarta fu larg deschisă şi, după ce Fritz îşi duse trăsura înăuntru, cineva o închise la loc.

Cele două fete coborâră şi imediat fură luate de mână şi trase printr-o uşă.

Fritz rămase deocamdată pe capră. Dar îndată ce nu mai auzi paşii celorlalţi, coborî, scoase lumânarea şi o aprinse. La lumina ei observă că poarta fusese închisă cu un zăvor de lemn, pe care-l putea îndepărta lesne.

Porni deci după ceilalţi. Străbătu încăperea propriu-zisă a pulberăriei şi auzi curând voci de bărbaţi şi de femei. Când ajunse la uşa îndărătul căreia se aflau persoanele, stinse lumânarea şi aşteptă.

Cei doi ticăloşi îşi închipuiseră că, după ce vor intra în odaie, fetele vor scoate ţipete de spaimă; ne putem închipui uimirea lor însă când cele două tinere se îndreptară liniştite spre canapeluţa aflată acolo şi luară loc. Astfel ele aveau în spate un perete, în dreapta un altul şi în faţă masa.

Berteu şi Ribeau priviră nedumeriţi unul la altul. În cele din urmă, cel dintâi zise:

— La asta nu m-aş fi aşteptat! Voi sunteţi? Dar ia spuneţi, cum v-aţi putut rătăci?

— Şi încă aici! adăugă Ribeau.

— Vina e în orice caz a vizitiului, răspunse Nanon.

— Ceea ce înseamnă că aţi angajat un om foarte prost.

— Sau că tu ne-ai pus pe capră un individ foarte dibaci.

Berteu izbucni în râs şi spuse:

— La ce am nega. Vroiam să vă mai avem aici câteva ceasuri, fetelor. Vă vom povesti cum am făcut asta. Dar să ne facem puţin comozi. Mai e loc destul şi pentru mine pe canapea. Sper să nu aveţi nimic împotrivă.

Vru să dea masa la o parte, dar cele două fete scoaseră revolverele şi Nanon zise:

— Poftim, cu condiţia să n-aveţi nici voi nimic împotrivă.

— Pe toţi dracii! izbucni Berteu.

— La asta nu v-aţi aşteptat, nu-i aşa? Luaţi aminte că vom culca la pământ pe acela care ne va atinge.

— Prostii! Daţi la o parte drăciile alea! De unde aveţi armele?

— În faţa unor oameni de teapa voastră trebuie să fii totdeauna pregătit.

— Dar trebuie să te şi pricepi să umbli cu arme de foc, observă Ribeau.

El părea să fie un bun gimnast, căci, făcând un pas spre masă şi aplecându-se repede, prinse cele două revolvere şi le smulse din mâinile slabe ale femeilor, care scoaseră ţipete de spaimă.

— Aşa! spuse Ribeau râzând. Acum suntem noi stăpânii situaţiei şi vă vom dicta condiţiile noastre.

— Încă nu! se auzi un glas îndărătul său.

Vru să se întoarcă, dar nu izbuti, căci un laţ căzu pe capul său şi-l trânti la pământ ca pe un butuc. Berteu se dădu înapoi: credea că-l are în faţă pe propriul său vizitiu.

— Ticălosule! strigă el. Ce-ţi dă în gând? Te alung ca...

Amuţi, căci avu soarta tovarăşului său. Şi abia acum Fritz îşi scoase mantaua şi pălăria.

— Aşa! zise el. Aceşti stimaţi domni nu vor scoate nici un cuvânt o bucată de vreme. Îmi cunosc eu mâna. Şi acum, ia să gustăm puţin din soiul acesta!

Destupă una din sticle, îşi turnă un pahar şi-l dădu pe gât. După aceea ridică revolverele, care căzuseră din mâna lui Ribeau.

— Ce bine c-ai venit! zise Nanon. Ne-am pomenit deodată fără arme. Ce facem acum?

— Să mai aşteptăm niţeluş.

Cu frânghiile ce le mai avea, îi legă pe cei doi şi-i aşeză în aşa fel, încât atunci când se vor trezi să nu poată vedea ce se întâmplă în odaie.

Deschise apoi biroul şi începu să-i cerceteze conţinutul. Chipul său exprima o satisfacţie din ce în ce mai mare. Madelon ştia că e sergent-major prusac, astfel că ea cunoştea motivul interesului său pentru hârtiile aflate acolo. Nanon însă n-avea nici o cunoştinţă despre asta, astfel că întrebă:

— Te interesează atât de mult fabricarea pulberii?

— Nu. În schimb documentele pe care le găsesc aici, da. Cunoşti semnătura aceasta?

El îi puse în faţă câteva scrisori.

— Ah, bătrânul căpitan! spuse ea.

— Şi astalaltă?

— Contele Rallion.

— Lucrurile acestea mă interesează atât de mult, încât aş dori să am o copie a lor. Nu voi pune răbdarea dumneavoastră prea mult la încercare.

Luă creionul şi hârtie şi începu să scrie.

Nanon se minună de comportamentul acestui culegător de plante. Era o situaţie ieşită din comun: acolo cei doi legaţi fedeleş, ce nu-şi reveniseră încă după urma loviturilor; aici cele două fete, care tocmai fuseseră salvate dintr-o mare

primejdie şi care îl priveau pe Fritz atât de liniştite, de parcă s-ar fi aflat în cea mai mare siguranţă. Când sfârşi, după câtva timp, acesta zise:

— Aşa, acum sunt gata şi putem porni.

Puse copia în buzunar şi hârtiile la locul lor. Tocmai vroia să-şi aprindă lumânarea, să poată stinge apoi lampa din cameră, când ciuli urechea.

— Bate cineva! zise Nanon.

— Ba sunt izbituri în toată puterea cuvântului, în poartă, răspunse Fritz. Şi ia auzi ce zarvă! Eu cred că suntem chiar asediaţi. Să fi izbutit vizitiul să se elibereze şi să-i aducă pe oaspeţi aici?

— Asta n-are ce să ne strice, zise Nanon. Să deschidem.

Dar Madelon îşi dădu seama de situaţie mai bine. Fritz se afla în cea mai mare primejdie.

— Să nu deschizi! se rugă ea.

— De ce nu?

— Îţi spun mai târziu.

— Bine! zise Fritz. Pentru dumneavoastră două primejdia e mai mică, dar dacă pun mâna pe mine, nu mă aşteaptă nimic bun. L-am legat pe vizitiu şi pe ăştia de aici i-am culcat la pământ.

— Asta e foarte prost! zise Madelon.

— Ce-i de făcut? Ciocăniturile şi strigătele se înteţesc din ce în ce mai mult.

— Haideţi! zise Fritz. Trebuie să vedem ce vor.

Lăsă acolo pălăria şi mantaua lui Mathieu, iar revolverele le puse în buzunar. Apoi le luă de mână pe fete şi le conduse la trăsură, pe întuneric. Afară se părea că-şi dau osteneală mulţi oameni să spargă poarta.

— Vom vedea noi dacă domnii aceştia vor izbuti să ne reţină, zise Fritz. Noroc că avem aici destul loc să întoarcem trăsura. Urcaţi, vă rog!

— Cred că e primejdios, spuse Nanon.

— Pentru dumneavoastră nu.

— Dar pentru dumneata?

— Nu mă tem. Aşa, acum staţi bine.

Apoi, adresându-se celor de afară:

— Cine-i acolo?

Se auziră multe glasuri. Întrebări, ameninţări, înjurături.

— Unde e domnul Berteu? întrebă cineva.

— În birou.

— Şi domnul Ribeau?

— Tot acolo.

— Dar străinul care m-a strâns de gât şi m-a legat?

— Acela sunt eu.

— Deschide, mizerabile!

— Imediat.

Fritz întorsese trăsura şi luă hăţurile în mână. Poarta se deschidea în afară. Din această cauză, oamenii nu izbutiră s-o deschidă cu forţa. În vreme ce dânşii izbeau în ea cu putere, nu puteau auzi că zăvorul de lemn era tras pe dinăuntru. În clipa următoare, Fritz se afla pe capră, cu biciul în mâna dreaptă, cu hăţurile şi un revolver în cea stângă. O plesnitură de bici şi caii porniră. Poarta se deschise brusc şi culcă la pământ pe câţiva din cei îngrămădiţi afară.

— Înapoi! Faceţi loc! strigă el.

Şase gloanţe de revolver detunară.

Caii speriaţi se ridicară în două picioare, dar el ştia să-i stăpânească. Încă vreo câteva bice şi trăsura zbură pe poartă, pornind în galop pe drumul din pădure.

— După el, după el! auzi Fritz îndărătul său.

Dar cine să ajungă caii! În galop aceştia o luară pe şoseaua ce ducea în sat şi opriră la cârciumă.

— Repede în cealaltă trăsură şi la drum! ordonă Fritz.

Aşa se şi întâmplă. Trăsura lui Berteu rămase acolo, după ce Fritz îşi luă pălăria pe care o ascunsese într-însa.

Nu era bine să rămână noaptea la Etain, de aceea

hotărâră să pornească mai departe, când ajunseră acolo. Vizitiul din Metz, cu care veniseră, trebui să înhame fără întârziere.

Tocmai încărcase bagajele şi Fritz stătea cu fetele lângă trăsură, luminaţi de un felinar, când deodată se deschise o fereastră deasupra sa şi un cap apăru, tocmai în clipa când Madelon dădea să pună piciorul în trăsură.

— Stai! Stai! se auzi de sus.

Fritz privi într-acolo.

— Aşteptaţi! mai zise persoana, apoi capul dispăru.

Gangul casei era luminat şi scara la fel. Pe aceasta venea în goană un omuleţ scund şi gras, înveşmântat într-o faţă de masă şi cu o pălărie calabreză pe cap. În graba lui, omul se încurcă cu picioarele în faţa de masă, îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli pe ultimele trepte.

Din această cauză cuvertura se desfăcu şi se putea vedea personajul care era numai în cămaşă şi indispensabili şi cu picioarele goale. Se ridică repede de jos, îşi puse pălăria pe cap şi se acoperi grabnic cu faţa de masă.

— Staţi! Aşteptaţi! Numai o clipă!

— De noi e vorba? întrebă Fritz.

— Fireşte. Eu sunt Hieronymus Aurelius Schneffke, pictor de profesie. Sunt cu duduile; îmi îngăduiţi să schimb o vorbă cu una din ele?

— Cu plăcere, numai dacă duduile n-au nimic împotrivă.

Hieronymus se apropie de portieră, unde stătea Madelon.

— Stimată duduie, zise el, mi-aş permite să vă întreb ceva.

— Cu plăcere, întreabă!

— E într-adevăr englezoaică?

— Cine?

— Ei, dama de companie.

— Ah, aşa! râse fata. Da, e englezoaică.

Împrejurările o sileau să mintă.

— Grozav ghinion! Asta-i limpede ca lumina zilei. Şi o cheamă într-adevăr miss de Lissa?

— Da.

— Atunci să le ia dracu' pe toate damele de companie!

Se răsuci în călcâie, furios, ca să se înapoieze în odaia sa, dar se mai întoarse o dată:

— Îmi daţi voie să întreb unde aţi fost acum?

Întrebarea era cam indiscretă; dar Madelon avea slăbiciune pentru omul acesta, aşa că răspunse:

— La castelul Malineau.

— Pe toţi dracii! Cine ar fi crezut?

— Cunoşti locul acela?

— Păi acolo vreau să merg.

— Ah! De aceea ai făcut această călătorie lungă?

El stătu pe gânduri dacă să spună adevărul, căci făgăduise aceluia care-i dăduse misiunea să fie cu mare băgare de seamă.

— Nu, răspunse el şovăind. Vreau să pictez castelul, căci tot mă aflu în ţinutul acesta. Nu locuieşte acolo un domn Berteu?

— Acela a murit şi a fost înmormântat azi.

— Hm, hm! Aţi fost şi dumneavoastră la înmormântare?

— Da. Pentru asta am venit.

El îi aruncă o privire care spunea multe şi zise:

— Sunteţi desigur rudă cu domnul Berteu?

— Era tatăl nostru adoptiv. Asta e sora mea.

— Şi încotro călătoriţi acum?

— Înapoi. Mă duc însă mai întâi cu sora mea la castelul Ortry, de lângă Thionville.

— Ortry, hm! Domnişoară, luaţi, vă rog, mâna mea! Vă rog să mă iertaţi pentru deranj. Am impresia că ne vom revedea, şi asta în condiţii favorabile pentru dumneavoastră. Noapte bună şi călătorie la fel!

Se întoarse în odaia sa, fără să se mai sinchisească de

mutrele surprinse ale fetelor şi ale însoţitorului acestora.

Cu sentimentul datoriei îndeplinite se uită pe fereastră la trăsura ce se îndepărta. Neavând timp să se îmbrace, îşi pusese repede pălăria, iar în loc de halat se înfăşurase cu faţa de masă, astfel încât tot ce se afla pe aceasta se împrăştiase pe jos.

8. Secretul tabloului

Era o zi frumoasă şi Hieronymus Aurelius Schneffke se folosi de dimineaţa aceea ca să se ducă pe jos până la castelul Malineau. Ajunse acolo abia la amiază.

Era conştient de rolul său de diplomat, şi deoarece diplomaţii sunt oameni tăcuţi, el se feri să intre în discuţie cu patronul cârciumii unde luă masa, deşi acesta îşi dădu osteneala să afle ceva despre clientul său cel grăsun.

După-amiază îşi luă mapa şi scaunul de campanie şi porni agale spre castel. N-avea de gând să intre şi să-şi înceapă cercetările. Se aştepta să fie el provocat şi avea dreptate.

Îşi alese un loc potrivit, se aşeză acolo pe scaun, deschise mapa şi începu să deseneze. Nu trecu mult şi veni un tânăr, care se apropie de dânsul, salută şi aruncă o privire pe tabloul început.

— Ah, sunteţi pictor, domnule?

— După cum vedeţi, răspunse Schneffke.

— Sunteţi francez?

— Polonez, răspunse grasul, fără să se gândească mult.

— Numele dumneavoastră?

— Schneffka.

— Vi s-a dat vreo comandă să pictaţi castelul?

— Nu, pictez din proprie plăcere.

— Mă iertaţi dacă stărui cu întrebările. Tatăl meu a fost înmormântat ieri şi ne-a lăsat, printre altele, câteva picturi, a căror valoare n-o cunoaştem. Un adevărat artist nu s-a arătat încă vreodată pe aici. De aceea mi-ar fi plăcut dacă mi-aţi îngădui să vă arăt tablourile.

— Unde sunt?

— În odaia de lucru a răposatului. Numele meu e Berteu. Vreţi să veniţi?

— Mă rog!

Închise mapa, luă scaunul şi-l urmă pe Berteu, care-l duse în aceeaşi odaie unde stătuse în ajun cu condicile sale.

Acolo atârnau pe pereţi trei peisaje pictate de începători. Nu aveau aproape nici o valoare, totuşi Hieronymus dădu să se înţeleagă că e vorba de ceva important, căci scopul său era să poată rămâne acolo cât mai mult timp.

— Ei! întrebă Berteu.

— Păcat, mare păcat!

— Cum adică?

— Apreciez opera asta la vreo cinci sute de franci.

— Adevărat?

— Atâta ar fi costat, poate şi mai mult. Dar a lipsit priceperea pentru conservarea lor şi astfel se face că tablourile au suferit mult.

— Serios?

— Da, din păcate. Acum nu veţi lua nici zece franci pe bucată. Li s-ar putea însă reda valoarea dinainte şi poate şi mai mult dacă ar fi curăţate şi renovate.

— Costă scump treaba asta?

— Fireşte. Totuşi, există unii pictori care au o adevărată pasiune pentru astfel de ocupaţii şi fac adesea treaba fără nici o plată.

— Aş dori să găsesc unul dintr-aceştia.

Schneffke dădu din cap, se prefăcu a nu pricepe aluzia, ci se ocupă mai departe de tablouri.

— Spuneţi-mi, vă rog, domnule, plecaţi curând din ţinutul nostru?

— Sunt stăpân pe timpul meu. Pot pleca oricând îmi place.

— Atunci aş dori să staţi mai mult timp aici la noi. Poate că v-aţi hotărî să vă ocupaţi puţin de aceste trei peisaje.

— Poate. Nu cred însă că aş putea rămâne mai mult de o zi.

— Aş putea cunoaşte motivul?

— Spuneţi-mi şi dumneavoastră: poate un om înzestrat cu înclinaţii artistice să locuiască la cârciuma pe care o aveţi aici?

— O, dacă e vorba numai de asta, leacul e uşor de găsit. Mi-aş permite să vă pun la dispoziţie aici la mine o cameră luminoasă şi simpatică.

— Ei, să vedem! Arătaţi-mi camera!

Berteu îl duse în cea mai bună odaie pe care o avea.

— Ce ziceţi, domnule? îl întrebă.

— Spun, *monieur*, că nu se prea face aşa ceva: îţi pierzi vremea şi puterea. Dar mi-aţi plăcut, zău aşa, şi cele trei tablouri nu-s rele. Voi rămâne deci şi vi le voi renova, fără să cer plată, cu condiţia însă să nu mă lăsaţi să flămânzesc sau să mor de sete.

— S-a făcut, domnule.

Bătură palma. Charles Berteu îşi şi făcea socoteala câştigului din vânzarea tablourilor şi, afară de asta, grăsunul îi plăcea.

Schneffke începu să lucreze în aceeaşi zi la tablouri, dar îşi propuse să nu se grăbească prea mult. Vroia să afle cât mai multe pentru bătrânul său Untersberg, care-i dăduse o sumă atât de frumoasă de bani de drum. Şi apoi, dama sa de companie se transformase peste noapte în englezoaică, ceea ce era o lovitură pentru dânsul. Avea nevoie deci de uitare, şi uitarea vine de obicei prin muncă stăruitoare sau schimbarea mediului.

A doua zi dimineaţa stătea în faţa lucrului său, când intră doamna Berteu, cu dejunul. Dânsul avea înainte-i unul din cele trei tablouri şi pentru că tocmai lucra să facă iarba mai verde, cerul mai albastru şi soarele mai galben, dânsa fu încântată de norocul care dăduse peste ei, aducându-le în casă un pictor.

Schneffke stătea în faţa ferestrei deschise, de unde se vedea minunata privelişte a castelului.

— Cui aparţine acest castel? întrebă el.

— Domnului general conte Perret.

— Trebuie să fie un om foarte bogat.

— Putred de bogat.

— Unde locuieşte?

— La Paris.

— Bogătaşii aceştia din nobilime sunt de obicei prietenii artelor. Are ceva picturi în castel?

— Câteva.

— Mult aş vrea să le văd. S-ar putea?

— Eu n-am dreptul să deschid, răspunse ea.

— Dar cine?

— Intendentul.

— Carevazică, afară de administrator mai există aici şi un intendent, chiar când nu-s boierii la castel? Unde locuieşte dumnealui?

— Dincolo, la parter. În aripa dreaptă.

— Şi cum îl cheamă?

— Mélac.

— Ptiu, drace! exclamă el la auzul numelui Mélac, purtat de unul din generalii lui Ludwig (Ludovic) al XIV-lea, care şi-a atras ura nemţilor prin pustiirea Pfalz-ului, prin incendierea barbară a castelului din Heidelberg, a oraşelor Mannheim, Rastatt şi Durlach, precum şi a altor aşezări înfloritoare.

Generalul conte von Mélac, care a murit în anul 1709, în bătălia de la Malplaquet.

Ea îl privi surprinsă.

— Ce e?

— Nu-mi place numele acesta.

— Iar mie nu-mi plac persoanele.

— Persoana intendentului, vrei să zici?

— Da, a lui şi a celorlalţi.

— Are familie?

— Da. Însă vă rog, noi nu vorbim niciodată despre aceşti

oameni. Noi locuim aici, iar dânşii stau totdeauna dincolo. N-avem nimic de-a face unii cu alţii.

Spunând acestea, femeia plecă. Tonul cu care vorbise îi dădu de gândit lui Schneffke.

După masă îşi luă caietul de schiţe şi plecă în parcul castelului. Ca toţi artiştii adevăraţi, era un cunoscător şi un prieten al naturii. Putea rămâne timp îndelungat lângă un copac sau o tufă, în contemplare. Astfel se făcu că nu băgă de seamă ce drum apucase, până când, ieşind deodată dintr-un tufiş, se opri surprins.

În faţa lui, pe marginea cealaltă a micului luminiş, se afla o bancă pe care şedea un bătrân frumos cum nu mai văzuse Schneffke până atunci: fruntea înaltă, faţa clasică, o barbă albă, care ajungea până la piept.

Cât ai clipi din ochi, Schneffke se piti pe după o tufă, deschise repede caietul de schiţe şi începu să deseneze de zor figura aceasta nobilă.

Seara, după munca zilei, el rămase în camera sa, să termine schiţa începută, spunându-şi că e una din cele mai bune lucrări ale sale.

A doua zi dimineaţă fu ispitit să se ducă iar în parc şi aproape fără să vrea se îndreptă spre locul unde-l observase pe bătrân în ziua precedentă. Banca era goală şi Schneffke se aşeză. Nu trecu mult şi auzi un glas de fată cântând.

Era un cântec în limba germană aici, în Franţa, în mijlocul unei populaţii franceze! Asta era ciudat. Trebuia s-o vadă pe cântăreaţă. Se ridică şi se îndreptă spre locul de unde auzise cântecul.

Era şi acolo o bancă, pe care luase loc cântăreaţa, o fată de vreo douăzeci de ani, îmbrăcată simplu, în alb. Era mărunţică şi plinuţă, avea păr blond, o faţă dulce, rotundă, ochii albaştri şi un năsuc drăgălaş. Poala îi era plină cu flori, din care se îndeletnicea să facă un buchet, în timp ce cânta un alt cântec.

— Bravo! Bravissimo! strigă Schneffke, bătând din palme.

Nu-şi mai putu reţine entuziasmul şi se îndreptă spre fată.

Ea se roşi puţin, dar nu păru deloc stingherită, ci-l privi cu ochi luminoşi.

— Mă iertaţi că vă deranjez, domnişoară! zise el. Dar când aud pe cineva cântând atât de vesel, mi se deschide şi mie inima şi îmi dă ghes să fiu şi eu vesel.

Vorbise franţuzeşte, şi ea răspunse la fel.

— Şi aţi venit pentru că aţi crezut că în doi poţi fi mai vesel decât de unul singur?

— Da, aşa mi se pare. Vedeţi, domnişoară, cu înfăţişarea pe care o aveţi, s-ar putea crede că nimeni n-ar putea fi trist în apropierea dumneavoastră.

Ea îşi mângâie florile risipite în poală şi râse de i se văzură dinţii albi ca laptele.

— Se poate să aveţi dreptate, zise. E un dar de la Dumnezeu. Unul e fericit când plânge, altul când râde.

— Eu mă alătur celor care râd, deci dumneavoastră, domnişoară.

— Serios? Atunci luaţi loc aici. Uite, vă fac loc.

Bunul Hieronyrnus fu vrăjit.

— Mulţumesc! spuse el. Acum ar trebui să vă ajut, dar vedeţi că nu-s îndemânatic la treaba asta.

— Nici nu e nevoie, căci sunt îndată gata. Nu prea e un dar de aniversare, dar bunicului îi plac florile de câmp şi de pădure mai mult decât toate celelalte.

— Azi e ziua de naştere a bunicului dumneavoastră?

— Da, chiar azi.

— Probabil că nu locuiţi departe de aici?

— Nu, foarte aproape.

— Poate că ne mai vedem înainte să plec.

— Plecaţi? Nu sunteţi de pe aici? Şi totuşi vorbiţi atât de bine dialectul regiunii!

— Iar dumneavoastră sunteţi franţuzoaică şi cântaţi

cântece germane?

— Bunicului îi plac germanii.

— Atunci o fi chiar german?

— Nu, asta se vede după nume.

— Şi cum sună acesta?

— Ne numim Mélac.

— Ptiu, drace! îi scăpă lui, la fel ca în ziua precedentă.

Ciudat însă, ea nu i-o luă în nume de rău, ci-l privi drept în faţă.

— Vă gândiţi probabil la cel care a pustiit Pfalz-ul[1]?

— Da. Cei mai sângeroşi câini se numesc după el, Mélac.

— Noi ne tragem dintr-însul. E strămoşul nostru şi tocmai de aceea ţine bunicul atât de mult la germani. El vrea să repare cel puţin prin asta păcatele strămoşilor, deoarece altfel nu se poate.

— Atunci bunicul dumneavoastră e un om foarte de treabă.

— Da, aşa şi e. Îl iubesc mult şi sunt mândră de el. Domnul general Perret ţine de asemenea la dânsul.

— Aşadar bunicul dumneavoastră e intendentul castelului! Şi tatăl dumneavoastră?

— Eu n-am nici tată, nici mamă, de aceea locuiesc la bunici.

— Iar eu locuiesc la administratorul Berteu.

— Păi acesta a murit.

— Vreau să spun la fiul său. Sunteţi prieteni cu familia?

— Ei ne evită, deşi nu le-am făcut nimic. L-am întrebat pe bunicul de motiv, dar nici el n-a ştiut ce să-mi răspundă.

— De la cine aţi învăţat cântecele germane?

— De la bunici, care vorbesc amândoi nemţeşte. Nu l-aţi

---

[1] Nume a două state din vechiul imperiu germanic. Generalul conte de Mélac, unul din capii oştirii lui Ludovic al XIV-lea, a pustiit Palatinatul şi a provocat incendierea castelului din Heidelberg, a oraşelor Mannheim, Rastatt şi Durlach, atrăgându-şi prin aceasta ura germanilor. A murit în lupta de la Malplaquet, în anul 1709. (n. ed.)

văzut încă pe bunicul meu?

— Sunt abia de două zile aici.

— Dacă veţi zări un bătrân cu barba lungă, albă, să ştiţi că el e. Puteţi sta de vorbă cu el, căci îi place mult să schimbe păreri cu cineva. Din păcate îi lipsesc aici astfel de prilejuri. Obişnuieşte să doarmă ceva mai târziu dimineaţa. Acum însă se va trezi îndată şi trebuie să fiu cu florile la el.

Se ridică, pentru a pleca şi Schneffke făcu la fel.

— Mi-ar fi plăcut să culeg şi eu câteva flori pentru bunicul dumneavoastră, spuse el, dar am venit prea târziu. Ceva aş putea adăuga totuşi la acest buchet, dac-aş şti că-i face plăcere.

Ea îl privi surprinsă.

— Trebuie să vă mărturisesc că am fost ieri hoţ, urmă Schneffke. Am furat ceva de la un bărbat bătrân şi venerabil care, după descrierea ce mi-aţi făcut-o, trebuie să fie bunicul dumneavoastră. Aceasta e. Daţi-i-o înapoi azi, de ziua lui, şi rugaţi-l să mă ierte.

Deschise caietul de schiţe şi-i înmână fetei desenul făcut cu o zi înainte. Ea scoase o exclamaţie de uimire.

— Chipul lui! Ce asemănare! Ce surpriză! Vorbiţi serios? Pot lua asta?

— Fireşte. E a dumneavoastră.

Chipul i se lumină de o bucurie copilărească.

— Domnule, spuse dânsa, bucuria pe care o va prilejui darul dumneavoastră va fi foarte mare. Cum să vă mulţumesc?

El arătă la garoafa prinsă de pieptul ei şi-i zise:

— Oferiţi-mi această floare, domnişoară! O voi păstra ca o scumpă amintire a ceasului acesta.

Ea roşi, luă totuşi garoafa şi i-o dădu.

— E atât de puţin! spuse dânsa. Aş vrea să vă pot arăta recunoştinţa cu ceva mai mult. Dar vă rog să-i îngăduiţi şi bunicului să vă mulţumească. Îi pot spune că-l veţi vizita

astăzi?

— Dacă vă face plăcere, m-aş bucura nespus de mult.

— Veţi fi cât se poate de bine venit. La revedere, domnule.

Ea plecă, iar el privi după dânsa, până n-o mai văzu.

„Hopla, Hieronymus! îşi zise dânsul.

Asta ar fi ceva pentru noi; virtuoasă, sănătoasă, plină de voie bună şi mai degrabă puţin mai grasă decât prea subţirică. Cred că asta o să capete odată şi odată dimensiunile mele. Tiii, ce mai pereche am fi! Să mă bată Dumnezeu dacă mai vreau să ştiu de vreo damă de companie. Astea prea se schimbă des... peste noapte se fac englezoaice şi devin miss. Apoi alergi după ele şi pierzi trenurile. Pe câtă vreme o fetiţă ca asta, plescăi din limbă şi flutură în aer caietul de schiţe, ah! scumpul meu Hieronymus Aurelius, asta e cu totul altceva. Floarea asta de parc de la castelul Malineau trebuie să fie a mea, altminteri rămân burlac toată viaţa."

După-amiază, la ora vizitelor, se îndreptă spre parterul aripii drepte a castelului. Văzu la una din uşi numele Mélac şi bătu. Îi deschise „floarea de parc". Ea se arătă foarte bucuroasă şi-l conduse în odaia alăturată. Acolo se afla venerabilul bunic, alături de o femeie de aceeaşi vârstă, care avea o mare asemănare cu nepoata.

— Acesta e domnul pe care l-am întâlnit azi-dimineaţă în parc, spuse fata, şi care a fost atât de amabil să-mi dăruiască portretul, dragă bunicule.

Bătrânii se ridicară şi-l salutară prietenos pe pictor, ca pe un vechi cunoscut.

El îşi spuse numele, adică Schneffka, cum i se prezentase şi lui Berteu, şi în curând discuţia deveni foarte însufleţită.

Pe masă se afla vin şi cozonac. „Floarea de parc" îl servi cu o felie şi cu un pahar. Schneffke se grăbi să le ia în primire, ca să poată atinge mâna fetei, iar bătrânii păreau să se

bucure că se simţea atât de bine la dânşii.

Pe perete atârna un tablou destul de mare, în pastel. Înfăţişa un tânăr cu trăsături de meridional. Deşi era protejat de un geam, pierduse mult din prospeţimea iniţială.

În tot cursul discuţiei, privirea pictorului se îndreptase mereu spre portret, căci îşi dăduse seama că era opera unui maestru. De unde şi până unde o asemenea capodoperă în locuinţa unui simplu intendent de castel?

Mélac observă atenţia pe care o acorda pictorul tabloului, şi-l întrebă:

— Vă interesează portretul, domnule?

— Da. Pare să fie o capodoperă.

— Serios? Eu nu mă pricep deloc.

— Cine l-a pictat?

— Asta nu ştiu.

— Nu se află pe el numele artistului sau vreun semn oarecare?

— Nici asta nu ştiu.

— Dar cel puţin ştiţi pe cine înfăţişează portretul?

— Şi asta mi-e necunoscut. Vedeţi, tabloul e un dar sau poate, nu pot afirma nici asta, deoarece nu-s sigur dacă mă pot numi proprietarul lui.

— Sună cam misterios ceea ce spuneţi.

— Aşa şi este.

— Asta-mi place. Pe un pictor nu-l atrage nimic mai mult decât un tablou de care e legată o taină.

— Din păcate nu-s în măsură s-o lămuresc. Am căpătat tabloul de la o bolnavă, care a murit a doua zi după ce mi l-a dat.

— Şi nu ştiţi cum a ajuns în posesia lui?

— Nu. Doamna locuia aici, se numea Köhler, şi avea două fiice...

— Köhler? îl întrerupse pictorul, gândindu-se la Madelon.

— Da, Köhler. Locuia la administrator şi părea să fi apucat

zile mai bune. N-a vorbit niciodată de trecutul ei, deşi era în fiecare zi aici la noi. Se ataşase mai mult de noi decât de familia administratorului. Când s-a îmbolnăvit, a fost îngrijită de soţia mea. Noi nu ne aşteptam atunci ca boala să aibă un deznodământ atât de grabnic. Femeia mi-a trimis tabloul, spunându-mi că dorea să vorbească cu mine în privinţa lui, dar a doua zi a murit. În ultimele clipe dorise să-mi dea unele explicaţii, dar n-a mai putut decât să îngâne câteva cuvinte, din care soţia mea nu izbutea să priceapă nimic.

— Hm! Şi nu ştiţi nimic de trecutul doamnei?

— Nu. Într-o bună zi a venit la castelul Malineau şi a închiriat o odăiţă la administrator. Când a murit, acesta a luat copiii în îngrijirea sa. Cele două fete au devenit îngrijitoare sau aşa ceva.

Schneffke se strădui să nu se trădeze cât de mult îl interesa istoria aceasta.

— Interesant caz! zise el. De-a dreptul pasionant... Poate că administratorul i-a spus ceva fiului său.

— E foarte improbabil. Cred că tânărul Berteu nu ştie nimic.

Asta era ceea ce vroia să afle Schneffke.

— L-aţi condus şi dumneavoastră la groapă? întrebă el, pentru ca discuţia să nu se poticnească.

— Nu, n-am putut, deoarece suntem certaţi cu Berteu. Dumneavoastră, care locuiţi acolo, n-aţi observat nimic?

Schneffke înălţă doar din umeri.

— Noi nu suntem de vină, urmă bătrânul. Tânărul Berteu e un om rău şi fără scrupule. S-a legat de nepoata mea şi încă într-un fel care a făcut-o pe Marie să ceară sprijinul meu. Eu l-am pus la respect şi de atunci suntem în duşmănie.

— Mi-aţi îngădui să privesc tabloul mai de aproape?

— Cu plăcere. Marie, dă-l jos!

Fata puse un scaun la perete, dar nu putu ajunge la tablou, căci era mărunţică. Asta îl făcu pe Schneffke să se

urce şi el pe unul, s-o ajute. Stăteau astfel unul lângă altul şi, tocmai când izbutiseră să scoată tabloul din cui, scaunul fetei se clătină. Schneffke se temu că ea o să cadă şi se aplecă s-o ţină. Astfel îşi pierdu echilibrul şi... căzu el în mijlocul odăii. Totuşi, nu dăduse drumul tabloului şi nici Marie nu-l lăsă din mână, temându-se să nu se spargă geamul, iar acest lucru o făcu şi pe ea să-şi piardă echilibrul şi în clipa următoare căzu deasupra pictorului.

— Dumnezeule! exclamă bătrânul, venind repede la ei.

— Nu s-o fi stricat ceva? întrebă doamna, înspăimântată.

— Nu, răspunse Schneffke de jos, geamul a rămas întreg.

Marie se ridicase repede. Chipul ei drăgălaş era roşu ca macul. Hieronymus se ridică încetişor, îşi pipăi trupul, întinse braţele, ridică un picior după altul şi râse.

— Şi eu sunt nevătămat, zise el.

— Ce noroc! zise femeia. Mă temeam de ceva rău.

— N-a fost atât de rău cum părea, coniţă, zise Schneffke. Eu am trecut prin altele şi mai şi. Bine că nu s-a stricat tabloul. Daţi-mi voie să mă uit la el!

Îl duse aproape de fereastră şi-l contemplă.

— Vedeţi? spuse el după câtva timp. În colţul de jos e un *M* cu o linie prin el. Abia se mai vede. Acesta e semnul vestitului pictor de porţelan Merlin din Marsilia, care a murit demult. Tabloul e o operă de artă, dar a suferit mult, deoarece a fost adus de departe.

— Poate fi renovat?

— Fireşte.

— N-aţi vrea să faceţi dumneavoastră asta, aici la noi?

Propunerea îi era foarte plăcută lui Schneffke. În felul acesta găsea prilej să rămână în apropierea tinerei.

— Sunt dispus cu cea mai mare plăcere, zise el. Dar mă tem să nu vă deranjez.

— Câtuşi de puţin. Sunteţi bine venit. Dar un lucru trebuie să-l discutăm înainte...

— Vreţi să spuneţi de plată? interveni Schneffke. Nu vă îngrijiţi de asta. Fac treaba pentru propria mea plăcere şi am şi un folos, căci mai învăţ ceva. Cum aş mai putea cere plată?

— Sunteţi foarte amabil, domnule Schneffke. Pe când să vă aşteptăm?

— Pot începe mâine dimineaţă?

— Mai e vorbă! La orice oră doriţi.

— Atunci îngăduiţi-mi să mă retrag acum.

Îi întinse Mariei mâna şi ea i-o luă cu o privire stingherită.

— La revedere! Şi scuzaţi vă rog că…

— Să scuz?

— …că prin stângăcia mea…

— A fost mai curând Soarta sau Destinul, nu stângăcie. Asta e limpede ca lumina zilei. Vedeţi că la noi există o superstiţie veche: când o duduie şi un tânăr cad împreună, atunci… atunci… va fi în curând nuntă mare.

Ea se făcu roşie ca para focului, îşi trase mâna dintr-a lui şi întoarse capul.

— Ah, bate cineva! Cine-o fi? zise apoi, uşurată.

Pictorul vru să plece repede, însă intendentul îi făcu semn să rămână.

— Nu ne deranjaţi deloc, zise el. O fi ceva neînsemnat.

Marie deschise. Un tânăr bine îmbrăcat intră, salutând politicos.

— Mă iertaţi! zise el. Mă numesc Martin şi sunt din Roussillon. Voiajez pentru o firmă importantă de vinuri. V-aş putea servi cu ceva?

— Păi ăsta e… se auzi dinspre locul unde stătea Schneffke.

Îşi aţintise privirea cu uimire nespusă asupra străinului. Acesta se întoarse spre dânsul şi o clipă avu şi el o sclipire în ochi, dar se stăpâni repede.

— Mulţumesc! spuse Mélac. Eu sunt numai intendent al castelului. Mijloacele nu-mi îngăduie să pun vin la pivniţă.

— Dar stăpânul? Poate...

— Este la Paris. Se numeşte domnul conte von Perret.

— Generalul conte von Perret? întrebă voiajerul, părând mirat. La domnul acesta am fost adesea în ultimele zile. La el şi la nepoata domniei sale, contesa Ella.

— Cum? Îl cunoaşteţi?

— Da. N-aţi auzit ce i s-a întâmplat domnişoarei?

— Cum să nu fi auzit. Toate gazetele scriau. Azi-dimineaţă am citit că a fost salvată. Mulţumesc şi eu lui Dumnezeu că lovitura a dat greş. Se spunea că un voiajor de vinuri a fost acela care...

Se întrerupse şi se uită la străin cu uimire.

— Ah, spuneaţi că aţi fost la general în ultimele zile? Şi sunteţi voiajor de vinuri! Domnule, nu cumva sunteţi chiar acela care a salvat-o pe duduia contesă?

— Nu. Ăla a fost stăpânul meu, domnul Belmonte, dar eu l-am ajutat.

— Serios? Ce coincidenţă să veniţi acum la Malineau! Vă rog, domnule, nu plecaţi încă! Povestiţi-mi ceva despre aventura aceea.

— De ce nu, dacă vă face plăcere, deşi sunt aici în interes de afaceri.

— Mai aveţi timp. Aţi mai fost prin ţinutul acesta?

— Până acum, nu.

— Atunci vă voi da eu numele acelora care cumpără vin. În felul acesta vă voi răsplăti pentru oboseală. Domnule Schneffke, trebuie să auziţi şi dumneavoastră. Luaţi loc, vă rog!

Luară loc la masă şi paharele fură umplute.

Abia peste un ceas voiajorul plecă, petrecut de mulţumirile intendentului. Schneffke îi părăsi şi el, în acelaşi timp. Când fură afară şi se crezură neobservaţi, pictorul îl prinse de braţ pe voiajor.

— Sfântă Paletă! exclamă el. Nu-mi venea să-mi cred

ochilor. Tu aici la Malineau?

— Şi tu?

— Tu, voiajor de vinuri din Roussillon, cu numele Martin?

— Martin e prenumele meu. Dar tu, monsieur Schneffke, polonez? Ce să însemne asta? Ce cauţi aici în Franţa?

— Un voiaj de studii, care m-a adus întâmplător aici. Dar tu? Ai fost la Paris?

— Da.

— Şi cine e Belmonte acela?

— Căpitanul Hohenthal.

— Ah, încep să am o bănuială.

— Nu zău, ce bănuieşti?

Bondocul făcu o mutră şugubeaţă.

— Se tot vorbeşte de un război între Prusia şi Franţa.

— Fireşte că nu între Prusia şi Honolulu.

— Şi se trimit aşa-zişi informatori.

— Probabil.

— Şi de-al de ăştia sunteţi şi voi: căpitanul tău şi tu.

Şi deoarece Martin ţuguie doar buzele şi înălţă din umeri, Schneffke urmă:

— Încrederea ta mă onorează nespus. Dar nu trebuie să-ţi fie teamă, căci bănuielile le ţin pentru mine. Care vasăzică, credeţi într-adevăr că începe?

— Da, şi chiar curând.

— Atunci trebuie să mă grăbesc s-ajung acasă.

— Da, cară-te acasă! Va fi nevoie de tine.

— Vreo două zile tot trebuie să mai rămân aici, după aceea mă duc la Thionville. Se află acolo un castel cu numele Ortry.

Martin Tannert, acesta era numele său complet, deveni atent.

— Ortry? întrebă el. Dar ce cauţi tu acolo?

— Nu ştiu încă. Voi întâlni acolo pe cineva.

— Atunci fii cu băgare de seamă să nu faci vreo greşeală.

— Ce vrei să zici?

— Vezi că sunt acolo doi... hm! doi oameni. Dacă cumva recunoşti pe vreunul dintre ei, nu te da de gol!

— Cine sunt ei?

— Locotenentul Richard von Greifenklau şi Fritz Schneeberg.

— Numele le-am auzit, dar pe acei ce le poartă nu-i cunosc. Dar unde se află domnul de Hohenthal?

— La... ei, în oraşul Cutare, domnule Schneffke.

— Dar de ce-ai venit la Malineau?

— Hm! Ţinutul acesta are farmecul său. Unde locuieşti aici?

— Dincolo, la administrator, ale cărui tablouri le renovez. Vii cu mine?

— Nu.

— Dar un păhărel la cârciumă putem să bem?

— Cu plăcere!

A doua zi de dimineaţă Schneffke se afla iarăşi la Mélac. Luase cu el culori şi îşi alese un loc bun la fereastră. Fireşte că fu nevoit să scoată portretul din ramă, operaţie la care fură de faţă Marie şi bătrânii.

Scoase întâi hârtia lipită pe spate şi, când făcu asta, privirea îi căzu pe un plic închis acolo.

— O scrisoare! exclamă el. Către cine o fi?

Citi adresa: „Domnului intendent Mélac”.

— Către mine? spuse bătrânul. Doamne sfinte, să fie vorba de taina despre care am vorbit ieri, domnule Schneffke?

— Cine ştie?

Mélac desfăcu plicul, din care scoase câteva hârtii şi le despături.

— Actul de naştere al unei fetiţe cu numele Nanon de Bas-Montagne.

— Cerule! exclamă femeia. Asta e Nanon a noastră.

— Şi aici un al doilea, pe numele de Madelon de Bas-Montagne. Da, sunt ale celor două surori. Şi aici e actul de căsătorie al părinţilor: baronul Gaston de Bas-Montagne şi Amélie născută Köhler.

Bătrâna îşi împreună mâinile:

— Despre asta vroia să vorbească muribunda cu tine!

— Mai departe: o chitanţă de 15.000 de franci, pe care ea i-a împrumutat administratorului Berteu. Ah, am spus eu totdeauna că cele două fete nu-s chiar sărace. Banii n-au fost înapoiaţi, se vede după asta. Va trebui deci să pun lucrurile în ordine.

— Cincisprezece mii de franci! repetă femeia. Berteu nu poate înapoia nici cincisprezece sute.

— Vom vedea. Şi aici mai e o scrisoare, adresată mie.

Scrisoarea avea următorul cuprins:

„Bunul meu domn Mélac!

Când rândurile acestea vor ajunge în mâna dumitale, eu nu voi mai fi. Voi fi părăsit acest pământ, unde am găsit întâi atâta iubire, apoi dezamăgire atât de amară. Îţi predau pe cele două fiice ale mele. Te rog să fii pentru ele tutore, prieten şi tată. Nici una din ele nu ştie cine sunt adevăraţii lor părinţi. Las pe seama inteligenţei şi judecăţii dumitale dacă să afle vreodată.

O dată cu aceasta primeşti actele doveditoare; dar poate că e mai bine ca ele să nu afle niciodată că tatăl lor e baron. Cere-i administratorului să-ţi dea banii, să fie pentru copii. Până acum am fost nevoită să trăiesc din dobânzi.

Ce să mai spun? Dumneata eşti un om de onoare şi prietenul meu. Vei face numai ceea ce vei socoti spre binele copiilor mei, al căror tată şi bunic au dispărut.

Le binecuvântez pe Nanon şi Madelon. Ultimul meu gând va fi pentru ele şi, când voi ajunge la Dumnezeu, mă voi ruga

pentru dânsele şi pentru dumneata, căruia nu-i pot mulţumi altfel.

Amélie de Bas-Montagne.”

Câteva clipe lungi domni tăcerea. Toţi erau profund mişcaţi. În cele din urmă bătrânul Mélac luă cuvântul:

— Aşadar, tutore trebuia să fiu eu, nu administratorul. De ce nu i-a mai rămas timp să ne spună unde a pus documentele?

— Da, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel, spuse nevastă-sa, căreia îi dăduseră lacrimile. Ai să le spui celor două fete cine sunt?

— În privinţa asta trebuie să mai chibzuiesc.

— Şi aici, spuse pictorul, care privise pe spatele tabloului, aici stă scris numele: „Baron Gaston de Bas-Montagne”. El să fie?

— Fireşte că e portretul tatălui celor două fete, zise intendentul. Mama lor l-a luat cu dânsa. De ce a plecat însă de la el?

— Socrul a silit-o la aceasta, spuse Schneffke.

Bătrânul privi mirat la pictor.

— Socrul? întrebă dânsul. De unde ştii? Eşti doar străin de locurile astea. N-ai cunoscut-o şi n-ai văzut-o niciodată pe biata femeie.

— Asta e adevărat, dar vezi că-l cunosc pe socru.

— Atunci mai cred în minuni.

— Da, Dumnezeu are în mâna sa soarta tuturor oamenilor. Vă voi destăinui că de dragul acestei chestiuni am venit la Malineau. Din câte ştiu despre dumneavoastră pot avea încredere. La Berlin locuieşte un om excentric, bătrân şi bogat, care îşi zice Untersberg. Dumneavoastră, care ştiţi nemţeşte, cum aţi traduce numele acesta în franţuzeşte?

— Aş spune... Unters... Bas-Montagne! Ah, ce-i asta? Să

fie vreo legătură între acest Untersberg şi familia Bas-Montagne?

— Fără îndoială. Acest Untersberg e bunicul fetelor. Tânărul Berteu i-a telegrafiat că tatăl său a murit.

— Atunci înseamnă că bătrânul administrator a fost în legătură cu el?

— După cât se pare, da. Untersberg e bătrân şi slab, astfel că nu poate călători. Eu sunt singurul cu care vine în contact, aşa că mi-a dat mie sarcina să plec la Malineau şi să caut să aflu dacă bătrânul Berteu i-a încredinţat înainte de moarte o taină fiului său.

— Ce fel de taină?

— Asta nu ştiam; dar iată că acum am aflat-o: cine sunt cele două fete.

— Dar bunicul nu vrea să ştie de ele?

— Nu. Dânsele nu trebuie să afle cine sunt. Mama lor a fost nemţoaică din popor. N-a vrut să-l lase pe fiul său să se însoare cu ea, şi când totuşi a făcut-o, bătrânul s-a priceput să împingă lucrurile atât de departe, încât ea şi-a luat copiii şi a dispărut.

— Asta e un adevărat roman. Dar bărbatul ei n-a căutat-o?

— Ba a căutat-o şi a dispărut apoi la fel ca ea. Tatăl lui a părăsit Franţa şi şi-a schimbat numele. Pentru ce a făcut asta, n-aş putea să spun.

— Dar de unde ştiţi toate astea?

— Cele mai multe le presupun; unele însă le ştiu precis.

Chestiunea privitoare la tablourile cu colibri nu vroia încă s-o destăinuie.

— Dar eşti sigur că bătrânul acela Untersberg e bunicul fetelor?

— Cât se poate de sigur.

— Atunci trebuie să le recunoască. Îl voi sili la aceasta, prezentându-i documentele.

— Cu asta nu veţi dobândi nimic.

— Atunci spuneţi-ne ce trebuie să facem.

— Mai întâi să ne încredinţăm dacă avem sau nu dreptate. Să vedem în primul rând dacă această doamnă Köhler este chiar baroana de Bas-Montagne.

— Şi cum putem afla asta?

— Foarte simplu: dumneavoastră, care aţi cunoscut-o pe doamna Köhler, mi-o puteţi descrie.

— Era o femeie foarte frumoasă, mică de statură, cu ochi minunaţi şi păr la fel.

— Hm! Eu am văzut portretul baroanei. Ia să facem o comparaţie!

Scoase din mapa pe care o adusese cu sine o foaie de hârtie şi luă creionul în mână. Închise ochii ca să-şi reamintească trăsăturile acelui portret, pe care-l găsise sub tabloul cu colibri, şi când fu gata schiţă repede capul pe hârtie.

— Aşa! zise el. Ia priviţi aici! Ea este?

Cei doi bătrâni scoaseră o exclamaţie de surpriză.

— Ea e! Da, ea e!

— Bine, foarte bine! Acum sunt sigur de lucrul meu. Fetele acelea seamănă de minune cu mama lor. Dar trebuie procedat cu chibzuială totuşi. Eu sunt de părere să nu le spunem încă cine sunt.

— Dar ceva tot trebuie făcut.

— Fireşte. Eu plec de aici la Ortry.

— La Nanon?

— Da. Madelon se află la dânsa. Cu dânsa mă întorc eu înapoi la Berlin. Cine ştie ce mai aflu în drum. La Berlin mă voi duce imediat la Untersberg.

— Ca să-l sileşti să recunoască adevărul?

— Asta nu pot spune încă. Vă voi scrie. Trebuie să ţinem legătura.

— Se înţelege de la sine. Ce bine că te-am cunoscut, domnule Schneffka. Şi tocmai dumneata, un polonez, să vii

aici la noi şi...

Se întrerupse, căci îi veni ceva în gând:

— Domnule, fii sincer! Nu-i aşa că nu eşti polonez?

— Dar ce vreţi să fiu? Un boşiman?

— Ba german. Mărturiseşte!

Marie îi puse mâna pe umăr:

— Adevărat? Eşti german?

— Ei bine, consimt să fiu german.

— Dar de ce ai trecut sub tăcere acest lucru? întrebă Mélac.

— Din prevedere. Populaţia de aici vorbeşte de un război între Franţa şi Germania.

— Şi credeţi în zvonul acesta?

— Cam da.

— Să ferească Dumnezeu! Niciodată războaiele n-au adus ceva bun cu ele. Şi când mă gândesc la mamele franceze şi germane, ai căror fii se vor măcelări reciproc pe câmpurile de luptă, îmi sângerează inima.

— Dar lui Berteu să nu i-o spui.

— Ce-s prost! Aşadar, credeţi că n-a aflat nimic de la tatăl său?

— Cel puţin nu înainte de moarte, căci administratorul a murit subit.

— Poate i-o fi spus mai înainte.

— Asta mi se pare aproape sigur.

— Cum adică?

— În ziua înmormântării bătrânului s-a întâmplat ceva care mi-a dat de gândit.

— Povestiţi-mi, vă rog!

— Le-a atras pe cele două surori seara la pulberărie, ca s-o aibă pe Nanon în puterea sa.

— Dar ce, vrea să se căsătorească cu ea?

— Aşa se aude. Ştie probabil că fata are un viitor, din care vrea să se înfrupte şi el, făcând dintr-însa soţia lui.

— Dar ea, desigur, nu-l vrea?

— Cu nici un preţ. De aceea a şi atras-o la pulberărie. Amândouă însă au scăpat cu bine din mâinile lui.

— Un om josnic. Sfinte Rembrandt, să-mi pice mie ăsta în labă în cazul când războiul m-ar duce la Malineau! Ei, am flecărit destul.

Îşi muşcă buzele, dându-şi seama că nu fusese precaut. Mélac însă îl linişti.

— Nu te speria! Nu te afli la oameni răi. Dar după cum aud, eşti şi dumneata soldat?

— Soldat în rezervă.

Un zâmbet apăru pe chipul acestui om respectabil.

— Toţi soldaţii în rezervă sunt la fel de bine îngrijiţi ca dumneavoastră?

— Toţi. Pâinea cazonă face minuni. Vă spun: dacă se pune un singur batalion de indivizi ca mine în acţiune, distruge întreaga armată franceză. Aşa că porniţi războiul odată! Veţi vedea ce n-aţi mai văzut. Acum, însă, să ne mai ocupăm şi de tablou, altfel nu-l mai terminăm.

9. O peţire cu bucluc

Pictorul începu să lucreze la tablou. Cei trei priveau şi nu se mai săturau admirându-i îndemânarea. Discuţia nu se întrerupse deloc în vremea asta, şi când plecă, lui Schneffke i se păru că era prieten de ani de zile cu familia aceasta.

Berteu îl întâmpină întunecat la faţă.

— Nu te-am văzut toată ziua, zise el.

— N-am fost acasă.

— Pot să te întreb unde ai fost?

— Dincolo, la castel.

— La castel? Acolo locuieşte numai intendentul. Nu cumva la el ai fost?

— Da; tocmai vin de la dânsul.

— Ce înseamnă asta, domnule? Nu ştii că eşti oaspetele meu?

— Ba ştiu foarte bine, cum să nu ştiu.

— Atunci ai datoria să nu faci nimic care ar fi împotriva mea.

— Oho! Dar ce este împotriva dumitale, rogu-te?

— Vizita dumitale la familia Mélac.

— Ohoho! Sunt musafirul sau sclavul dumitale? Şi-apoi, lucrez pentru dumneata. E o cinste pentru dumneata să găzduieşti un artist. Pe de alta parte, nu e vorba de o vizită la Mélac, ci de o lucrare pe care o execut acolo.

— Ai lucrat la dânşii? Asta înseamnă că ai pictat?

— Da, am pictat.

Berteu era atât de iritat, încât uită de orice politeţe:

— Pe cine? Pe bătrân?

— Nu, am lucrat la un tablou care există deja.

— Există acolo un singur tablou, un pastel.

— Chiar de acela e vorba.

— Înfăţişează un tânăr bărbat.

— Întocmai.

— Dumneata eşti cunoscător; are vreo valoare tabloul?

— Foarte mare.

— La cât îl apreciezi dumneata?

— Poate să fi costat şase mii de franci.

— Şase mii... Drace! Şi acum are aceeaşi valoare?

— Fără îndoială.

— Ce greşeală din partea tatei!

— Greşeală? Ce vrei să zici cu asta?

— Nu ştii cum a ajuns tabloul în mâna ălora?

— Mi s-a spus c-ar fi un dar.

— Nu-i adevărat. Mélac l-a primit numai spre păstrare. El aparţine surorilor mele adoptive. Tata ar fi trebuit să-l ceară înapoi. Ai terminat renovarea lui?

— Nu încă. Va mai trebui să lucrez mâine câtva timp.

— Şi picturile mele le neglijezi?

— Să n-ai nici o grijă. Le termin şi pe ele până plec.

Nu era încă târziu, astfel că Schneffke n-avea chef să se ducă la culcare. Era într-o dispoziţie neobişnuită. Avea impresia că era câştigătorul lozului cel mare. Cunoscuse în ultima vreme multe fete şi toate avuseseră o înrâurire puternică asupra lui. Avea o inimă simţitoare şi pe toate ar fi vrut să le aibă. Însă Marie aceasta... era cu totul altceva. I se părea că purta de mult în inimă chipul ei.

Odaia i se păru strâmtă, astfel că-şi aprinse o ţigară şi ieşi afară. Fireşte că se duse în parc şi e de la sine înţeles că se pomeni tocmai în faţa băncii pe care şezuse cu Marie. Se aşeză pe ea.

Deodată auzi apropiindu-se paşi. Ciuli urechea... Nevrând să fie văzut, se ridică şi se piti îndărătul băncii, între tufe. Nu trecu mult şi apărură doi bărbaţi.

— Să ne aşezăm puţin, spuse unul din ei, în care pictorul îl recunoscu pe Berteu.

— Dacă vrei.

— Eşti cam prost dispus azi.

— Am şi de ce.

— O fi din cauza fetelor?

— Dar din ce altă cauză?

— Aş! A fost o glumă care nu ne-a reuşit.

— Care însă m-a făcut să-mi pierd toată stima oamenilor.

— Nu vorbi prostii, Ribeau! Nimeni nu ştie precis ce s-a întâmplat.

— Dar am fost totuşi găsiţi în pulberărie, legaţi de podea, şi asta din pricina blestematelor de fete.

— Pe mine nu mă supără deloc. Vreau să zic, puţin îmi pasă de lumea de pe aici. Dar faptul că Nanon mi-a scăpat, mă înnebuneşte de furie. De-am bănui cel puţin cine a fost individul.

— Era înalt şi voinic ca bradul.

— Blond. Ai fost la Etain şi n-ai aflat nimic?

— Ei, hai, nu te mai chinui; cercetările mele au avut succes.

— Adică? Dă-i drumul!

— Fetele au sosit acolo în seara din ajunul înmormântării. Au descins la hotelul „Napoleon” şi au venit cu o birjă închiriată la Metz.

— Toate astea puţin mă interesează. Individul, individul! Cine a fost?

— Când au sosit, se afla pe capră lângă vizitiu un individ înalt şi voinic. S-a înscris şi el în registrul de pasageri, sub numele de Fritz Schneeberg din Thionville.

— Fritz Schneeberg? Ăsta e nume nemţesc. Să-l ia dracu'! Ce-i el?

— Culegător de plante.

— Cule… Asta-i ceva distins de tot. Figura în registru?

— Da, am citit chiar eu.

— Şi altceva?

— Cele două fete au plecat a doua zi la Malineau, cu o birjă închiriată. Individul le-a urmat pe jos şi a cercetat tot ţinutul.

— De unde ştii asta?

— A fost văzut pretutindeni. A fost şi la cârciuma din sat şi a vorbit cu vizitiul tău.

— Acum încep să pricep. M-a spionat într-un fel oarecare.

— Fără îndoială. Târziu seara s-a întors cu fetele la Etain şi au plecat imediat mai departe, la Metz. Înainte însă a mai avut loc un mic incident. În acelaşi han locuia un pictor mărunţel şi bondoc...

— Îi ştii numele?

— Schneffka, pictor din Polonia, stătea scris în registru.

— Drace, ăsta e pictorul meu! Locuieşte la mine şi-mi renovează tablourile.

— Atunci o să te intereseze ce urmează. Tocmai în clipa când cele două fete vroiau să se urce în trăsură, omuleţul acesta coboară repede scara, cu picioarele goale şi învelit peste cămaşă cu o faţă de masă şi o pălărie enormă pe cap.

— E nebun! Ce vroia?

— A vorbit cu cele două surori, după care s-a înapoiat în cameră.

— Ce-o fi avut de vorbit cu ele?

— Asta n-am putut să aflu, căci nimeni n-a stat atât de aproape, încât să poată auzi. E suspect totuşi că individul le cunoaşte pe fete şi acum locuieşte la tine.

— Foarte adevărat. Să fi pus ceva la cale?

— Sunt sigur de asta.

— Atunci să-l ia dracu' pe individ!

— Ba o să-l luăm noi, nu dracu'!

— Aşa e. Căci în cazul acesta e un om primejdios, care o fi având intenţii pe care noi nu le bănuim. Unde locuieşte culegătorul de plante?

— La Thionville.

— Aşadar, aproape de Ortry. Şi unde locuieşte Nanon?

— La Ortry.

— Foarte bine. Şi la Ortry avem nu numai depozitele, ci acolo se întâlnesc şi firele legăturilor noastre secrete. N-ai aflat încă despre iscoadele politice care dau târcoale prin ţinut?

— Se vorbeşte de asta.

— Aşa că se poate crede că acel culegător de plante e un spion german.

— Drace!

— Şi atunci s-ar putea presupune că şi pictoraşul acesta e tovarăş cu el.

— Zău c-ai putea avea dreptate. Trebuie să-l urmărim foarte îndeaproape pe individ.

— Mâine îl voi provoca la vorbă.

— Trebuie să procedezi însă cu diplomaţie.

— Ei, lasă că ştiu eu cum să procedez.

— Iar mâine trebuie să ştim ce şi cum.

— De ce chiar mâine?

— Pentru că poimâine nu mai suntem aici.

— Ah, aşa e, transportul de pulbere.

— Ar fi bine dacă i-am putea transmite căpitanului Richemonte ceva concret, cum s-ar zice. Dacă nu mă înşel, de data asta pulberea trebuie s-o livrăm la carieră.

— Da, e locul cel mai sigur.

— Putem merge cu trăsura acolo?

— E un drum care duce din oraş într-acolo; e vechi şi neîntrebuinţat de mult, dar pentru cel ce-l cunoaşte nu prezintă mari greutăţi. E singura carieră din tot ţinutul.

— Când trebuie să fim acolo?

— Fix la ora douăsprezece.

— Dar cum ducem butoaiele la depozit?

— Asta e treaba căpitanului. Presupun că se află şi acolo un gang secret, care e în legătură cu bolţile subpământene.

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu. Dar din câte se spun în taină, trebuie să se afle rezerve enorme de arme şi muniţii. Dacă nemţii or începe într-adevăr războiul cu noi, atunci sunt pierduţi. Noi suntem pregătiţi, pe când ei nu.

— Ei, o să facem o plimbare la Berlin şi în drum vom găsi multe de luat.

— Ăsta-i lucrul principal. Mă bucur de pe acum de clipa când bătrânul ne va trimite ordinul.

— Şi cel mai bun lucru e că noi doi nu vom intra în foc. Rămânem îndărătul trupelor, pentru...

— Da, pentru a veghea la păstrarea ordinii.

Ribeau se bătu peste picioare şi râse în hohote.

— Minunat, ordine! Lasă că o să jumulim noi găinuşa noastră. Aşadar, ia-l mâine la rost pe pictoraşul tău şi, dacă ţi se pare într-adevăr suspect, ai grijă să nu-ţi scape.

— N-avea teamă! Suspect s-a făcut deja prin faptul că se duce pe la intendent.

— Crezi că e germanofil?

— Cu siguranţă. Dar acum hai să ne ducem la culcare, căci mâine trebuie să încărcăm, iar poimâine să fim exacţi la locul cu pricina.

Plecară.

După ce nu li se mai auziră paşii, Schneffke ieşi din ascunzătoare şi mormăi:

„Drace! Aici trebuia să fi fost de faţă prietenul meu Martin Tannert, telegrafistul, şi sergentul-major de la husari. Eu şi spion neamţ! Ha-ha-ha!”

Se aşeză pe bancă şi începu să chibzuiască, cum îi era obiceiul:

„Ei, un fel de spion tot sunt, orice s-ar zice, pentru că am venit să-l iscodesc pe acest Berteu. Dar unul dintr-ăia adevăraţi — care se numesc informatori — nu-s, zău că nu.

Nu sunt atât de bun prieten cu Moltke al nostru, încât să poată şti ce băiat deştept sunt. Şi vrea să mă interogheze, ca să vadă dacă sunt ofiţer sau diplomat. Bun! N-ai decât s-o faci! Dar ce-ar fi să întoarcem lucrurile şi să vă iau eu la rost pe voi, în loc voi pe mine? Pulbere şi arme în bolţi subterane la sau lângă Ortry! Ia te uită! Asta-i la fel de primejdios ca atunci când umpli cozonacul cu dinamită. Se vede că se formează bande de franctirori. Cine le organizează? Bătrânul căpitan? Aşteptaţi, domnilor, scot eu de la voi ce e de scos. Şi, ceea ce aflu, spun prietenului meu Martin Tannert, care — ah!, nu spunea el că la Ortry e deja unul... Greifenklau? Şi apoi sergentul-major Schneeberg? Să fie ăsta culegătorul de plante despre care vorbeau cei doi? Probabil că el e. Mă pot adresa şi lui, sau lui Greifenklau, la caz de pericol. Aşteptaţi, băieţi, Hieronymus Aurelius Schneffke o să vă cam strice socotelile. Poimâine sunt la Thionville şi Ortry şi caut să dau de carieră. Praf de puşcă! Bolţi subterane! Ganguri secrete! Depozite de arme şi muniţii. Lasă, mă îngrijesc eu ca plimbarea la Berlin să nu vă reuşească!”

Schneffke o luă agale spre locuinţa sa. Uşa era deja încuiată, astfel că se văzu nevoit să bată. Charles Berteu îi deschise. Făcu o mutră foarte uimită când îl văzu.

— Dumneata, întrebă el. Atât de târziu?

— Dar bine, abia începe să se însereze.

— Ei, atunci mai avem timp să bem un pahar de vin.

Schneffke îşi dădu seama că vinul era numai un pretext.

— Un pahar de vin? făcu el. Aşa ceva nu refuz niciodată. Mă poţi trezi chiar şi în toiul nopţii.

— Atunci, haide!

— Dar trebuie să fie bun, altfel nu beau. Sunt artist doar.

— Ai băut până acum ceva rău la mine?

— N-aş putea spune.

— Ei, vezi!

Berteu îl duse pe Schneffke în odaia sa şi plecă să aducă vin. Se întoarse curând şi umplu paharele.

— Serveşte-te, domnule! zise el. În sănătatea frumoasei noastre Franţe!

Zicând acestea îl sfredeli pe celălalt cu privirea.

— Buna Franţă să trăiască! răspunse pictorul, ciocnind.

— Şi pentru sănătatea şi gloria marelui nostru împărat!

— Trăiască Napoleon!

— Dar bea până la fund!

— Am băut. Uite aici.

Berteu umplu iar paharele.

— După cum văd, iubeşti Franţa? zise el.

— Foarte mult.

— Ştii, desigur, că Polonia a fost totdeauna prietena Franţei. Dacă ar fi fost după voinţa marelui Napoleon, Polonia ar fi liberă azi.

— Asta aşa e. Şi dumneata eşti polonez?

— Fireşte.

— Probabil însă că german-polonez?

— Ce întrebare! Există oare cerchezi francezi sau kalmuci nemţi? Polonezul e polonez. Ai înţeles?

— Vorbeşti foarte apăsat.

— Da, când se atinge cineva de Polonia mea, mă înfierbânt foarte repede.

— Şi cu toate astea nu arăţi a polonez.

— Pentru ce?

— Burticica dumitale, domnule…

— I-auzi! Dar ce-ţi închipui dumneata despre noi? Crezi cumva că polonezii fac foamea?

— Asta nu. Însă eu mi-i închipui pe polonezi oameni înalţi şi proporţionaţi.

— Dracu' să vă ia cu povestea asta! strigă Schneffke, furios. Ce adică, eu nu-s proporţionat?

— De, nu cine ştie ce!

— Dar ce înţelegi prin proporţionalitate?

— Proporţiile trupului.

Hieronymus se ridică de pe scaun şi se înfipse în faţa lui Berteu.

— Proportile trupului? zise el. Bun! Binevoieşte, te rog, şi priveşte-mi burta: ai putea arăta dumneata ceva atât de bine format, ceva atât de împlinit?

— Nu! râse Berteu. Eşti mai mult decât împlinit. Eşti gras.

— Bun! şi picioarele, sunt cumva subţiri?

— Nu.

— Braţele?

— Groase şi ele.

— Gâtul?

— Gros.

— Obrajii?

— Groşi.

— Aşadar, cum sunt toate la mine, domnule?

— Groase, groase şi încă o dată groase.

— Şi asta nu numeşti dumneata proporţionat?

— Ah! aşa vrei s-o iei?

— Fireşte. Dar ce, am cumva un trup umflat şi picioare subţiri?

— Nu.

— Sau spate încovoiat şi coapse strâmbe?

— Nu.

— Ori ochi mici şi un nas mare?

— Nici asta.

— Ei bine, vezi şi dumneata că nici un om nu poate fi mai proporţionat ca mine. Nu vreau să spun că aş fi un Adonis, căci nu fac parte dintre zei, dar tot ce-i omeneşte posibil cu privire la frumuseţe şi trup posed. Ei, acum crezi în sfârşit că sunt polonez?

— Da, te cred. De fapt aveam un motiv să te privesc cu oarecare bănuială.

— Anume?

— Cunoşti dumneata două surori cărora le zice Nanon şi Madelon?

— Nu.

— Şi totuşi ai stat de vorbă cu ele.

— Tot ce se poate. Poţi vorbi cu persoane fără să le cunoşti sau fără să ştii cum se numesc.

— Dar convorbirea dumitale cu ele a avut loc în condiţii care presupun o cunoştinţă mai apropiată.

— Cum adică?

— Se stă de vorbă oare cu femei necunoscute în picioarele goale şi cu o faţă de masă drept mantilă?

— Ah, încep să pricep.

— Şi cu pălăria dumitale de artist pe cap?

— Da, da, îmi aduc aminte.

— Ei, ce aveai cu acele dudui?

— Domnule! strigă grasul, pe ton aspru.

— Ce vrei? întrebă Berteu.

— Eu aş vrea să ştiu ce vrei dumneata. De o jumătate de ceas mă tot descoşi, ca şi cum ar trebui să-ţi dau socoteală despre toate fleacurile.

— Am un motiv pentru aceasta.

— Cum adică?

— Duduile acelea sunt surorile mele.

— Aşa! Eu însă nu găsesc nici o asemănare între dumneavoastră.

— Asta n-are a face. Fetele au plecat de aici în împrejurări cu totul deosebite, ba chiar de natură împovărătoare pentru ele.

— Au furat ceva?

— Nu. Dar au plecat fără învoirea mea.

— Asta nu mă priveşte.

— Dar dumneata ai stat de vorbă cu fugarele, apoi ai venit la mine. Asta e suspect.

— Mai suspect ar fi fost dacă aş fi venit întâi la dumneata, apoi aş fi fugit cu surorile. N-am avut deloc intenţia să locuiesc aici; dumneata m-ai invitat.

— Atunci cum se face că te-ai întreţinut cu ele într-un mod atât de bătător la ochi?

— Le-am confundat. O aşteptam la Etain pe logodnica mea, care urma să vină acolo. Mă aflam în pat, când am auzit o trăsură şi am privit pe fereastră. La lumina slabă a felinarului, am confundat-o pe una din dudui cu logodnica mea, care seamănă puţin cu ea. În grabă am pus pe mine ce-am găsit la îndemână şi am alergat jos, unde am băgat de seamă că mă înşelasem.

— Dar cine e logodnica dumitale?

— E şi ea poloneză şi o aştept să vină de la Paris.

— Hm! spuse Berteu, care nu-l prea credea pe Schneffke.

Îl măsură din cap până-n picioare, apoi întrebă:

— Şi nici pe omul care se afla cu surorile mele nu l-ai cunoscut?

— Nu l-am mai văzut niciodată până atunci.

— Bine, sunt silit să te cred.

— Crezi sau nu, puţin îmi pasă. Dar vei recunoaşte că prin întrebările dumitale indiscrete şi suspecte nu mă pot simţi prea onorat. Eu sunt artist şi nu vagabond. Aşadar, voi părăsi casa dumitale mâine dimineaţă, căci azi e prea târziu pentru asta.

Lui Berteu nu-i conveniră cele auzite. Vroia să-şi vadă picturile terminate şi pe altă parte să-l mai supravegheze pe pictor.

— Recunoşti şi dumneata, zise el, că un frate are dreptul să fie iritat când surorile sale părăsesc casa părintească fără încuviinţarea sa, în tovărăşia unui străin.

— Hm, da! Mie mi-ar sări muştarul într-un asemenea caz.

— Dumneata ce-ai face?

— M-aş lua după individul acela, ca să-i smulg fetele.

— Aşa aveam de gând să fac şi eu, dar mi-a lipsit timpul până acum. Mâine o voi face. Te mai găsesc aici la întoarcerea mea?

— Cred că nu.

— Aşadar, nu vrei să mă ierţi? Hai să ciocnim, domnule, şi să încheiem pace.

Schneffke se prefăcu că-i vine greu să îşi calce pe inimă, dar în cele din urmă ciocni totuşi cu Berteu.

— Fie! zise el.

— Şi aştepţi până mă întorc?

— Da, chiar dacă nu aici, atunci la Etain, unde îmi aştept logodnica, după cum spuneam.

Mai stătură câtva timp împreună, discutând despre fel de fel de lucruri. Se despărţiră apoi şi, când Schneffke ajunse în odaia sa. mormăi necăjit:

„Ăsta să mă descoasă pe mine! Grea afacere! Poimâine la miezul nopţii sunt la cariera de piatră de la Ortry.”

A doua zi dimineaţă, la cafea, Schneffke află că Berteu plecase. Lucră puţin la tablourile administratorului, apoi plecă dincolo, la familia Mélac.

Se miră văzând că toate ferestrele stăteau deschise, iar perdelele erau date la o parte. Bătrânul îi strânse vesel mâna.

— Dac-ai şti, domnule, zise el, ce veste bună am primit aseară târziu!

— Bănuiesc. Văd că aerisiţi întreg castelul, ceea ce înseamnă că vine stăpânul.

— Ai ghicit. Aproape de miezul nopţii am primit o telegramă că domnul conte Perret soseşte azi. Ce zici de asta?

— Zic că trebuie să ţineţi mult la boierii dumneavoastră, ceea ce văd din bucuria cu care întâmpinaţi vestea.

— Aşa e. Toată noaptea am lucrat. Bătrâna mea şi Marie sunt dincolo. Vrei să mergem la ele?

Intendentul îl duse pe Schneffke în apartamentele stăpânilor, unde cele două femei îl întâmpinară cu bucurie. Nu ştia el singur cum se făcu, dar se pomeni şi el pe o scară aranjând perdelele, în vreme ce bătrâna femeie împreuna mâinile, plină de admiraţie.

— Vezi, moşule! Aşa un bărbat! Uite cum se pricepe să aranjeze faldurile! E plin de talent. Se vede îndată că e artist.

Hieronymus Aurelius Schneffke se mişca într-adevăr cu multă îndemânare pe scara sa. Azi nici nu-i dădea prin gând să se împiedice sau să cadă.

Către amiază treaba era gata. Schneffke fu invitat la masă; apoi se ocupă iarăşi de tablou, la care mai avea ceva de lucru.

Bătrânii rămăseseră în apartamentele stăpânilor. Numai Marie stătea cu el, cu un lucru de mână, şi arunca din când în când o privire de admiraţie spre portret şi asupra pictorului, care însă era cu totul adâncit în lucrul său.

În cele din urmă puse jos pensula, se dădu puţin înapoi şi îşi admiră opera.

— Gata? întrebă Marie.

— Da, răspunse el.

Ea veni alături de dânsul şi contemplă tabloul.

— E o minune să poţi face aşa ceva, spuse dânsa. Cum te pricepi să redai astfel de zâmbet, o asemenea privire, care nici nu poate fi descrisă?

El întoarse repede capul şi o privi în ochi.

— Cum izbuteşti dumneata să fabrici zâmbetul care-ţi joacă în jurul buzelor?

Spunând aceasta, aruncă o privire atât de plină de dorinţi spre gura ei, încât fata roşi şi întoarse capul. Ea se aşeză, iar el îşi trase un scaun lângă dânsa şi începu să-i urmărească degetele care croşetau de zor.

— Ar trebui să fie minunat! spuse el deodată, aproape în neştire.

Ea ridică privirea şi întrebă:

— Ce anume?

Schneffke se făcu roşu ca un copil pe care l-ai prins asupra faptului. Îi luă timp până să răspundă.

— Ei, duduie, mă gândeam la o odăiţă...

— Aşa, aşa... o odăiţă.

— Dar n-am spus totul. În odăiţa aceasta stau eu în faţa pânzei şi pictez.

— Ce pictezi?

— Hm! Să zicem un drăcuşor de copilaş, care stă în mijloc.

— Cu degetele în gură?

— Nu! Eu ca tată nu l-aş lăsa să ţină degetele în gură.

— Ah! dumneata eşti tatăl acestui copil?

— Da.

— Şi altceva n-ai mai picta?

— Ba da, pe mamă-sa.

— Tot fără?...

— Nu mă înnebuni! Tabloul era atât de frumos, şi dacă-mi arunci o glumă deasupra renunţ să-l mai pictez până la urmă.

— Bine, pictează mai departe!

— Aşadar, mama. Stătea pe scaun şi... ia ghici ce făcea?

— Tricota?

— Nu, croşeta la fel ca dumneata. Vrei să ţi-o descriu?

— Da. Ţin mult s-o cunosc pe mama copilaşului dumitale.

— E blondă, întocmai ca dumneata. Nu-i înaltă, şi nici slabă.

— Aşadar, măruntică şi... plinuţă.?

— Da, la fel ca dumneata. Şi... ciudat lucru: copilaşul ăla grăsun nu-mi seamănă numai mie.

— Dar mai cui?

— Dumitale.

— Glumeşti? Cum s-ar putea asta?

— Pentru că şi mama lui îţi seamănă, şi încă de minune.

— Poate că e rudă cu mine.

— Nu. Eu cred că eşti chiar dumneata în persoană. Da, la acest tablou mă gândeam când mi-a scăpat exclamaţia de adineauri: „trebuie să fie minunat!” Crezi că greşesc?

Chipul ei luase o expresie visătoare. Privea pe fereastră fără să scoată o vorbă. El nu cuteză să-i tulbure gândurile.

— Nu e adesea un noroc, spuse ea încetişor, după câtva timp, când un vis nu se realizează?

— Ai dreptate; dar vezi că îndeplinirea acestui vis n-ar putea fi niciodată o nenorocire. Ceea ce face fericirea noastră, e tocmai faptul că putem avea încredere în inimile noastre. Cu atât mai dureros este când trebuie să renunţăm la un vis, numai... numai... pentru că...

— Pentru că?...

— Sfinte Rembrandt... pentru că trebuie să plec chiar azi.

— Chiar azi? întrebă ea repede, tresărind.

— Da, chiar azi, domnişoară.

— E absolut necesar să pleci?

— Da, din păcate.

— Dar ieri nu vorbeai atât de hotărât de plecare.

— S-a întâmplat ceva care mă grăbeşte.

— Şi te vei mai întoarce pe aici?

— Cine poate şti? Va fi greu să mai găsesc un motiv pentru a mă înapoia. Se prea poate să vin curând iar în Franţa, dar ca... duşman al dumneavoastră.

— Niciodată nu vei fi duşmanul meu şi al nostru.

— Chiar în cazul unui război?

— Chiar atunci. Dar crezi dumneata că se va întâmpla aşa ceva? Mă îngrozeşte gândul la o asemenea nenorocire! Tunurile bubuie, gloanţele şuieră, săbiile zăngănesc. Şi în mijlocul acestui măcel...

Ea se întrerupse, roşind.

— Spune mai departe, spune! o îndemnă el.

— ...eşti dumneata, care n-ai nici o vină de toate acestea.

Chipul lui Schneffke se aprinse de fericire.

— La mine te gândeşti? La mine?

— Da. Căci n-am pe nimeni altul care să fie ameninţat direct de război.

— Şi dacă aş cădea? Dacă ai primi într-o bună zi vestea că m-au vârât în groapa comună şi...

— Taci, te rog! Asta ar fi prea trist.

Ea îşi acoperi ochii cu palma, ca şi cum ar fi văzut ceva groaznic. El se apropie şi-i îndepărtă mâna:

— Marie... te vei gândi la mine atunci când voi fi plecat?

— Da.

— Des, foarte des?

Ea zâmbi, cu zâmbetul ei adorabil, şi zise:

— Dar ce am eu din toate astea, domnule?

— Păi vezi că atunci mi-aş aminti şi eu de dumneata. Sau nu vrei?

— Ba da... să ne închipuim că gândurile noastre zboară de la unul la altul şi se întâlnesc în drum.

— Numai gândurile noastre?

— Dar mai ce?

— Nu şi dra... Ah, cine-i acolo?

De afară se auzi huruit de trăsuri şi pocnete de bici. O trăsură boierească, urmată de alte patru, sosea în goana cailor.

— Domnul conte! Domnul conte! strigă Marie. Trebuie să ies afară.

În clipa următoare Hieronymus rămase singur în odaie.

„Sfântă Paletă, iar am tras alături! începu el să-şi vorbească. Totdeauna când sunt în formă, gata să dau drumul unei declaraţii de dragoste, intervine un incident nenorocit dintr-ăsta. Dar jur pe uneltele mele de pictor: va fi a mea, orice s-ar întâmpla! Asta e limpede ca lumina zilei."

Nu-şi mai pierdu vremea cu astfel de gânduri, căci noii sosiţi îi atraseră îndată atenţia.

Trăsura din frunte opri. Doi servitori se grăbiră să

deschidă şi un bătrân coborî.

„Ăsta trebuie să fie generalul, îşi zise pictorul nostru. Un bătrân minunat: frumos, mândru, ţinută milităroasă.”

După el coborî nepoată-sa, Ella von Perret.

„Sfinte Sisoie! exclamă Schneffke, de la fereastră. Un adevărat înger! O zână! Ia stai! Cine mai e?”

Cea care apăru era Alice, sora secretarului contelui de Rallion, logodnica telegrafistului Martin Tannert. Ne amintim că Ella von Perret făgăduise s-o ia sub ocrotirea ei.

— Minunată fetiţă! murmură Schneffke. Frumoasă, voinică, totuşi dulce şi plăcută, ca tutunul de lulea olandez, calitate mijlocie.

Din celelalte trăsuri coborâră servitorii.

Trecu câtva timp până se potoli zarva. Ella şi Alice se retraseră în odăile lor, lăsându-l pe general să-şi vadă de treburi.

Cu spiritul său de observaţie, Hieronymus Aurelius Schneffke îşi dădu seama că nu toate trăsurile puteau aparţine contelui. Ieşi deci afară şi se dădu pe lângă unul din vizitii.

— Eşti în slujba generalului? întrebă el.

— Nu, domnule!

— Dar de unde ai venit?

— Din Metz.

— Când pleci înapoi?

— Chiar astăzi, după ce voi lăsa caii să se odihnească puţin la Etain.

— Nu vrei să mă iei şi pe mine la Metz?

— Cu plăcere. Dar vă rog să vă grăbiţi, căci peste o oră plec.

Se înţeleseră asupra preţului, apoi pictorul se duse acasă, unde îşi strânse repede lucrurile. Nu-şi luă rămas bun, căci avea interes ca Berteu să nu afle încă de plecarea sa.

Se întoarse după aceea la castel, unde îşi lăsase mapa şi

scaunul. Aşeză totul în trăsură şi acum vroia să-şi ia rămas bun. Dar de la cine? Nu era nimeni în odaie. Intendentul se afla la conte, iar nevastă-sa şi Marie erau la Ella. Schneffke procedă ca de obicei: făcu ce-i dădu în gând. Urcă scara şi găsi sus un servitor.

— Cine sunteţi? întrebă acesta.

— Artist. Îl caut pe domnul Mélac.

— Nu se poate vorbi cu dânsul. Se află la Excelenţa sa.

— Dar doamna Mélac?

— E la domnişoara contesă.

— Domnişoara Mélac?

— Tot acolo.

— Dar nu vezi dumneata că n-am timp? Trebuie să-mi iau rămas bun. Vizitiul nu aşteaptă.

Servitorul îl măsură cu privirea şi întrebă:

— E într-adevăr atât de urgent?

— Foarte.

— Domnul Mélac nu poate veni, şi cred că nici doamna. E de ajuns dacă vă trimit pe domnişoara Mélac?

— Sfinte Rembrandt, fireşte că e de ajuns, ce stai să mai întrebi? Dar ceva mai repede, dacă se poate!

— Unde să vină?

— Jos, la intendent.

— Bun! Se va face îndată.

Pictorul se înapoie jos, în locuinţa intendentului, în vreme ce servitorul se duse în vestibulul apartamentului tinerei contese, unde-i spuse cameristei s-o roage pe doamna Mélac să vină afară.

— Doamnă, îi zise el, când femeia veni, a fost aici un domn care ţine neapărat să vă vorbească, îşi zicea artist.

— Un domn mărunţel şi gras? Unde e?

— În locuinţa dumneavoastră.

Ea se duse jos, iar servitorul se îndepărtă, cu un zâmbet pe buze.

Hieronymus Aurelius Schneffke stătea în faţa oglinzii şi îşi admira silueta.

„Nu-s băiat urât, îşi zise. Mă potrivesc perfect cu Marie cea minunată. Înălţimea, lăţimea, caracterul, inima, temperamentul, totul, totul se asortează. Şi acum vine despărţirea! Aceasta va fi... ah, o aud venind! Ăştia sunt paşi de femeie. Vine! O voi întâmpina îndată.”

Se aşeză lângă intrare. Uşa se deschise.

— Marie, scumpa mea, dulcea mea... of, Sfântă terebentină!

Sări îndărăt, speriat, căci o strânse la pieptul său pe mama celei aşteptate.

Doamna Mélac nu era prea surprinsă.

— Domnule! exclamă totuşi ea.

— Doamnă! îngăimă el, în neştire.

— Mă îmbrăţişezi?

— Din nenorocire!

— Din nenorocire ai spus? Asta înseamnă că nu merit a fi îmbrăţişată?

Pe el îl trecură năduşelile.

— Acum nu mai meritaţi, îndrugă dânsul.

Abia după ce rostise aceste cuvinte îşi dădu seama de gafa ce-o făcuse. Ea văzu stinghereala în care se afla şi inima-i bună o făcu să nu-i prelungească chinurile.

— Îmbrăţişarea dumitale era destinată desigur altcuiva, spuse dânsa, zâmbind.

— Da.

— Şi aceea se numeşte Marie? Aşa cel puţin mi se pare c-am auzit. O fi vorba de nepoata mea?

El încuviinţă din cap.

— Aşa, aşa! Pe Marie vroiai deci s-o îmbrăţişezi? Atunci de ce ai trimis după mine?

— După dumneavoastră?

— Păi servitorul pe mine m-a chemat.

— Ah! Idiotul acela de servitor!

— Te-o fi înţeles greşit.

— Cu neputinţă. Eu nu-s mut şi cred că nici el nu e surd. Cred că...

— Ei, lasă! zise doamna Mélac, văzând că bondocul căuta în zadar cuvintele. Deoarece nu se mai poate schimba nimic, să trecem la ordinea zilei.

— Hm! spuse el, privind-o cercetător. Ce înţelegeţi prin „ordinea zilei”?

— Ceea ce e acum la ordinea zilei. Nu eşti de aceeaşi părere?

El duse mâna la pălărie, ca s-o şteargă repede dacă cumva lucrurile vor lua o întorsătură proastă. Dar pentru că doamna Mélac se aşeză liniştită pe un scaun şi nu părea deloc supărată, puse şi el la loc calabreza şi zise:

— E adevărat, doamnă, şi vă rog să mă iertaţi.

— Te iert, răspunse ea, zâmbind. Aşadar, pe Marie vroiai s-o îmbrăţişezi?

— Da.

— Şi pentru ce?

— Pentru că ea... pentru că eu...

Privi cu disperare într-un colţ al camerei.

— Ei, dă-i drumul.

Hieronymus Aurelius Schneffke rămase mut.

— Eu sunt o femeie simplă, reluă doamna Mélac, cu toate astea cred că pricep oarecum atitudinea dumitale ciudată.

— Nu-i aşa? strigă aproape Schneffke. Marie e aşa de... de... de...

— Fireşte că e aşa! zâmbi bătrâna. Dar faptul că e aşa şi nu altfel, nu-i un motiv să te azvârli asupra ei din uşă şi s-o îmbrăţişezi. Aşa ceva se face numai când...

— ...când iubeşti, doamnă! Când iubeşti! interveni Schneffke, recăpătându-şi tot curajul.

— Ah, o iubeşti?

— Asta e limpede ca lumina zilei.

Se înclină adânc şi urmă:

— Da, o iubesc pe Marie. O iubesc din toată inima şi profit de acest prilej să vă cer mâna ei.

— Dar bine, domnule, o cunoşti pe Marie abia de ieri.

— E drept, a mers cam repede. Dar în timp ce unul are nevoie de cincisprezece ani ca să afle că omul trăieşte ca să se căsătorească, un altul şi-a dus la groapă a şasea nevastă. La unul iubirea vine ca un melc, la altul ca un fulger. Numai ce vezi că zvâcneşte o lumină, se aude un trăsnet şi te-a nimerit pentru toată viaţa.

Doamna Mélac râse din toată inima.

— Eşti un adevărat poet, zise ea.

— Poate că peste câţiva ani mă voi exprima mai bine. Acum mai sunt tânăr şi coardele sunt întinse. Când însă viaţa te ia la frecuş, devii morocănos, capeţi gută şi faci numai poezii tragice.

— Atunci îţi doresc să rămâi tânăr cât mai mult timp.

— Eu nu îmbătrânesc niciodată, doamnă. Poftim mâna mea, vă rog. Şi nu mi-o luaţi în nume de rău…

— Nu ţi-o pot lua în nume de rău. Dar vezi că noi locuim în Franţa, iar dumneata în străinătate. Vrei să ne-o duci atât de departe pe singura noastră copilă?

— Un pictor nu e legat de nici un loc, spuse el, cu hotărâre. Dar până acum n-am schimbat cu Marie nici un cuvânt asupra viitorului nostru.

— Eu credeam că totul e deja în ordine!…

— Nu. Fireşte că mă consider legat. Dacă la înapoierea mea Marie va fi încă liberă, îmi voi da osteneala să vă dovedesc că nu-s chiar atât de nedemn de nepoata dumneavoastră. Dacă veţi spune atunci „da”, mă veţi face fericit.

— Bine, să lăsăm toate acestea pe seama viitorului. Soţul meu ştie ceva?

— Încă nu, şi din păcate nu mai pot zăbovi aici. Vă rog să-i transmiteţi salutările mele. Şi-mi veţi îngădui să-i scriu iubitei mele, din când în când?

— Cu plăcere, domnule. Sperăm că te vom revedea curând.

— O doresc din tot sufletul. De scris, vă voi scrie, deoarece trebuie să vă lămuresc cu privire la familia Bas-Montagne. Acum vă rog să-mi îngăduiţi să vă las cu bine.

— Drum bun, domnule Schneffke.

Toată ziua Charles Berteu nu dăduse pe acasă. Abia către seară se întoarse şi mamă-sa speriată îi ieşi în întâmpinare.

— Unde Dumnezeu ai lipsit atâta? întrebă ea.

— Am avut treabă la pulberărie, unde am stat până acum.

— Fără să-mi spui nimic! Dac-aş fi ştiut, aş fi trimis să te cheme.

— Dar ce s-a întâmplat?

— A sosit generalul.

— Generalul? repetă Berteu, înmărmurit. Singur?

— Ba nu, cu domnişoara şi cu toată servitorimea.

— Deci rămâne aici?

— Aşa se pare.

— Pe toţi dracii! Era de aşteptat venirea lui o dată cu moartea tatei, însă atât de curând, asta-i prost!

— A trimis după tine, să vii cu condicile şi cu însemnările proviziilor. Vrea să încheie socotelile.

— Să-l ia dracu'! Trebuie să se simtă rău tata în groapă.

— Prea a fost neprevăzător. Acum vom avea noi de furcă.

— Noi? Nouă nu ne poate face nimeni nimic.

— Dar slujba noastră...

— Asta era pierdută oricum. Sau crezi cumva că generalul m-ar fi angajat ca administrator? Aş! Trebuie să plecăm în orice caz. Mă voi asigura de Nanon şi cred că astfel am scăpat de toate.

— Pe aia n-o vei căpăta niciodată.

— Lasă, există un mijloc. Cunosc un om care mi-o va da în mână. Acum mă duc la general.

Luă sub braţ o grămadă de registre, cu care plecă la castel, de unde se întoarse după o bucată de timp.

— Cum a mers? îl întrebă mamă-sa.

— Prost.

— A şi făcut socotelile?

— Nu. Lipsa o va găsi mai târziu, dar m-a primit într-un fel din care am putut constata că şi fără asta s-a sfârşit cu noi aici. Mă voi căra.

— Pentru Dumnezeu, şi eu ce mă fac?

— Peste câteva zile sunt înapoi, să te iau.

— Unde te duci?

— La Ortry.

— Ah, la căpitan? Ăsta trebuie să facă ceva pentru noi.

— Trebuie? E un om nerecunoscător.

— Îi este foarte dator răposatului. Tot el l-a dus pe tatăl tău pe căi greşite. Nu trebuie să ne lase în părăsire.

— De silit bătrânul nu poate fi silit. Dar am în mână unele taine cu privire la el, pe care va trebui să mi le răscumpere. Ortry e deci salvarea noastră şi acolo îmi voi găsi norocul, banii sau logodnica sau poate pe amândouă odată.

10. Dezvăluiri

Descoperirile făcute în ultimele zile, evenimentele care se precipitaseră, atentatul de la calea ferată, revederea puţin obişnuită printre dărâmăturile trenului deraiat şi, nu mai puţin, gândurile care-l purtau mereu la tânăra şi frumoasa moştenitoare a castelului Ortry, toate astea treziră în falsul doctor Müller dorul de un ceas de singurătate. Astfel, în după-amiaza de după catastrofa de lângă Thionville, îl găsim pe o bancă din parcul castelului, adâncit în gânduri.

Dar nu-i fu dat să rămână mult timp astfel, căci auzi deodată paşi în apropiere. Ridică privirea şi-l recunoscu pe Deephill, americanul. Se ridică repede.

— Ne-am mai văzut azi? întrebă noul sosit, scoţându-şi pălăria.

— Da, domnule. Numele meu e Müller. Sunt educatorul tânărului baron.

— Îmi daţi voie să iau puţin loc alături de dumneavoastră?

— E o cinste pentru mine. De altfel, ca oaspete al stăpânilor, aţi fi în drept să porunciţi.

— O, nu! râse Deephill. Noi americanii nu împărtăşim părerea că un educator e inferior din punct de vedere social aceluia care l-a angajat.

— America e de invidiat. E o ţară care s-a scuturat de prejudecăţile de castă, atât de dăunătoare.

— Cum ar putea să-mi fie inferior un om căruia îi încredinţez educaţia, şi deci fericirea copiilor mei?

— Dacă s-ar putea ridica şi alţii la convingeri atât de înalte!

— Asta mă face să bănuiesc că nu vă simţiţi prea fericit în slujba dumneavoastră de aici.

— Sunt mulţumit, răspunse Müller, rezervat.

— Mulţumit nu înseamnă nimic. E ceva mijlociu, nici cald, nici rece. Pari să fii foarte modest.

— Drumul vieţii mi-e dinainte trasat. Îmi fac datoria şi mă încred în Cel de Sus.

— După nume sunteţi german.

— Da.

— Numai un german poate vorbi astfel. Numai un german îşi face datoria şi se încrede în Cel de Sus. Cu ce te poate ajuta Dumnezeu, dacă nu te mişti singur?

— N-aveţi nici o grijă, răspunse Müller, zâmbind. Avem şi noi, germanii, năzuinţele noastre.

— Dar ce fel de năzuinţe? Idealuri, utopii.

— Idealul te face adesea mai fericit decât materialul.

— Cu toate acestea, nu mi-o lua în nume de rău, eu nu-i iubesc pe aceşti germani idealişti. Ei mi-au răpit mie idealul. Unde vor ajunge? Dumneata ştii? Poţi să mi-o spui?

— În ce privinţă?

— În politică, de pildă.

— La materia asta nu mă pricep.

— Îmi închipuiam eu. Domnii educatori germani se pricep în toate, numai la politică nu, în vreme ce orice supus al unui alt popor tinde să creeze ceva tocmai pe acest tărâm.

— Hm! Adesea nici nu se pricep la altceva.

Ochii americanului scăpărară:

— Domnule, vrei să mă insulţi?

— Să vă insult? replică Müller. Ce v-a făcut să credeţi asta?

— Văd că mă contrazici.

— O simplă contrazicere înseamnă insultă? Domnule, nu sunteţi american.

— Dar ce sunt?

— Francez, şi anume unul de la sud, poate chiar corsican.

— Cum ai ajuns la această presupunere?

— Vă trădează chipul şi temperamentul. Consideraţi o

insultă faptul că-mi îngădui să am o părere diferită de a dumneavoastră şi totuşi dumneavoastră aţi fost acela care m-aţi insultat destul de serios adineauri.

— Cum adică?

— Spunându-mi în faţă mie, germanului, că-i urâţi pe germani.

— Adevărul nu trebuie ascuns.

— Când nu e jignitor. În caz contrar îl treci sub tăcere, chiar dacă ar fi numai din simplă politeţe sau din spirit de prevedere.

— Prevedere? Îţi închipui cumva că sinceritatea mea m-ar putea păgubi?

— Fireşte.

— Şi în ce fel anume?

— Orice om pe care vi-l faceţi duşman vă poate păgubi, mai mult decât v-ar putea aduce foloase prietenii dumneavoastră de seamă şi influenţi.

Americanul zâmbi cu superioritate.

— Să zicem că te-am insultat, domnule. Cum vrei să-mi dăunezi?

— Mă voi răzbuna prin aceea că nu mă voi ocupa deloc de dumneavoastră, răspunse Müller, pe un ton care n-ar fi putut scăpa unui om atent.

— Nu te înţeleg, zise Deephill.

— Şi totuşi, e atât de clar! Nedându-vă atenţie, vă aduc...

— Acum cred că pricep, domnule. Vrei să spui că mi-ar fi prielnic dacă te-ai ocupa de persoana mea?

— Da.

— Cu alte cuvinte ai o taină, domnule, zise Deephill, surprins. Mi-ai putea fi de folos împărtăşindu-mi-o, şi m-ai păgubi, dacă mi-ai trece-o sub tăcere.

— Aproape să-ţi vină să crezi c-aţi fi un fel de diplomat, zise Müller, zâmbind. Domnii din această categorie miros câte o taină îndărătul fiecărui cuvânt.

— Aici însă pare să fie într-adevăr vorba de o taină.

— Poate că această taină sunteţi chiar dumneavoastră.

— Sau poate dumneata? Am impresia că te-am mai văzut cândva, spuse americanul, cercetându-l cu luare-aminte.

— N-am fost niciodată în America, nici în sudul Franţei.

— N-am vrut să zic că te-aş fi văzut pe dumneata personal ci că găsesc în trăsăturile dumitale ceva cunoscut, familiar. Ai unele trăsături care fie că mi-au fost cândva plăcute, fie că... ah, am găsit.

Îl prinse pe Müller de braţ şi-l întoarse în aşa fel, încât să-i vadă în întregime faţa.

— Da, aşa e! Nu mă înşel deloc. Sunt aceleaşi trăsături, numai că ceva mai pronunţate, mai bărbăteşti. Ai fost vreodată în Anglia?

— Nu.

— Ai rude acolo?

— Nici asta.

Müller bănuia ce va urma, dar nu se trăda.

— Probabil c-aţi descoperit vreo asemănare întâmplătoare, zise el.

— Da.

— Pot întreba cu cine?

— Cu o femeie.

— Dintre cunoştinţele dumneavoastră?

— De fapt nu, deşi am văzut-o şi i-am vorbit. Şi dumneata ai văzut-o. Îţi aminteşti de domnişoara de Lissa, englezoaica aceea, care a ajutat la pansarea răniţilor?

— Da. Era mai mult în tovărăşia domnişoarei baroane Marion de Sainte-Marie.

— Am fost în acelaşi vagon cu ea, de la Trier, şi am avut norocul s-o salvez. Cu fata asta semeni, sunt convins.

— Glumeşti.

— Ba nu glumesc. Ea a făcut o impresie adâncă asupra mea şi, desigur, această asemănare e de vină că nu văd în

dumneata un german.

— Atunci îi datorez multă recunoştinţă acelei dudui, răspunse Müller, înclinându-se puţin batjocoritor. Dar trebuie s-o văd mai de aproape. Îi cunoaşteţi numele întreg?

— Miss Harriet de Lissa din Londra. Sunt încredinţat că o vei vedea aici la Ortry, poate chiar astă-seară. Baroana Marion pare să fi legat prietenie cu ea şi spunea că vrea s-o invite.

— Lucrul nu-i atât de uşor; invitaţia atârnă de voinţa căpitanului Richemonte, care e cam milităros.

— Dar ospitalitatea cred că este, totuşi, o trăsătură a francezilor…

— La Ortry, nu. Căpitanul nu e sociabil.

— Am observat şi eu. Am fost îndrumat către dânsul şi m-a invitat la Ortry. Dumnealui m-a găsit la locul catastrofei şi m-a rugat să vin la castel, dar cu toate astea nu l-am zărit încă.

— Această neglijenţă pare de neînţeles. Nu prea se ştie ce face.

— Răceala lui e cu atât mai surprinzătoare, cu cât are motive să se bucure că am scăpat de catastrofă. Salvarea mea îi aduce câştig.

Müller avu o tresărire uşoară, dar căută să abată discuţia de la acest subiect:

— Am auzit că vă datoraţi salvarea unui cetăţean din Thionville?

— Mă îndoiesc că ar fi chiar de acolo. Şedeam cu el într-un compartiment, dar nu mi s-a recomandat. Spunea numai că e culegător de plante.

— La doctorul Bertrand?

— Da, la care locuieşte englezoaica de care ţi-am vorbit. Îl cunoşti poate pe acest culegător?

— L-am întâlnit în pădure.

— Pare să fie ceva mai mult decât ceea ce se recomandă.

— Se poate.

— Spui asta cu o intonaţie ciudată. Vreun înţeles ascuns?

— Da.

— Atunci m-am înşelat cu privire la dumneata. Nu eşti german.

— Pentru ce?

— Pentru că eşti prieten cu aşa-zisul culegător de plante.

— E drept că sunt prieten cu el şi chiar îl tutuiesc, când mă întâlnesc cu dânsul între patru ochi.

— Ei da, nu eşti german. Căpitanul Richemonte n-ar angaja niciodată un neamţ, şi nici un neamţ care posedă simţul onoarei, n-ar lucra împotriva patriei sale.

— Cum, lucrez împotriva Germaniei?

— Da. Culegătorul de plante ştie multe, iar dumneata, ca prieten al său, nu poţi fi mai prejos.

— Da, aşa este, iar eu sunt şi mai bine informat decât dânsul, ba chiar şi decât căpitanul Richemonte.

— Mai mult decât căpitanul?

— Da, şi chiar decât contele Rallion.

— La naiba! Ştii totul?

— Totul. Dar presupun că sunteţi om de onoare.

— Te îndoieşti cumva de asta, domnule?

— Nu. E în avantajul dumneavoastră că-mi acordaţi încredere. Am o rugăminte, dar vă asigur că nu voi cere nimic ce-ar fi împotriva onoarei dumneavoastră sau chiar numai în dezavantajul dumneavoastră.

— Vorbeşte.

— Vă cer cuvântul de onoare că veţi păstra tăcere asupra a tot ceea ce vom vorbi.

Deephill privi gânditor la mâna pe care Müller i-o întindea, apoi zise:

— Dumneata ştii ceva, şi faci asupră-mi o impresie bună, cred că-ţi pot acorda încredere. *Well!* Voi tăcea, atâta timp cât vei dori.

— Bine! încredere pentru încredere. Afară de asta, mister Deephill, ar fi în dezavantajul dumneavoastră dacă aţi încerca să mă înşelaţi. Aşadar: am în mână fire, de care Rallion şi Richemonte habar n-au. Aţi venit să ajutaţi Franţa cu bani?

— Nu Franţa propriu-zis, ci pe organizatorii franctirorilor.

— Şi aici nu-i cunoaşteţi decât pe Rallion şi Richemonte?

— Da.

— Ştiau cu ce tren veniţi şi că aveţi bani asupra dumneavoastră?

— Da.

— Voiau să intre în posesia acestei sume fără a mai fi nevoiţi s-o returneze vreodată.

— Prin deraierea trenului?

— Da.

— Cred, căci s-a şi făcut dovada. Un singur lucru nu-l pricep, şi anume faptul că asasinii cunoşteau atât de bine împrejurările.

— Eu însă pricep foarte bine.

— Dar Rallion şi Richemonte erau singurii care cunoşteau taina.

— Tocmai asta trebuia să vă dovedească cine sunt asasinii.

Deephill holbă ochii şi se uită aproape speriat la Müller.

— Mii de draci! Nu vei fi crezând cumva că…

— Ei, ce? Dar nu vorbiţi atât de tare!

— …că Rallion şi Richemonte i-au angajat pe asasini?

— Ba tocmai asta voiam să zic.

— Ar fi îngrozitor!

— Ăştia doi au ei altele şi mai şi pe cuget. Ascultaţi ce vă spun! Căpitanul nu vi s-a arătat încă până acum, pentru a nu fi silit să discute despre cazul acela.

— S-a scuzat spunând că nu se simte bine.

— În ce cameră locuiţi?

— Acolo sus, cele trei ferestre.

Era aceeaşi odaie în care fusese ucis directorul fabricii.

— Bine! zise Müller. Gândiţi-vă că eu sunt atoateştiutor: căpitanul a pregătit azi o otravă.

— *Drace!* Nu cumva pentru mine?

— Ba chiar pentru dumneavoastră. Dar să nu vă fie teamă, căci nu vrea să vă omoare, cel puţin deocamdată, ci să vă adoarmă adânc, numai.

— Pentru ce?

— Ca să vă poată cerceta portvizitul şi să vadă dacă conţinutul are vreo valoare şi pentru el.

— Fără semnătura mea n-are nici una.

— El ştie asta?

— Cred că da.

— Cu toate astea va încerca. L-am ţinut sub observaţie şi am văzut că a examinat uşa odăii dumneavoastră şi a turnat apoi ceva într-o sticluţă. Aşadar, e vorba de dumneavoastră.

— Îl împuşc ca pe un câine.

— Nu veţi face asta, căci în sticluţa şi în sticla din care a turnat nu se află în prezent decât apă chioară. Am făcut eu schimbarea cuvenită, în taină. E de aşteptat acum să vă ofere într-un fel oarecare să beţi din conţinutul sticluţei.

— Pe dracu' o să beau.

— Ba nu aşa! Veţi bea tot ce vi se va oferi, în felul acesta bătrânul va rămâne încredinţat că băutura şi-a făcut efectul şi va intra în odaia dumneavoastră, ca să vă cerceteze portvizitul.

— De unde ştii toate astea?

— Nu ştiu totul, dar bănuiesc.

— Te admir, zău aşa! Ce să fac? Ceea ce mă sfătuieşti îmi pare prea primejdios.

— Ba, nu. Vă asigur pe cuvânt de onoare că nu veţi avea nimic de suferit.

— Cuvântul dumitale de onoare? Hm... nu te cunosc. Eşti doctorul Müller şi atâta tot. Nu mi-o lua în nume de rău, dar

dumneata ţi-ai da viaţa şi averea pe mâinile unui om despre care nu ştii altceva decât ştiu eu de dumneata?

Müller chibzui o clipă, apoi zise:

— Bine! Vreau să mă cunoaşteţi şi să căpătaţi încredere în mine. Trebuie să vă ascund adevărul, pentru că nu sunt încă sigur de dumneavoastră. Pentru astăzi, aflaţi numai că sunt…

— …o rudă a domnişoarei de Lissa! interveni Deephill triumfător.

— Da, domnule. Mai mult: sunt fratele ei.

Americanul se bătu cu palmele peste genunchi.

— Vezi, domnule Müller, eu sunt cunoscător de oameni şi nu mă înşel niciodată. Eşti englez şi…

— O clipă! îl întrerupse Müller. Vă rog să nu stăruiţi deocamdată. Mulţumiţi-vă pentru moment cu mărturisirea că miss Harriet de Lissa e sora mea. Acum aveţi încredere în mine?

Deephill îi întinse amândouă mâinile.

— Sunt al dumitale cu totul, atât cât pot dispune de mine.

— Mulţumesc. Mai trebuie să vă spun că domnul căpitan vă va supraveghea în taină. El are posibilitatea să vadă tot ce se petrece în odaia dumneavoastră.

— Cum adică?

— Nu vă pot descrie, dar vă voi arăta în curând, în tot ceea ce faceţi în camera dumneavoastră, ţineţi seama de faptul că bătrânul vă supraveghează. Veţi face deci tot ce vă va spune?

— De vreme ce crezi că e bine, da.

— Înainte de a vă duce la culcare, ocupaţi-vă puţin de hârtiile dumneavoastră de valoare, pentru ca observatorul ascuns să poată vedea unde le puneţi. După aceea, prefaceţi-vă că dormiţi adânc şi nu vă mişcaţi nici atunci când se va furişa în odaia dumneavoastră. Lumina, fireşte, o veţi stinge îndată ce vă veţi culca.

— Dar dacă îmi ameninţă viaţa?

— Asta n-o va face. De vreme ce hârtiile nu-s prevăzute cu semnătura dumneavoastră, vă va cruţa. Şi-apoi, după ce veţi fi stins lumina, vă veţi putea scula iarăşi, ca să luaţi în pat o armă sau un cuţit. Mai târziu voi veni eu să mă încredinţez dacă bănuielile mele s-au adeverit.

— Aşadar să nu încui uşa odăii?

— Ba încuiaţi-o. Eu voi veni totuşi: la fel ca bătrânul.

— Asta înseamnă că există un culoar secret spre odaia mea?

— Da. Acum suntem gata şi ne putem despărţi. La revedere!

Müller se ridică. Deephill făcu la fel, dar îl luă de mână şi-l reţinu:

— O clipă, *sir*. Vreau...

— Psst! îl întrerupse Müller. Nu folosiţi cuvântul acesta englezesc, nici chiar atunci când credeţi că suntem între patru ochi. În casa aceasta sunt pretutindeni numai urechi.

— Bine, *monsieur* Müller. Încă ceva, înainte de a ne despărţi: eu sunt bogat...

Müller dădu din cap.

— ...Am văzut-o pe sora dumitale... Vrei să-mi răspunzi, ca om de onoare, la o întrebare?

— Cu plăcere.

— E încă liberă inima ei?

— Cred că da. Sunt convins, că altminteri mi-ar fi spus-o.

— Îmi vei îngădui să caut a mă apropia de dânsa?

— Dacă sunteţi într-adevăr omul de onoare drept care vă cred, de ce nu?

— Te rog să nu te îndoieşti de asta. Ai ghicit adineauri, când spuneai că sunt francez. Mă trag din frumosul sud al Franţei. Împrejurări triste, de care nu sunt eu vinovat, şi care nu aruncă nici o pată pe onoarea mea, m-au alungat printre străini. În clipa aceasta pot purta iarăşi numele meu adevărat. Dacă voi izbuti să câştig inima domnişoarei Harriet,

poţi fi sigur că vei găsi în mine un prieten demn şi o rudă asemenea.

Müller nu se simţi deloc entuziasmat, dar răspunse totuşi prietenos:

— Încercaţi! Poate sunteţi mai norocos ca alţii. Sora mea e o fiinţă serioasă şi nu uşor de cucerit.

— Cu atât mai mare va fi valoarea izbânzii. Şi cred că dânsa nu va afla nimic despre convorbirea noastră?

— Fireşte. Ne-am dat amândoi cuvântul de onoare. La revedere, pentru la noapte!

Müller plecă. Americanul privi în urma lui, intrigat. „Cine ar fi crezut? murmură el. Acest om este de o dibăcie nemaipomenită. Sunt sigur că nici acum nu i-am desluşit taina. Dar ce statură! Păcat de cocoaşa aia urâtă! Ciudat că tocmai infirmii au uneori o minte atât de ascuţită. Mă voi încrede în el, de dragul lui, dar mai ales al soră-si!”

Doctorul se ducea la Thionville, să discute cu Emma ceea ce avea de discutat. Cu acest prilej află că era într-adevăr invitată la Marion la masă în seara aceea.

Când intră în sufragerie, o găsi pe Emma împreună cu Alexander, cu *mister* Deephill şi cu baroana.

Müller fu întâmpinat cu politeţe de toţi în afară de bătrâna scorpie.

Marion şi Emma începuseră să se tutuiască. Privirea americanului o fixa cu admiraţie.

El venise mânat de curiozitatea de a o cunoaşte mai bine pe englezoaică. Ea îşi juca rolul cu o naturaleţe demnă de invidiat.

Fiind un om rasat, se străduia să-i dea Emmei ocazia de a-şi pune în evidenţă spiritul.

Iar când Müller îi adresa surorii sale câte un cuvânt, plin de respect, aşa cum se cuvenea unui simplu educator, şi ea îi răspundea pe un ton politicos, dar rece, Deephill se minuna de măiestria cu care cei doi îşi jucau rolul.

În timpul discuţiei se deschise încetişor o uşă care se afla în umbră şi... intră baronul. Probabil că uitaseră să-l închidă în odaia sa.

Nimeni nu băgă de seamă. Se apropie pe neauzite, până în locul unde cercul de lumină al lămpii cădea pe capul Emmei... şi scoase un ţipăt ascuţit de groază, care-i făcu pe toţi să sară în sus, speriaţi.

— Ăsta e chipul lui, dar nu în totalitate, strigă dânsul ridicând mâinile ca pentru a se apăra şi fixându-şi ochii, holbaţi, asupra Emmei. Nu-i pot face nimic. A înviat iarăşi. Locuieşte colo jos, în pivniţă... în pivniţă... în centrul lumii de dincolo...

Neaşteptatul incident provocă o impresie penibilă. Pe chipul tinerei Marion se oglindea cea mai adâncă milă. Deephill privi uimit la omul de a cărui existenţă n-avusese nici o cunoştinţă. Müller şi Emma schimbară priviri repezi. Chipul celui dintâi se făcuse alb ca varul.

— E nebun! zise baroana cu răceală. Du-l de aici şi închide-l, Marion!

Fata îl luă de braţ pe bolnav şi i se adresă cu blândeţe:

— Haide, tată!

El se lăsă condus de dânsa, dar din uşă se mai întoarse o dată şi strigă:

— Eu nu-s vinovat! El mai trăieşte! Caseta de război, oh! Caseta de război!

Uşa se închise îndărătul lui, dar tânguirile lui mai răzbăteau de afară, până fu închis în odaia sa.

Discuţia fu întreruptă şi nu se mai reluă, până când se servi masa. Căpitanul Richemonte trimise vorbă prin servitor că va veni ceva mai târziu.

Deephill stătea lângă Emma, acordându-i acesteia întreaga sa atenţie. Müller trebuia să le servească pe baroană şi pe Marion.

Prima considera acest lucru foarte firesc, cea de-a doua,

însă, ar fi dorit să-l răsplătească pe baron cu o privire prietenească.

Abia spre sfârşitul mesei intră căpitanul. Salută pe Emma şi pe american şi se scuză de întârziere în felul următor:

— Trebuie să mă iertaţi, căci nu mai sunt tânăr. Şi apoi, catastrofa de cale ferată m-a afectat foarte mult. Voi fi nevoit să mă retrag iarăşi, curând.

Pe masă se afla numai un vin uşor, alb, de Mosel.

— Cel roşu va fi poate mai bun pentru mine, zise el, ridicându-se, şi se duse la dulapul din perete.

Müller tuşi uşor; mister Deephill privi spre dânsul, prinse un semn şi pricepu. Amândoi îl observară pe furiş pe bătrân. Îşi turnă un pahar cu vin, stând cu spatele spre cei de faţă, în timp ce, cu mâna stângă scoase ceva din buzunar. Nu se putea vedea ce face, dar din mişcările sale se putea deduce că picura într-unul din paharele goale de acolo un lichid. Apoi se aşeză iar la locul său.

Müller avu un zâmbet pe care numai Deephill îl pricepu.

Căpitanul îşi goli paharul, se mai duse o dată la dulap şi îşi turnă altul, apoi turnă un al doilea pahar, pe care-l întinse americanului, zicând:

— Trebuie să mă scuzaţi azi, domnule Deephill. Mâine voi fi iarăşi la înălţime. Pentru a nu uita însă, cu totul, datoria de gazdă, îmi permit să ciocnesc cu dumneavoastră un pahar şi să vă urez: „fiţi bine venit!”

Bău până la fund. Americanul duse şi el paharul la gură şi-l goli dintr-o dată.

Richemonte dori tuturor noapte bună şi plecă. Se mai făcu puţină muzică şi, în vreme ce Emma cânta câteva melodii englezeşti, Deephill se folosi de prilej să-i şoptească lui Müller:

— Ce facem acum?

— Lăsaţi lucrurile să-şi urmeze cursul. Eu veghez. În timp ce el va fi la dumneavoastră, eu voi fi gata să vă vin în ajutor.

Dacă va fi posibil, mă voi arăta chiar. Să priviţi printre gene.

După câtva timp, Emma îşi luă rămas bun şi plecă înapoi în oraş. Deephill se oferi s-o conducă, dar ea refuză, mulţumindu-i, şi-l rugă pe Müller s-o însoţească.

În trăsură, Emma zise:

— Tremur şi acum. Baronul de Sainte-Marie m-a speriat grozav. Ce vroia? Vorbea de unul cu care semăn eu, pomenea şi de caseta de război.

— Vorbeşte aiurea. Eu am multe bănuieli, dar deocamdată trebuie să mă dumiresc mai bine.

Dar tăcerea lui avea cu totul alt motiv. Aproape că ar fi putut jura că tatăl său, Gebhard von Greifenklau mai trăieşte şi e ţinut prizonier în bolţile acelea din pădure, pentru că Richemonte mai credea încă, desigur, că va putea afla de la el unde e îngropată caseta de război.

11. Pe drumuri secrete

Înapoindu-se la castel, Müller se duse în odaia sa, puse în buzunar lanterna, cuţitul şi revolverul, zăvorî uşa pe dinăuntru şi, pe drumul folosit de atâtea ori, coborî în curte. Trecând prin faţa ferestrei căpitanului, îl văzu pe acesta stând întins pe canapea.

Se pitula într-un loc apărat din faţa clădirii şi nu lăsă din ochi ferestrele luminate de la apartamentul bătrânului. Se întreba dacă acesta se va duce direct în camera lui Deephill, sau se va abate mai întâi pe la căsuţa din parc.

Trecuse de mult miezul nopţii; când lumina se stinse sus şi vechiul castel fu înghiţit de beznă. Deodată, Müller auzi paşi uşori, care se pierdură îndărătul casei. Îşi făcea rondul, deci, conform vechiului său obicei. Müller se folosi de acest prilej ca să se ducă repede spre căsuţă, pentru a aştepta acolo desfăşurarea evenimentelor.

Richemonte nu se lăsă aşteptat prea mult. El apăru deodată şi se făcu nevăzut înăuntru. Müller aşteptă până ce paşii se pierdură jos, şi-l urmă apoi, aşa cum mai făcuse de atâtea ori. Acolo, în gangul care ducea la castel, îl văzu înaintea lui pe bătrân cu lanterna aprinsă, astfel că fu nevoit să şi-o stingă pe a lui.

În felul acesta, merseră până la locul unde se afla camera cu pricina, în care bătrânul dispăru, după ce stătuse să asculte câteva clipe.

Müller se strecură mai aproape şi ajunse la uşa din perete deschisă. În odaie mai era întuneric. Desigur că Richemonte vroia să se încredinţeze mai întâi dacă băutura îşi făcuse efectul. Deodată se făcu lumină, Müller întinse capul şi văzu că bătrânul deschisese lanterna, dar numai atât cât să lumineze chipul lui Deephill.

Acesta stătea nemişcat, cu ochii închişi, ţinând mâinile sub cuvertură. Probabil avea o armă acolo.

Richemonte îl examină câtva timp şi păru mulţumit. Se întoarse de lângă pat şi privirea îi căzu pe masă, pe care se afla portvizitul. Repede îl luă, scoase ce era într-însul şi începu să examineze. Puse lanterna pe masă, astfel că lumina ei ajungea până în ungherul unde se afla intrarea tăinuită. Bătrânul stătea acum cu spatele spre ea.

Müller era încredinţat că Deephill, care se afla în umbră, ţinea ochii deschişi. Vrând să-i arate că se afla la datorie, păşi încetişor în cercul de lumină. Americanul scoase braţul de sub pătură şi-l ridică, în semn că văzuse. Müller se retrase imediat.

După câteva clipe, bătrânul puse la loc hârtiile în portvizit, fără să fi luat ceva. După ce mai lumină o dată chipul lui Deephill, părăsi odaia pe unde venise.

În timp ce căpitanul mai era în cameră, Müller coborâse în grabă scara îngustă. Jos se lipi de-o coloană, să-l lase pe bătrân să treacă.

Richemonte cobora încetişor treptele, părând foarte îngândurat. În apropierea profesorului se opri şi mormăi:

— Drace! Deephill ăsta e un individ prevăzător. Ce-mi pot folosi mie cecurile dacă lipseşte semnătura! Americanii sunt oameni de afaceri ai dracului de precauţi. Dar de iscălit tot va iscăli.

Trecu pe dinaintea lui Müller, ca şi cum ar fi vrut să se înapoieze la căsuţa din grădină, dar după doi paşi se opri iar.

— Să mă duc la Rallion? murmură el.

Privi o clipă în jos, pe gânduri, apoi urmă:

— Marion trebuie îmblânzită, şi cât mai curând. Vreau să vorbesc cu dânsul, chiar dacă s-o speria văzându-mă pe neaşteptate lângă patul său.

Se întoarse puţin din drum, după care urcă altă scară.

Şi aceasta ducea în sus, printre două ziduri, dar spaţiul

dintre ele era atât de strâmt, încât un om se putea strecura numai cu foarte multă greutate. Dădu şi aici în lături o tăblie şi intră prin deschizătură. Se afla în odaia tânărului Rallion.

Căpitanul se apropie de pat şi lumină faţa aceluia care dormea, apoi îl zgudui şi zise:

— Domnule colonel!

Rallion sări în sus, deschise ochii şi, văzând lumină, se sperie.

— Drace! exclamă el. Căpitane, cum ai ajuns în odaia asta? Uşile sunt zăvorâte.

— Aceasta nu constituie o piedică pentru mine. Te rog însă să vorbeşti mai încet. Avem de discutat ceva.

— De discutat? Cred că ai ales pentru discuţie o oră cam nepotrivită.

— Ba e cât se poate de potrivită, te asigur. E vorba de Marion.

— De Marion? Ah, în cazul acesta mă poţi trezi la orice oră din noapte. Dar cum ai intrat aici?

— Despre asta mai târziu.

— Fie! Ei, ce este cu Marion?

— Fata se arată foarte recalcitrantă.

— O tratezi cu o blândeţe de neiertat pe duduia asta. Poţi porunci şi în felul ăsta îi înfrângi împotrivirea.

— Aşa voi şi face şi de aceea sunt acum aici. Am un plan. O vom sili pe Marion să devină soţia dumitale.

— În ce fel vrei s-o sileşti, domnule căpitan?

— O voi încarcera.

— Şi unde va fi închisă?

— Într-una din bolţile noastre.

— *Fi donc!* Proastă locuinţă, căpitane.

— Asta o va face mai blândă.

— Şi-i vei da doar pâine şi apă?

— Ba nu-i voi da nici un fel de mâncare şi nici de băut. Va îndura foamea şi setea până se va supune.

— Dar ce va spune doamna baroană?

— Va încuviinţa măsurile noastre: ba ne va fi chiar de ajutor, căci o urăşte pe Marion.

— Dar ceilalţi vor observa lipsa fetei.

— Nu, pentru dânşii ea va fi plecată în călătorie.

— Cum vei proceda în acest scop?

— Despre aceasta vom vorbi mai târziu. Nu va fi prea uşor s-o ducem pe Marion în boltă şi trebuie să contez şi pe ajutorul dumitale.

— Îmi va face plăcere. Probabil că această comedie se va petrece noaptea?

— Fireşte.

— Cum vei pătrunde în camera ei, căci cred că doarme cu uşa încuiată.

— Dar dumneata nu dormeai cu uşa încuiată? Şi cu toate acestea stau acum aici. În acelaşi fel tainic vom pătrunde şi în odaia încăpăţânatei. Intrăm încetişor la dânsa... o găsim dormind... îi pun o batistă îmbibată cu cloroform pe faţă şi, după două minute, o ducem la boltă, pe drumuri ce le vei cunoaşte abia atunci.

— Bun! Şi apoi?

— Foamea şi setea sunt chinuitoare. Sau te îndoieşti?

— De formă se va supune; dar după aceea va trăda totul.

— Nu. Nu-i vom da drumul până când nu ne va fi dat cuvântul că va tăcea toată viaţa.

— De obicei, un cuvânt smuls în felul acesta n-are valoare.

— La Marion însă, da. Are un caracter mândru.

— Bine, vreau să admit că ai dreptate. Dar cum vei proceda cu voiajul ei, pentru a fi crezut?

— Foarte simplu. Pun să înhame caii noaptea şi o ducem pe Marion la gară.

— Nu te înţeleg.

— Ei, nu Marion, ci altcineva urcă în trăsură: baroana.

— Va fi iniţiată şi dânsa, deci?

— Atât cât va fi nevoie.

— Dar se va băga de seamă substituirea.

— Nu prea; e întuneric.

— Vizitiul…

— N-am nevoie de vizitiu: iau docarul şi plec singur…

— Şi te întorci înapoi cu dânsa?

— Nu. O duc aparent la gară şi mă întorc singur. Ea va coborî îndată ce ieşim din curtea castelului şi se înapoiază în taină, pe întuneric.

— Eşti un om foarte periculos, căpitane. Dacă nu ţi-aş fi prieten, m-aş teme de dumneata. Bun! Şi când o să se întâmple povestea?

— Cât de curând posibil.

— Mâine?

— Da, mâine, în mod sigur. Voi veni eu să te iau.

— Pe acelaşi drum?

— Da.

— Aş putea să văd mai de aproape acest drum?

— E mai bine să aştepţi până îţi voi dezvălui eu însumi această taină. Noapte bună.

Căpitanul se răsuci pe călcâie şi intră în deschizătura secretă. De partea cealaltă puse iarăşi totul în ordine şi ciuli urechea.

„E curios! îşi zise el. Nu vrea să aştepte, ci va căuta să cerceteze el însuşi lucrurile. Dar nu vei izbuti, băiete!”

Müller ascultase totul şi de data aceasta. Când cei doi se despărţiră, el coborî scările şi aşteptă jos, la adăpostul unei coloane. Abia după ce-l văzu pe căpitan, îşi părăsi locul şi-l urmă în vârful picioarelor. Bătrânul se duse în camera sa şi Müller observă prin ochiul secret că se dezbrăca de culcare.

„Bun! îşi zise el. E sigur deci că azi nu se va întreprinde nimic împotriva Marionei.”

Porni înapoi pe scara care ducea în încăperea americanului şi-l găsi pe acesta la masă, cu lumina aprinsă.

— În sfârşit! zise Deephill. Te-am aşteptat cam mult şi mă gândeam că nu mai vii.

— Am fost reţinut de ceva neprevăzut.

— Ia loc, te rog! Serveşte-te cu ţigări!

Müller îşi aprinse o ţigară şi trase cu plăcere din ea.

— Eşti un om extraordinar, spuse Deephill. Ceea ce ai prevăzut s-a întâmplat.

— Ştiam.

— Dar, explică-mi, te rog, cum puteai să ştii asta?

— Am dedus, pur şi simplu.

— Dar, desigur că pe baza unor anumite observaţii şi constatări, pe care le-ai făcut.

— Fireşte.

— Multe din cele ce se întâmplă aici nu mi le pot explica, dar de un lucru sunt sigur, şi anume că ai fost sincer cu mine.

— Mă bucur că aţi ajuns atât de departe cu încrederea ce mi-o acordaţi. Credeţi deci în cele ce v-am spus?

— Cred totul. Îl socot pe acest căpitan Richemonte drept un mare ticălos. Şi mai cred apoi că e şi dânsul amestecat în deraierea trenului.

— Ba bine că nu!

— Dumneata ştii mai multe decât mine, în orice caz. Atunci spune-mi sincer, la ce mă pot aştepta din partea lui Richemonte.

— Prefer să aud propria dumitale părere, răspunse Müller.

— Eu sunt convins că vrea să pună mâna pe banii mei.

— Aveţi foarte mult spirit de observaţie, râse profesorul. Dar, iertaţi-mi ironia! Căpitanul Richemonte e un diavol cu chip de om. Ca să pună mâna pe banii dumneavoastră, să provoace deraierea unui tren întreg, sacrificând zeci de vieţi nevinovate... asta e îngrozitor.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să plec de aici.

— Un sfat mai bun nici eu nu v-aş putea da.

— Dar asta e împotriva temperamentului meu. Vreau ca

acest diavol bătrân să se prindă în propriul său laţ.

— V-aş sfătui să fiţi prevăzător.

— Aş! Acum, că sunt prevenit, nu mă mai tem de nimic. N-am încă nici o dovadă concretă împotriva lui, dar voi face rost de astfel de dovezi, chiar de-ar trebui să apelez la ajutor străin în acest scop.

— Cum intenţionaţi să procedaţi?

— Prefăcându-mă că am încredere într-însul şi primind propunerile sale.

— Atunci sunteţi pierdut!

— O, nu! Nu trebuie decât să nu semnez cecurile, pentru a fi în siguranţă.

— Aşa pare. Aşa aş zice şi eu. Dar Richemonte este într-adevăr imprevizibil.

— Deocamdată am un atu: îl bănuiesc, ceea ce bătrânul habar n-are şi cunosc secretul încăperilor tainice.

— Toate astea nu vă vor ajuta la nimic.

— N-ai putea să îmi arăţi gangul secret prin care a pătruns la mine?

— Nu-l ştiu nici eu prea bine. Vă rog, încă o dată, respectaţi-mi rugămintea şi părăsiţi cât mai curând locul acesta.

— Asta nu-mi poate aduce nici un folos. Ştii că sunt legat de ţinutul acesta...

— Nu pricep. Veniţi încoace să încheiaţi o afacere cu căpitanul, vedeţi că el vă înşeală, ba chiar că vă poartă sâmbetele... atunci ce vă mai poate ţine legat de el?

— Ah, nu de el, dar există o altă persoană care mă îndeamnă să rămân. Presupun că ai ghicit despre cine e vorba. Şi dacă tot m-am hotărât să nu plec, de ce n-aş continua să stau la castel?

— Pentru că e locul cel mai primejdios pentru dumneavoastră.

— O, nu, în bârlogul leului eşti adesea mai sigur ca în

afara lui. Căpitanul mă poate găsi, fie că locuiesc aici sau la Thionville.

Müller se ridică.

— N-am nici un drept să caut să influenţez hotărârile dumneavoastră, zise el. O rugăminte mai am, totuşi.

— Vorbeşte!

— Nu lăsaţi pe nimeni să bănuiască cele ce ştim. Şi, orice s-ar întâmpla, nu trădaţi că eu cunosc culoarul secret prin care a venit aici, în camera dumneavoastră, căpitanul.

— Îţi făgăduiesc atât una cât şi cealaltă, dar am şi eu, la rândul meu, o rugăminte.

— Să auzim.

— Doresc să obţin prietenia dumitale, dar văd că există ceva între noi, o piedică, pe care totuşi n-o pot preciza. Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune în mod deschis care este aceasta.

— O veţi cunoaşte la vremea potrivită. Acum nu pot vorbi.

— E vorba de persoana mea?

— Nu.

— De vederile mele?

— Poate.

— Religioase, politice?

Müller dădu din cap.

— Stimate domnule Deephill, nu vă pot spune nimic, mi-e cu desăvârşire interzis a vă lăsa să ghiciţi secretul.

— Eşti grozav de încăpăţânat! Cred, însă, că am ghicit deja şi te asigur că voi medita asupra cuvintelor dumitale.

— Aşa să faceţi! M-ar bucura ca apropierea noastră să nu fi fost de prisos.

— Crede-mă, prietene — te pot numi aşa după cele întâmplate! — crede-mă, am suferit mult, mult peste puterile unui om normal şi acum mă simt ca după o noapte lungă; văd iarăşi răsărind soarele. Poate că mă înşel. Poate, într-adevăr, pentru mine nu străluceşte nici o stea, oricât de mică, în

vreme ce deasupra celui mai sărac dintre muritori străluceşte soarele Domnului.

Vorbise din adâncul sufletului. Îşi privea aproape cu teamă interlocutorul. Mişcat, Müller îi întinse mâna.

— De ce v-aţi descurajat? Nu vă cunosc viaţa, dar sunt sigur că soarele şi stelele luminează pentru fiecare dintre noi. Dar, dacă sunteţi în căutarea fericirii, de ce vă aruncaţi în braţele întâmplării?! Vă poate ea, oare, oferi adevăratul noroc? Daţi-mi mâna! Vă stimez. Gândiţi-vă la cuvintele mele, găsiţi calea cea bună, ce vă va mâna spre norocul mult aşteptat. Noapte bună!

— Noapte bună! repetă americanul, adâncit în gânduri.

Privirea sa îl urmări îndelung pe Müller, care se îndepărta prin coridorul secret. Rămase multă vreme pe gânduri, apoi, la un moment dat, obrazul i se însenină.

„Norocul mult aşteptat!”, murmură el, surâzând. Oare m-ar putea iubi? O fi vorbit cu fratele ei despre mine? Şi ce vasăzică asta, că voi fi fericit numai atunci când voi fi găsit calea cea bună?...”

12. Aoleu! O greşeală!

În dimineaţa următoare, după dejun, căpitanul puse să se înhame caii şi făcu o plimbare în dimineaţa proaspătă de vară. Acest fapt îi pică bine lui Müller, căci acum avea prilejul să vorbească cu Marion, fără a se teme că va fi spionat. Bătu la uşa ei şi intră. Fata rămase oarecum surprinsă de vizita lui, dar îl lăsă pe el să înceapă.

— Te rog să nu te sperii de ceea ce-ţi voi spune, începu el. Am venit să te previn că vor să te închidă.

— Să mă închidă? exclamă ea. Cine şi pentru ce?

— Căpitanul şi colonelul Rallion, ca să te silească să te logodeşti cu acesta din urmă.

— De unde ştii?

— I-am spionat pe amândoi şi am auzit ce-au vorbit.

— Când urmează să se întâmple asta?

— La noapte.

— Ah! Nu vor putea intra, căci zăvorăsc uşa în fiecare noapte.

— Camerele dumitale au o intrare secretă.

— Nu se poate.

— Sper că-ţi voi putea dovedi contrariul.

Müller îi povesti cuvânt cu cuvânt convorbirea pe care o spionase. Marion rămase câteva clipe înmărmurită, apoi se făcu roşie de furie şi izbucni:

— Se vor înşela dumnealor. Surpriza va fi a lor, nu a mea. Dar, spune-mi, te rog, cum ai dat de firul acestei ticăloşii, domnule Müller? Unde i-ai spionat?

— În odaia lui Rallion.

— Cum ai ajuns acolo?

El nu răspunse.

— E o taină? întrebă ea.

— O taină foarte însemnată chiar.

— Pe care nu mi-o poţi împărtăşi?

— Nu, căci taina nu-mi aparţine în exclusivitate.

— Atunci spune-mi cel puţin atât cât ai dreptul să spui.

— Voi face aceasta, împărtăşindu-ţi că n-am venit la castelul Ortry numai cu intenţia de a-l instrui pe fratele dumitale.

— Asta e o surpriză mare pentru mine. Ai deci şi alte intenţii?

— Una singură: să-l supraveghez pe căpitan.

— Ah, ai venit pentru a-l supraveghea! Asta mă face să bănuiesc că nu eşti profesor de meserie.

Întorsătura aceasta îi era neplăcută lui Müller şi hotărî să spună un mic neadevăr, decât să se pună într-o situaţie ambiguă.

— Dar ce altceva să fiu? întrebă el.

— Probabil detectiv…

— Nu, detectiv nu sunt, duduie. Sunt într-adevăr educator. Dar am un prieten, care când a aflat că vin aici, m-a rugat să mă informez asupra unor anumite lucruri.

— Pot afla care sunt acestea?

— Privesc o familie, asupra căreia căpitanul a abătut o mare nenorocire. Familia cu pricina mai suferă şi astăzi de pe urma aceasta, şi misiunea mea e să aflu dacă nu există o posibilitate de a curma răul.

— Atunci recunosc că nu eşti singurul stăpân al tainei despre care-mi vorbeai. Trebuie să fii discret şi eu n-am dreptul să stărui.

— Mulţumesc, domnişoară. Căpitanul e un om primejdios. Am băgat de seamă că punea la cale ceva rău împotriva unei persoane care se bucură de interesul meu; de aceea i-am urmărit toate mişcările şi astfel am descoperit că există în castelul acesta scări secrete şi ascunse.

— Dumnezeule, asta înseamnă că eşti înconjurat zi şi

noapte de primejdii pe care nu le cunoşti.

— Există însă ochi care veghează asupra dumitale.

— Ai dumitale. Ştiu, şi asta mă linişteşte. Dar te expui la primejdii în felul acesta. Dacă bătrânul descoperă că i-ai aflat tainele, eşti pierdut.

— Sunt cu ochii în patru şi mi-am luat toate măsurile de apărare. Chiar dacă bătrânul va izbuti să pună mâna pe mine, îmi voi recăpăta repede libertatea, căci am pe cineva care se va îngriji de aceasta.

— Adevărat? Ai un om de încredere?

— Da, şi-l cunoşti şi dumneata, duduie. E culegătorul de plante al doctorului Bertrand.

— Acela? spuse Marion, surprinsă. Omul care a salvat-o de la înec pe Nanon a mea?

— Exact. Suntem aliaţi. Ţi-am spus demult că am deschis mormântul gol. El a fost cu mine şi a văzut-o şi pe mama dumitale.

— Serios? Când?

— Ne-a ieşit înainte.

— Spiritul ei.

— Nu. Repet, domnişoară, sunt ferm încredinţat că mama dumitale trăieşte.

— Vrei să zici că e închisă acolo jos?

— Da.

— Groaznic! Dar am zărit-o amândoi în turn, iar dumneata ai mai văzut-o după aceea. Ar fi avut prilejul deci să-şi recapete libertatea.

— Presupun că nu vrea să fie liberă. Ba, mai mult: bănuiesc că s-a lăsat închisă de bunăvoie. Există mijloace de a sili o astfel de fiinţă să renunţe la lume şi la toate.

— Eu nu cunosc astfel de mijloace.

— Totuşi există, de pildă dragostea de mamă.

— Cum adică?

— O ameninţi pe mamă că-i vei ucide copilul şi-i spui că-l

poate salva numai dacă admite să se dea ea însăşi drept moartă.

— Asta ar fi groaznic. Dar de ce n-o omoară cu adevărat? De ce o lasă în viaţă?

— Or fi existând motive, chiar dacă nu le pot ghici deocamdată.

— Domnule Müller, cu cât te ascult mai mult, cu atât trebuie să presupun că ai putea avea dreptate. Dar gândul că mama trăieşte îmi pare atât de extraordinar, încât îmi este aproape cu neputinţă să cred.

— Eu sunt convins.

— Grozav! Dar dacă e adevărat, atunci cea mai sfântă datorie a mea e s-o eliberez din mormântul ei aparent.

— Eu mi-am luat demult această sarcină.

— Îţi mulţumesc. Totuşi, nu trebuie s-o las numai în mâinile dumitale. Trebuie să-mi îngădui să-mi dau şi eu concursul.

— Cu plăcere.

— Atunci suntem aliaţi. Uite mâna mea! Să luptăm împotriva căpitanului!

— Un singur lucru putem face: trebuie să vizităm această presupusă fantomă.

— Da, ai dreptate. Trebuie să pătrundem în gangurile acelea subpământene şi cât mai curând posibil.

— Asta se va întâmpla îndată ce se va înapoia culegătorul de plante. I-am făgăduit să-l aştept.

— Mai bine n-ai fi făcut-o. Acum, de când ştiu că biata mamă trăieşte, n-aş vrea să las nici o clipă să se scurgă în zadar.

— Totuşi, te rog să ai răbdare. Fără el nu pot cuteza să pătrund în bolţile acelea.

— Bine, mă supun. Şi zici că cei doi ticăloşi vor veni azi la mine? Ce trebuie să fac? Cum să-i întâmpin?

— Va trebui să te prefaci speriată. Dar şi cei doi vor fi

surprinşi, găsindu-te trează. Vor inventa atunci vreun basm, ca să-şi scuze venirea.

— Crezi că nu mă vor ataca, deci?

— Vor renunţa la asta. Lovitura poate izbuti numai dacă te găsesc dormind, ca să te poată ameţi fără să fii în stare să chemi în ajutor.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere. Vor găsi un pretext. Dar eu nu mă mulţumesc cu asta; aş vrea să-i prind asupra faptului, ca să le pot arunca în faţă ticăloşia.

— Şi eu cred că aşa e mai bine!

— Dar cum să fac asta?

— Cei doi vor veni cu lumină, dar nu vor putea s-o ia cu dânşii în odaie. Îşi vor îndeplini opera pe întuneric.

— Probabil.

— Şi asta îmi dă o idee. Camerista dumitale are aproape aceeaşi statură cu dumneata, duduie. Ce-ar fi să-ţi ia locul?

— Da, da! exclamă fata, cu însufleţire. E o idee.

— Partea grea e de găsit motivul pentru care camerista doarme în camera dumitale.

— Oh, voi găsi eu un pretext, chiar dacă ar fi să spun că e vorba de o glumă.

— Atunci fata va fi ameţită şi transportată de aici.

— Dar va fi adusă imediat înapoi, căci la prima rază de lumină se va observa greşeala.

— Fireşte. Şi când o vor readuce, va fi momentul potrivit să li se spună c-au fost demascaţi.

— Da, le voi arunca în faţă totul, şi la această satisfacţie, pe care ţi-o datorez dumitale, vreau să iei parte.

— Să fiu de faţă, adică?

— Da. Vino, te rog!

Îl duse în odaia ei de culcare, unde se afla o uşă, a cărei fereastră era acoperită cu o perdea.

— Vezi uşa aceasta? întrebă ea. Dincolo e vestiarul meu. Ne ascundem amândoi într-însul.

— Dar unde ne întâlnim, duduie?

— Te prefaci că te duci să te culci, dar imediat după ora zece vii încoace, fireşte, în taină. Restul lasă-l pe seama mea! Oh, ce nenorocire ar fi fost pentru mine dacă n-ai fi venit la Ortry!

Îi întinse mâinile şi ochii ei erau umezi. El se înclină şi părăsi odaia.

Ziua trecu în linişte. După-amiază, Marion plecă la Thionville, ca s-o viziteze pe „englezoaică”. Richemonte se arătase numai în timpul mesei, iar la cină veni doar pentru câteva clipe în sufragerie. Rallion nu părăsise odaia.

Se apropia ora când locatarii castelului obişnuiau să se ducă la culcare. Müller încuie odaia sa şi se duse pe furiş spre apartamentul Marionei.

— Bine ai venit! îl întâmpină ea. Eşti înarmat?

— Da.

— Atunci să ne retragem la postul nostru de observaţie.

Ea stinse lumina şi-l duse în vestiar, unde ardea o lumânare. Încuie uşa în urma ei. Prin perdeaua subţire se putea observa tot ce se petrecea în dormitor.

— Să stăm jos! spuse ea, stingând lumina. Acum reprezentaţia poate să înceapă.

— Va dormi camerista dincolo?

— Da. Am fost nevoită însă... să jertfesc oarecum adevărul.

— Îmi pare rău.

— N-a mers altfel. N-am găsit un alt motiv temeinic afară de acesta.

Mai mult nu spuse, deocamdată. Însă după câtva timp reluă:

— Trebuie să ştii că sunt o fiinţă foarte romantică.

— N-am băgat de seamă până acum.

— Şi totuşi aşa e! râse ea, încetişor. I-am spus că mi-am

dat inima cuiva şi că am un adorator tainic. Mi s-a interzis, însă, să-i aparţin, de aceea ne întâlnim pe ascuns.

— Ce mişcător!

— Mă aşteaptă şi azi, dar baroana a devenit bănuitoare şi va căuta să se încredinţeze dacă sunt sau nu în odaia mea.

— I-ai spus întocmai toate astea?

— O! nu! I-am spus puţin, însă am lăsat-o să ghicească mult. Treaba ei dacă şi-o fi închipuind cine ştie ce.

— Va afla însă curând de ce i s-a cerut să-ţi ia locul. Ah, uite că vine!

Camerista intră cu o lumânare în mână. Răsfoi prin câteva cărţi, apoi se dezbrăcă, stinse lumina şi se culcă.

— E unsprezece şi jumătate, şopti Marion. Când vor veni?

— Cine ştie? Probabil când vor crede că dormi adânc.

— Va fi o adevărată probă de răbdare.

— Vă rog să vă odihniţi, eu vă voi supraveghea!

— O, crezi c-aş putea să dorm?

Nu mai schimbară nici un cuvânt. Era atâta linişte, că se putea auzi până şi respiraţia cameristei.

— Auzi? şopti deodată Marion.

— Ei sunt, au lovit un scaun.

Ascultară, cu respiraţia oprită. Câtva timp domni iar tăcere adâncă, apoi auziră un zgomot, ca şi cum ar scârţâi un pat, după aceea percepură paşi şi, în cele din urmă, se făcu iar linişte.

— Infamia s-a consumat! şopti Marion.

— Vor băga de seamă eroarea şi se vor întoarce curând.

— Dumnezeule sfinte, din ce primejdie am scăpat! Cât îţi mulţumesc, domnule!

El îi simţi mâna într-a sa şi nu-i mai dădu drumul. Ea nu se împotrivi... După câtva timp simţi capul ei atingându-i umărul, unde rămase aşa mult timp...

Se înşelaseră însă în credinţa lor că cei doi ticăloşi vor observa curând eroarea şi o vor readuce pe cameristă.

După câtva timp se auziră tropote de cai jos în curte. Era căpitanul, care o ducea pe baroană la gară. Ea se declarase imediat dispusă să joace rolul Marionei şi nu-şi ascunse mulţumirea când Richemonte îi povesti că lovitura împotriva fetei izbutise. La oarecare depărtare de castel opri docarul, iar baroana coborî pentru a se întoarce pe furiş în apartamentul ei. Richemonte însă plecă mai departe spre Thionville, ca să înşele aparenţele.

A doua zi dimineaţa se răspândi repede vestea că Marion fusese nevoită să plece pe neaşteptate. Căpitanul socoti necesar să apară la dejun, ca să-i pună la curent pe cei de faţă cu plecarea nepoatei sale. Müller ascultă în tăcere, dar nu se putu abţine să nu arunce o privire spre uşă.

Tocmai când începură să mănânce, uşa se deschise şi... Marion intră.

Bătrânul sări de pe scaun şi privi cu ochii holbaţi la fată.

— Marion? Tu? Pe toţi dracii! îi scăpă de pe buze.

Ea se aşeză liniştită la locul ei.

— Ce e? întrebă apoi, prefăcându-se mirată.

— Cred... hm... de neînţeles.

— Ce e de neînţeles?

Müller se înclină politicos în faţa ei şi zise:

— Domnul căpitan tocmai ne comunicase că aţi fost nevoită să plecaţi pe neaşteptate în cursul nopţii.

Marion dădu din cap şi răspunse cu nevinovăţie:

— Domnul căpitan s-a înşelat. Nu ştiu ce m-ar fi putut îndemna să întreprind o călătorie.

Richemonte nu izbutea să-şi explice apariţia ei. Era însă un adevărat maestru în a-şi regăsi stăpânirea de sine. Şi nici atitudinea fetei nu era duşmănoasă. Hotărî, deci, să aştepte deocamdată. Dar, după sfârşitul mesei, când se duse la fereastră să privească afară şi Marion trecu pe lângă el, îşi aţinti privirea-i străpungătoare asupra ei şi şuieră:

— Ce enigmă e asta? Mi s-a spus că ai fost condusă la gară.

— De către cine?

— Asta n-am întrebat. Şi-apoi am mai aflat că în timpul nopţii nu erai în odaia ta.

— Cine a spus asta?

— Camerista ta! minţi el.

— E adevărat, n-am fost în odaia mea.

— Dar unde? întrebă căpitanul, holbând şi mai mult ochii.

— Te interesează?

— Fireşte. Am auzit că eşti plecată, şi când colo apari la masă… Aş vrea să ştiu cum se explică asta.

— Şi eu aş vrea tot atât de mult să ştiu. Nici nu mi-a dat în gând să plec.

— Dar unde te aflai?

— În siguranţă, domnule căpitan.

Răspunsul acesta părea dat aşa într-o doară, însă fu însoţit de o privire care-l făcu pe căpitan să tresară.

— În… în siguranţă? îngăimă el. Nu pricep ce vrei să spui cu asta.

— Ghici ghicitoarea mea! mai spuse dânsa şi părăsi sala de mâncare.

Atâta aşteptase baroana. Se apropie repede de bătrân şi-l întrebă:

— Poţi să-mi explici ce şi cum?

— Nu.

— Ce-a spus?

— N-am înţeles nimic.

Baroana avu un zâmbet ironic şi zise:

— Stimate domnule căpitan, încep să bănuiesc că iar ai dat-o-n bară!

— Mulţumesc de compliment! mormăi dânsul.

— Îl meriţi! Îmi dai voie să întreb cum se leagă ivirea Marionei cu presupusul ei voiaj?

— Dracu' ştie!

— Credeam că e prizoniera dumitale!

— Eram convins de asta.

— S-a eliberat singură, deci?

— În privinţa asta mă voi lămuri curând.

Zicând acestea ieşi, ducându-se în odaia lui Rallion.

— Ah, domnule căpitan! spuse colonelul, care se afla încă în pat. Asta e o vizită neaşteptată, îmi dai voie să mă ridic. Vroiam să recuperez oboseala de astă-noapte.

— Când te-ai culcat? întrebă Richemonte, aruncând o privire bănuitoare asupra colonelului.

— Îndată ce ne-am despărţit.

— Şi de atunci n-ai părăsit patul?

— Nici o clipă. Dar ce rost au întrebările astea? Îmi faci o impresie cam ciudată.

— Prietene, ai un dar de a te preface pe care nu l-am bănuit la dumneata până acum.

Jignit, contele se ridică.

— Domnule căpitan, joci teatru? strigă el. Observ, spre uimirea mea, că ai ceva împotriva mea. Ce vrei să zici cu acuzaţiile dumitale?

— Că ai călcat interdicţia mea... Ai descoperit ieşirea secretă şi ai pătruns în gangurile subpământene, ca s-o eliberezi pe Marion. Vrei să negi cumva?

— Căpitane, ai înnebunit!

— Îţi pot dovedi; am vorbit eu însumi cu Marion mai adineauri.

— În închisoarea ei?

— Nu, în sufragerie, la dejun.

Contele sări jos din pat, îşi vârî picioarele în papuci şi îşi puse halatul.

— Trebuie să mă scol, căci după câte văd ai început să vorbeşti în dodii.

Apoi, prinzându-l de umeri, întrebă aspru:

— Căpitane, cine are cheile la toate uşile prin care am trecut astă-noapte?

— Eu.

— Şi eu să fi deschis aceste uşi? Cu ce?

— Fireşte, tot cu chei.

— De unde să le fi luat?

— Mă crezi atât de idiot, colonele? Credeam până mai adineauri că cheile duble pierdute trebuia să le caut sub lăzi, dar acum îmi dau seama că tatăl dumitale ţi le-a dat.

— Dar bine, căpitane, ţi-ai pierdut cu totul minţile? Eu n-am nici o cheie.

— Într-adevăr, n-ai?

— Pe onoarea mea de ofiţer. Şi dacă le-aş fi avut, la ce mi-ar fi folosit? Tot nu pot merge acolo.

Zicând acestea arătă spre peretele în care se afla ieşirea secretă.

— Aşadar, n-ai fost acolo? Bine, să vedem!

Se duse la tăblia din perete şi o examină.

— *Diable!* exclamă apoi. E totul în regulă.

Furios, bătu cu pumnul în masă.

— Să fi visat oare? Erai doar de faţă. N-am fost împreună noaptea trecută în odaia Marionei?

— Fireşte.

— Şi n-am dus-o în boltă?

— Ba da.

— Şi n-am zăvorât-o acolo?

— Sigur.

— Atunci imaginează-ţi spaima mea, când am văzut-o adineauri intrând în sufragerie.

— Dar n-ai întrebat-o?

— Făcea pe nevinovata, de parcă n-ar fi ştiut nimic.

— Trebuie să aflăm cum stau lucrurile. În ce fel a dispărut, vom afla cercetând închisoarea.

— Da. Îmbracă-te repede şi vino cu mine! Te-am bănuit

foarte tare.

— Te iert. Dar vom descoperi noi vinovatul.

— Sper asta şi va fi vai de el! Căci acela care a eliberat-o pe Marion trebuie să fi pătruns în tainele noastre şi se impune să fie făcut nevătămător. Îmbracă-te deci repede şi până atunci sunt şi eu înapoi.

Plecă, dar numai după câteva minute deschise pe dinafară uşa secretă, ţinând lanterna în mână. Contele sfârşise cu îmbrăcatul. Pătrunseră în gang şi porniră spre celula din care, după părerea lor, dispăruse Marion.

Când Richemonte deschise bolta unde, în partea din fund, se afla închisoarea, i se păru că aude un zgomot. Îl prinse pe conte de mână şi-l întrebă:

— Auzi ceva?

— Da, bătăi.

— De acolo unde am închis-o pe Marion.

— Aşa se pare.

— Care vasăzică, e cineva înăuntru şi Marion e liberă! Nu cumva… se bătu cu palma peste frunte… nu cumva…

— Ce anume?

— Nu cumva am închis pe altcineva în locul Marionei?

— Dar cum ar putea fi cu putinţă aşa ceva?

— Mă întreb şi eu.

Se uitară nedumeriţi unul la altul. Bătăile se repetară.

— Aşa trebuie să fie totuşi! spuse Richemonte, cu hotărâre. Am pus mâna pe alta şi am închis-o aici.

— Dar am luat-o pe Marion din propria ei cameră.

— Chestiunea se va lămuri îndată ce vom vedea cine e cealaltă persoană.

— Sunt extrem de curios.

— D-apoi eu? Trebuie să ne prefacem că nu ştim nimic. Haide!

Cu cât înaintau, cu atât se auzeau mai tare loviturile. În cele din urmă auziră şi un glas:

— Ajutor! Daţi-mi drumul afară!

Richemonte trase zăvorul şi deschise.

Camerista Marionei le apăru în faţă. Îşi pusese veşmintele pe care cei doi le aduseseră odată cu dânsa. Era albă ca varul la faţă şi tremura din tot corpul.

— *Sacrébleu*, dumneata eşti? exclamă bătrânul, luminându-i chipul. Dar cum ai ajuns în pivniţa asta?

— Habar n-am, domnule căpitan. Oh, ce spaimă am tras, Dumnezeule!

— Dar ce aveai de căutat aici jos?

— Nimic, domnule căpitan.

— Dracu' să mai înţeleagă. Cine te-a adus încoace?

— Nu ştiu, zău nu ştiu.

— Dar explică-mi atunci prezenţa dumitale aici!

— M-am dus aseară să mă culc şi când m-am trezit mă pomenesc aici, alături de hainele mele.

— Asta sună a basm. Unde te-ai culcat?

— La duduia.

— La baroana Marion? În odaia ei? Ai dormit în patul ei? Şi unde se afla Marion atunci?

— Asta nu ştiu.

— Cum de ţi-a îngăduit să dormi acolo?

— Mi-a poruncit, chiar.

— Pentru ce?

— Nu ştiu.

— Dar un motiv trebuie să-ţi fi dat.

Camerista nu vroia să trădeze ceea ce vorbise Marion cu dânsa, astfel că răspunse:

— Eu sunt servitoare şi trebuie să ascult, fără să întreb de motive.

— Asta înseamnă că ai fost victima unei glume proaste. Voi cerceta cum stau lucrurile şi-l voi pedepsi cu asprime pe vinovat. Şi zici că nu ştii unde te afli?

— Habar n-am.

— Ia să vedem atunci cum se pot aranja lucrurile. Ştii să taci?

— Oh, nu voi sufla nici un cuvânt, numai să ies din această gaură groaznică.

— Vei ieşi. Dar dacă aflu că ai povestit cuiva despre chestia asta, să ştii că ai de-a face cu mine.

— Jur pe tot ce am mai sfânt că am să tac.

— Si faţă de baroană?

— Da.

— Dar cum vei justifica faţă de ea dispariţia dumitale?

— Asta nu ştiu încă.

— Părinţii dumitale locuiesc în satul vecin?

— Da, aşa e.

— Ei, atunci spui că ai aflat azi-dimineaţă că tatăl sau mama dumitale s-au îmbolnăvit şi te-ai dus acolo. Acum te-ai întors. Ai înţeles?

— Da. E bine aşa.

— Şi-mi vei comunica mie tot ce a spus Marion, fiecare cuvânt?

— Cu plăcere, domnule căpitan, numai de-aş ieşi odată din această pivniţă groaznică...

— Bine, te cred. Vino aici!

Îşi scoase batista şi-i legă ochii.

— Dar pentru ce faceţi asta? întrebă ea.

— N-ai nici o teamă, nu ţi se întâmplă nimic, o linişti el. Nu trebuie să vezi pe ce drum apucăm. Urmează-mă, te conduc eu.

Zăvorî uşa şi, luând-o pe cameristă de mână, merse cu ea spre căsuţa din grădină, de unde o scoase afară. Acolo o plimbă de câteva ori de jur-împrejur, printre tufe, apoi îi scoase legătura de la ochi.

— Acum eşti liberă, spuse dânsul. Du-te şi vezi-ţi de treaba dumitale şi ţine-ţi gura. De tăcerea dumitale depinde dacă voi pune mâna sau nu pe ticălosul care te-a închis acolo.

Ea se îndepărtă cât putu de repede.

— Ce zici dumneata de asta? se adresă Richemonte lui Rallion.

— A fost o prostie din partea noastră, o prostie foarte mare. Ar fi trebuit să ne convingem dacă e într-adevăr Marion. Dar dumneata ai stăruit să nu aprindem lumina, astfel că eu nu-s vinovat.

— Nici eu. Cum aş fi putut bănui că nepoată-mii îi va da în gând s-o pună pe cameristă să doarmă în odaia ei?

— Şi pentru mine e de neînţeles.

— Nu numai de neînţeles, dar şi suspect. Fără motive cu totul deosebite nu cedezi altuia culcuşul.

— E treaba dumitale să descoperi aceste motive, căpitane.

— Mă voi informa imediat. Hai la castel!

— Mulţumesc. N-am nici un chef să-mi arăt în public chipul masacrat, până nu se va fi vindecat cel puţin în parte.

— Atunci vrei să ne întoarcem prin gangul subpământean?

— Da, te rog chiar.

— Bine, ocolul nu e mare.

La înapoierea cameristei, Marion se afla în odaia ei. Când o zări pe fată, ştiu imediat că bătrânul se dusese în boltă pentru a căuta o explicaţie misterului.

— Am sunat după tine, spuse ea cu imputare.

— Mă iertaţi, duduie, răspunse camerista, dar îndată după ce m-am trezit mi s-a adus vestea că mama e uşor bolnavă şi am plecat acasă…

— Până când ai dormit?

— Până… aproape de cinci.

— Bine. Fireşte că trebuia să-ţi faci datoria de fiică.

Fata fu foarte mulţumită că scăpă atât de uşor. Abia plecase, că Richemonte intră la Marion. Lucrul era cu atât mai surprinzător, cu cât foarte rar se ducea în persoană la nepoata sa.

Îşi plimbă privirea cercetător prin cameră, apoi se aşeză şi se uită la fată cu chipul întunecat. Ea nici nu clipi.

— Te miri văzându-mă aici? întrebă el.

— Cam aşa, răspunse dânsa.

— Am să te întreb ceva: de ce ai plecat atât de repede din sufragerie, când stăteam de vorbă cu tine?

— Pentru că am crezut că discuţia noastră s-a terminat.

— Abia începuse. Vroiam să ştiu unde te-ai aflat în cursul nopţii.

— Întreab-o pe cameristă!

— Ea ştie?

— După cum mi-ai povestit azi-dimineaţă, ai chestionat-o în privinţa mea.

— Aşa e. Ai ceva împotrivă?

— Din partea mea poţi întreba pe cine pofteşti, însă procedeul nu-l aprob. Nu se obişnuieşte să interoghezi camerista în privinţa stăpânei.

— Ce? Îţi permiţi să-mi vorbeşti astfel? Ei, fato, de câtva timp îţi îngădui un ton care nu-mi convine deloc.

— Pentru că ai fost obişnuit să te foloseşti numai tu de tonul acesta. Mai ai ceva să-mi spui?

— În primul rând vreau să ştiu unde ai fost în cursul nopţii trecute.

— N-am să-ţi dau socoteală în privinţa asta.

Bătrânul sări furios de pe scaun.

— Aşa-mi răspunzi? Ştii tu cine e stăpân aici?

— Baronul de Sainte-Marie, nu căpitanul Richemonte.

— Eu sunt tatăl baronului şi bunicul tău.

— Dovedeşte-mi întâi rubedenia!

Căpitanul rămase înmărmurit o clipă.

— Ai înnebunit, fato? scrâşni el apoi.

Cu un gest dispreţuitor ea întoarse capul într-o parte:

— Să terminăm discuţia. Văd că nu ştii cum trebuie să te porţi cu o femeie. De câtva timp te comporţi ca un om de

rând, căruia pentru lipsa lui de bună creştere...

Furios peste măsură, el o prinse de mână şi o scutură cu putere:

— Da, da, eşti nebună, altfel n-ai fi putut cuteza să vorbeşti astfel. Dar eu nu-s omul care să înghit aşa ceva. Te voi pedepsi dacă rămâi la tonul acesta.

— Bine, să ne folosim de alt ton atunci.

Înainte ca el s-o poată opri, Marion începu să tragă cu atâta putere de şnurul clopotului, încât ecoul răsună în tot castelul. Imediat se auziră uşi deschizându-se.

— Ah, de data asta ai noroc! scrâşni el. Vreau să evit scandalul, de aceea plec. Data viitoare însă voi fi eu cel tare.

Plecă şi, pe coridor, le strigă servitorilor, care veneau în goană:

— Nu e nimic, duceţi-vă dracului!

Apoi se întoarse în odaia sa, într-o stare de nervi cum nu mai avusese de mult.

Poşta redacţiei

Dintre scrisorile primite la redacţie în diverse rânduri răspundem acelora prin care tinerii cititori ne solicită mai multe date referitoare la modul de alcătuire a romanelor lui Karl May şi, mai ales, asupra documentării autorului, ţinând seama de bogăţia de informaţii conţinute în operele sale şi de puterea de redare a culorii locale, a atmosferei specific orientale sau, alteori, nord-americane.

Mulţi şi-au pus întrebarea dacă într-adevăr Karl May a străbătut aceste imense spaţii geografice care se întind, în ciclul oriental, din nordul Africii până în Kurdistan, Irak, Turcia şi zona Balcanilor aflată, la acea vreme, sub stăpânirea otomană.

Din lucrarea autobiografică „Ich” aflăm că autorul a întreprins în mai multe rânduri călătorii de studii, atât în America de Nord cât şi în toate ţările din Orient. Aceste călătorii i-au completat impresionanta documentaţie obţinută prin cărţi de specialitate, note de călătorie, dicţionare, enciclopedii şi reviste de specialitate adresate orientaliştilor şi etnologilor. Nu a ezitat să facă apel şi la cărţi mai vechi, uitate deja de contemporanii săi.

Pentru a satisface curiozitatea cititorilor menţionăm expunerea lui Hans Wachenhusen „De la Vidin la Stambul”, opera lui Cyprien Roberts, în şase volume, despre slavii din Turcia (1844), lucrarea lui Wurtzersch despre o călătorie în Europa Centrală şi o parte a Asiei de Vest ş.a.

Mărturii ale călătoriilor sale sunt numeroasele obiecte, inclusiv cele trei faimoase puşti cu repetiţie, expuse la Muzeul Karl May din Dresda, fondat după moartea sa.

Karl May vorbea curent limba arabă iar engleza sa era specifică marinarilor şi locuitorilor din Vestul Sălbatic.

Din bogata documentaţie adunată de-a lungul anilor şi-a însuşit Karl May informaţiile despre Ţara schipetarilor, adică vechea Albanie, despre Grecia de Nord, Macedonia şi regiunile locuite de sârbi şi de bulgari. Din acest material şi din călătoriile întreprinse, în diverse perioade ale vieţii sale, şi-a creat fundalul ciclului oriental şi scena marilor aventuri cu pieile-roşii, populate deopotrivă cu idealişti şi tâlhari, dar având ca obiectiv constant triumful dreptăţii.

Fiind scrise la persoana întâia, Karl May se identifică în romanele sale cu eroii săi favoriţi, Kara Ben Nemsi în Orient şi Old Shatterhand în Vestul Sălbatic.

El a creat personaje veridice, nu întruchipări palide ale vreunor idealuri utopice, ci oameni adevăraţi confruntaţi cu realităţile, uneori dure, ale vieţii. Povestirile sale, fie ele ficţiuni sau, dimpotrivă, relatări obiective, reuşesc să fascineze cititorul tocmai prin arta scriitorului de a ne face să luăm parte la acţiune ca şi cum am fi trăit-o noi înşine.

KARL MAY — OPERE
cărţi apărute la editurile Eden şi Pallas

Ciclul „**De pe tron la eşafod**”

1. Castelul Rodriganda (Editura Pallas, 1994)
2. Piramida Zeului Soare (Editura Pallas, 1994)
3. Benito Juarez (Editura Pallas, 1994)
4. Plisc-de-uliu (Editura Pallas, 1994)
5. Moartea împăratului (Editura Pallas, 1994)

6. Comoara din Lacul de Argint (Editura Pallas, 1995)

7. Slujitorii morţii (Editura Eden, 1995)

Ciclul „**Satan şi Iscariotul**”

8. Capcana (Editura Pallas, 1995)
9. Omul cu 12 degete (Editura Pallas, 1995)
10. Răzbunarea (Editura Eden, 1995)

Ciclul „**În ţara leului argintiu**”
11. Leul răzbunării (Editura Pallas, 1995)
12. La Turnul Babel (Editura Pallas, 1995)
13. Sub aripa morţii (Editura Pallas, 1995)
14. Prăbuşirea (Editura Pallas, 1995)

15. Cacealmaua (Editura Eden, 1996)

16. Testamentul incaşului (Editura Eden, 1996)

17. Pirat şi corsar (Editura Eden, 1996)

18. Mustangul Negru (Editura Pallas, 1996)

Ciclul „**Inimi germane**”
19. Dervişul (Editura Pallas, 1996)
20. Valea morţii (Editura Pallas, 1996)
21. Vânătorul de samuri (Editura Pallas, 1996)

Ciclul „**Winetou**”
22. Winnetou (Editura Eden, 1996)
23. Pe viaţă şi pe moarte (Editura Eden, 1996)
24. Testamentul lui Winnetou (Editura Eden. 1996)

25. Old Surehand (Editura Pallas, 1996)
26. Taina lui Old Surehand (Editura Pallas, 1996)

27. Secretul ţigăncii (Editura Eden, 1997)
28. Insula giuvaierurilor (Editura Eden, 1997)

Ciclul „**În ţara mahdiului**”
29. În ţara mahdiului (Editura Pallas, 1997)
30. Lacrimi şi sânge (Editura Pallas, 1997)
31. Ultima vânătoare de sclavi (Editura Pallas, 1997)
32. Vulturii desertului (Editura Eden, 1997)

Ciclul „**Sub stăpânirea otomană**”
33. Prin deşert şi harem (Editura Eden, 1998)
34. Prin Kurdistanul sălbatic (Editura Eden, 1998)
35. De la Bagdad la Stambul (Editura Pallas, 1998)
36. Prin văgăunile Balcanilor (Editura Pallas, 1998)
37. În Ţara schipetarilor (Editura Eden, 1998)
38. Schut — căpetenia tâlharilor (Editura Pallas, 1998)

Ciclul „**Dragostea ulanului**”
39. Ultima iubire a lui Napoleon (Editura Pallas, 1998)
40. Răzbunătorii (Editura Eden, 1998)
41. Căpitanul gărzii imperiale (Editura Eden, 1999)
42. Nelegiuitul (Editura Pallas, 1999)

Sfârşitul volumului IV

Editura EDEN
București – sector 1
Piața Presei Libere nr. 1
Corp central, etaj 8, camera 860
Telefon 222.48.60
Pentru corespondență
Editura eden
Căsuța poștală 33—99

Coli de tipar: 25
Bun de tipar: 08.01.1999
Tiparul executat la Imprimeria
„ARDEALUL” Cluj-Napoca
B-dul 21 Decembrie nr. 146
Comanda nr. 80.256

42

karl may

OPERE

NELEGIUITUL

Castelul din Ortry, cu misterioasele sale tainițe, devine sediul uneltirilor şi crimelor bătrânului căpitan Richemonte, ce nu renunță la planurile sale de răzbunare împotriva familiei Greifenklau, fiind avid de putere şi de acapararea unor averi străine. Noi personaje îşi fac apariția, complicând intriga romanului cu întâmplări neprevăzute şi aventuri pe care fantezia scriitorului le înlănțuie în episoade de mare tensiune dramatică. Din sumar: *În cârciuma din Thionville; Umbrele trecutului; Pe drumuri subterane; Un atentat monstruos; Diavolul îi ajută pe ai săi ; În pulberărie; Secretul tabloului; O pețire cu bucluc; Pe drumuri secrete.*

Procurați-vă din timp ultimul volum din acest ciclu, intitulat:

GLASUL SÂNGELUI

Lei 19.500 + 400 T.L. = 19.900